

АНДРЕ НОРТЪН

КРАЛИЦАТА НА СЛЪНЦЕТО

СПΕΣΛΙΣ

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ

056

АНДРЕ НОРТЪН

КРАЛИЦАТА НА СЛЪНЦЕТО

Превод: Татяна Петрова

chitanka.info

ЕДНО НОВО НАЧАЛО

Животът на свободния търговец е пълен с изненади и неочаквани открития. Още на първия си курс в открития космос, новобранецът Дейн попада на неизследваната планета Лимбо. Един загадъчен свят, пълен с неизвестност и опасност. Но все пак всичко си има своето логично обяснение. Зад всяка загадка седят хора и техните интереси. Лимбо съвсем не е необитаем, както изглежда на пръв поглед, а е една от тайните бази на престъпния свят.

ГЛАВА 1

„КРАЛИЦАТА НА СЛЪНЦЕТО“

Кльощавият младеж в чисто нова униформа на Търговския флот се опита да поизпъне леко изтръпналите си крака.

„Какви ли същества са имали предвид, когато са проектирали тези вагони? — с нарастващо раздражение си помисли той. — Явно са си въобразявали, че в континенталните им метростанции ще се возят само джуджета.“

За пореден път той съжали, че не можеше да си позволи самолетен билет. Но щом докосна отгънатата си кесия, веднага се опомни. „Да, това съм аз — Дейн Торсън, новобранец в Космофлота, без кораб и без необходимите протекции“.

В кесията му освен сумата, полагаща се на зрелостниците от Школата, имаше и тънка пачка изпомачкани банкноти — и това беше всичко, което бе успял да получи за нещата, които не можеше да вземе със себе си в космоса. Успя да запази само един малък куфар, в който се събраха всичките му лични вещи, а също и един плосък метален жетон, върху който бяха изрязани или вдълбани непонятни знаци. Този жетон беше неговият шанс за бъдещето, а то непременно трябваше да е светло и прекрасно — Дейн твърдо вярваше в това.

Впрочем, не трябваше да забравя и факта, че досега определено му вървеше. Все пак не всяко хлапе от държавния приют можеше да спечели първо стипендия в Школата, а десет години по-късно да получи и предложение за помощник-суперкарго^[1], което Дейн бе приел и сега пътуваше към космическия кораб, на който го бяха разпределили. Внезапно си припомни последните няколко седмици в Школата, кошмарните изпити и потрепери. Основи на механиката, увод в астронавигацията, а после и изпитите по специалността: обработка на транспортираните товари, техника на товаренето, търговски операции, галактически пазари, извънземна психология и така нататък, и така нататък... Всичко това Дейн трябваше да натика в мозъка си и от време на време му се струваше, че главата му е

абсолютно празна с изключение на някакви парченца и откъслечна информация, от които нищо смислено и цялостно не можеше да се сглоби. Освен трудностите по зубренето го измъчваше и нещо друго — новите неофициални правила в системата за разпределение на зрелостниците.

Дейн мрачно се втренчи в седалката пред себе си. Повечето от курсантите бяха от семейства на служители от Търговския флот, и то потомствени. Изглежда, че Търговския флот се бе превърнал в едно затворено общество — синовете отиваха в Космофлота по утъпканата от бащите и братята им пътечка. Човек без връзки трудно можеше да получи достъп до Школата. Е, на него му провървя...

Да вземем например Сендс. Всичките му роднини работеха в „Интерсолар“ — двамата му по-големи братя, чичо му и братовчед му. Той никога не пропускаше да припомни тази малка подробност — на когото и да е. Ако зрелостник получи възможността да бъде назначен на някой от корабите на известна, голяма компания от сорта на „Интерсолар“ например, автоматично се осигуряваше до края на живота си. Всички редовни междупланетни рейсове бяха в ръцете на компаниите. Техните пилоти никога не се притесняваха за мястото си, даваха им възможност да закупуват акции на компанията, а когато им дойдеше времето за пенсия, я получаваха, или пък им осигуряваха подходяща административна длъжност, ако сметнеха, че са я заслужили. А такива като Сендс направо обираха каймака — „Интерсолар“, „Комбайн“, „Денеб-Галактик“, „Фолуърт-Игнести“...

В отдалечения край на вагона някаква телевизионна реклама гръмко възхваляваше тъкмо стоките на „Фолуърт-Игнести“. Дейн се загледа в екрана, премигвайки от време на време, но нито виждаше, нито чуваше нещо.

Всичко беше в ръцете на Психолога. Дейн отново опипа кесийката си: идентификационния жетон беше там, в тайното джобче, цял и невредим.

Рекламата избледня, появи се червен надпис. Дейн изчака лекия тласък, известяващ края на двучасовото му пътуване и се надигна. С огромно облекчение се измъкна навън и издърпа куфара си от камарата вещи в багажното отделение.

Повечето от пътниците бяха от Търговския флот, но само неколцина можеха да се похвалят с честта да носят емблеми на

големите компании. Останалите бяха свободни търговци или хора, които заради спривавия си характер или пък по някаква друга причина не бяха успели да се адаптират в големите компании и сега скитаха, прескачайки от кораб на кораб. Това бяха хора — аутсайдери — най-ниското стъпало в йерархията на Търговския флот.

Дейн метна куфара си на рамо, качи се в асансьора и излезе право под лъчите на южното слънце. Ожареното от зноя поле за полети беше оградено с бетонна ивица. Дейн се поспря, загледан в редиците стартови кораби. Тъпоносите междупланетни търговски кораби, извършващи рейсове до Марс и астероидния пояс, а също и тези, пътуващи до спътниците на Сатурн и Юпитер не го интересуваха особено. Виж, звездолетите — тъкмо те му трябваха. Те се извисяваха в далечината, гладките им корпуси лъщяха от предпазващата смазка, а опорните им стабилизатори още носеха праха на други, непознати светове...

— Я, та това е Викинга! Какво, Дейн, избра ли си вече корабче? Може би най-хубавото?

Дейн стисна зъби, но когато се обърна, лицето му беше спокойно и непроницаемо.

Артър Сендс определено се опитваше да мине за стар космически вълк, което обаче изглеждаше доста забавно и нелепо в съчетание с лъщящите му обувки и новичката униформа. Дейн не пропусна редкия шанс да позлорадства тайничко. Но както винаги, маниерите на Сендс ужасно много го дразнеха. Да не говорим, че Артър беше с обичайната си свита от подлизурковци — Рики Уорън и Ханлаф Баута.

— Сега ли пристигаш, Викинге? Както разбирам, още не си изпробвал късмета си? Ние също. Хайде да го направим заедно.

Дейн се колебаеше. Изобщо не държеше да се яви пред Психолога в компанията на Артър Сендс. Снизходителната самоувереност на този тип му лазеше по нервите. Сендс явно разчиташе на най-голямото парче от баницата, а от досегашния си ученически опит Дейн знаеше, че Сендс винаги получава това, което поиска. А Дейн отдавна бе свикнал да се съмнява в бъдещето си; затова и не държеше да има свидетели на позора си, ако сега изтеглеше късата клечка. Но тъй като дълбоко в душата си знаеше, че не може да

се откачи от Артър, се примири и покорно понесе куфара си към гардероба за багаж.

Те, разбира се, бяха дошли със самолет, помисли си той. Артър и приближените му винаги си угаждаха. Но интересно защо още не бяха отишли при Психолога? Какво са правили тук цял час? Може би са решили да се поразходят през последното си свободно време? Нима те... Дейн усети как сърцето му се разтуптя. Нима и те се страхуваха да се изправят пред една машина, от отговора на която зависеше цялото им бъдеще?

Впрочем, съвсем скоро той се отказа от тази си мисъл. Когато се присъедини към тях, Артър веднага отвори любимата си тема.

— Машината била безпристрастна, хайде де! Още една от детските приказки, с които ни пълнеха главите в Школата. Чували сме ги вече тия, че човек получава длъжността, която най-добре съответства на характера и способностите му. Така корабите, видите ли, се сдобивали с перфектния екипаж... Всичко това са пълни глупости! Ако „Интерсолар“ реши, че иска някого, си го получава, и никой Психолог не може да ѝ пробута нещо друго! Всичките сладки приказки са за сополанковците, които още не могат да различат носа от кърмата... а също и за онези, на които не им стига акъла сами да си намерят добро местенце. Но не на мене тия — няма да се оставя да ме напъхат на някакъв скапан търговски кораб, на края на света...

Рики и Ханлаф възторжено попиваха всяка негова дума. Но Дейн не искаше да слуша. Вратата в неподкупността на Психолога беше единственото нещо, на което разчиташе през последните няколко дни, докато Артър и подобните нему важно-важно се размотаваха из Школата, абсолютно убедени, че им е осигурена бърза и бурна кариера.

Досега той винаги бе предпочитал да вярва в официалната версия, че релето и импулсите на машината са неподвластни на външни въздействия, че съдбата на всеки, който очаква назначението си, се решава абсолютно обективно. Искаше му се да вярва, че когато пусне идентификационния си жетон в електронния Психолог, на него ще му е все едно дали Дейн е сираче, дали има роднини в Търговския флот, а също и пари. Мислеше, че решението на Психолога ще зависи само от знанията, характера и способностите на Дейн, а също и от характеристиката, издадена му от Школата.

Но семената на съмнението вече бяха посети, неувереността му растеше, и колкото повече се приближаваха към залата за разпределение, толкова повече се забавяше хода му. За нищо на света, обаче нямаше да допусне Артър и лакеите му да забележат безпокойството му.

На инат и от гордост, Дейн изпревари останалите и пръв пъкна жетона си в отвора на машината. Пръстите му неволно посегнаха да го догонят, но жетонът вече беше изчезнал; Дейн мигновено се овладя и отстъпи мястото си на Артър.

Електронният Психолог беше просто една метална кутия във формата на куб — поне така изглеждаше в очите на курсантите. „Очакването щеше да е много по-интересно — помисли си Дейн, — ако можехме лично да виждаме какво става там вътре: как машината оценява, сравнява, комбинира знаците от жетоните, докато не подбере най-подходящите за нас кораби от намиращите се сега на космодрума, а най-вече от онези, подали заявки за помощник-суперкарго.“

В миналото, дългите периоди, през които малките по състав екипажи бяха буквално запечатани в звездолета без възможност за почивка и без никакви развлечения, бяха довели до страшни трагедии. На лекциите по история на Търговския флот, които слушаха в Школата, им бяха разказвали подробно за такива случки. После бе въведен Психолога, който с безпристрастна обективност разпределяше необходимите хора на необходимите кораби в съответствие с професионалната им подготовка и състава на екипажа така, че работата на всеки индивид да е най-ефикасна и да се осигури най-благоприятната обстановка. В Школата никой не бе обяснявал на курсантите, как точно Психолога разчита знаците по жетоните и как изобщо работи, но се знаеше, че решението му се отбелязва върху жетона. То бе окончателно и не подлежеше на обжалване.

„Така са ни учили — мислеше си Дейн, — и аз винаги съм вярвал в това. Нима всичко е било само една лъжа?“

Мислите му бяха внезапно прекъснати от меден звън от недрата на машината — единият от жетоните се бе върнал, и на повърхността му вече имаше нов надпис. Артър го сграбчи и тържествуващо закрещя:

— „Звездният бързоходец“!!! „Интерсолар“!!!... Знаех си, че няма да ме подведеш, малкия ми! — И той покровителствено потупа

машината по плоския капак. — Е, момчета, казвах ли ви, че той ще се погрижи за мен?

Рики енергично закима, а Ханлаф даже си позволи да плесне Артър по рамото. Великият Сендс Вълшебника отново беше на ниво.

Следващите две иззвънтявания дойдоха почти едновременно, и двата жетона, звънтейки, бяха изплюти един след друг от машината. Рики и Ханлаф ги сграбчиха. Лицето на Рики се удължи — беше силно разочарован.

— „Марс-Земя Инкорпорейтид“... — прочете той на глас. — „Търсачът на приключения“...

Дейн виждаше как пръстите му треперят, докато натикваше жетона в джобчето на колана си. Не, не бяха за Рики нито полетите до далечни звезди, нито великите подвизи. За такива като него по-скоро едно скромно местенце в Слънчевата система, където имаше толкова много конкуренти и толкова малко шансове за слава и богатство...

Затова пък Ханлаф беше във възторг.

— „Воинът от Денеба“! „Комбайн“! — изкрещя той, без да обръща внимание на нещастния Рики.

Артър се захили широко и му протегна ръка.

— Дай пет, враже мой! — каза той. Артър също не обръщаше никакво внимание на Рики, все едно че бившия му приятел вече не съществуваше.

— Получаваш, конкуренте! — отвърна му в тон Ханлаф. Присъщото му раболепие сякаш се бе изпарило.

Беше му провървяло страхотно. „Комбайн“ беше мощна компания, дотолкова мощна, че през последните две години успешно конкурираше дори „Интерсолар“. Беше ѝ измъкнала изпод носа държавната поръчка за пощенските превози, а също така бе обсебила и концесията за експлоатация на рейсовите в една от планетните системи. Изглеждаше напълно възможно оттук нататък Артър и Ханлаф никога повече да не се срещнат като приятели, но в момента най-важното за тях беше еднаквиет им късмет, а всичко останало все още нямаше никакво значение.

А Дейн все още чакаше. Да не би жетонът да беше заседнал някъде вътре? Дали пък да не иде да потърси някого от администрацията и да попита какво да прави? Нали първи беше

пуснал жетона си, а него все още го нямаше и нямаше? Дори Артър забеляза това...

— Тъй-тъй, а Викинга все още си няма кораб! Май никое корито не пасва на твоите невероятни способности...

„Ами ако наистина е така? — плахо си помисли Дейн. — Може би точно сега на космодрума няма кораб, който да се нуждае от специалист като мен? Тогава какво — трябва ли да стърча тук и да чакам да кацне някакъв кораб?“

Артър сякаш четеше мисли. Неговата усмивчица се превърна в зверско-издевателска гримаса.

— Какво ви казвах, момчета? — провъзгласи той. — Викингът просто няма нужните връзки. Що не идеш да си прибереш куфарчето, младежо? Ще си намериш някое ъгълче и ще почакаш ден-два, докато Психолога не измъдри какво да прави с теб.

Ханлаф не го свърташе на едно място. Вече се чувстваше абсолютно самостоятелен и независим и не искаше Артър да му дава акъл.

— Аз направо умирам от глад — заяви той. — Хайде да хапнем... а после ще потърсим корабите си...

Артър тръсна глава.

— Да почакаме още малко. Искам да видя какво коритце ще му се падне... или на космодрума въобще няма подходящо за него?...

Дейн търпеше стоически. Само това му оставаше — да се прави, че нищо не се е случило и че не му пука от Артър и бандата му. Но какво ли беше станало в крайна сметка? Работеше ли машината или жетонът просто беше заседнал някъде в тайнствените ѝ вътрешности? Ако не бяха Артър и подлите му шегички, отдавна щеше да е повикал помощ.

Рики се бе упътил към изхода, като че ли усещаше, че мястото му вече не е тук. Неудачното му разпределение изведнъж го бе превърнало в парий. Ханлаф също се обърна натам, но изведнъж машината издрънча за четвърти път. Дейн се хвърли към нея едновременно с Артър. Оказа се по-бърз и успя да издърпа жетона изпод жадните пръсти на щастливия наглец.

Светещ знак — символ на голяма компания — върху жетона нямаше, това Дейн забеляза веднага. Значи... значи бе обречен цял

живот да се мотае в Слънчевата система... същата унила участ като на Рики?

Не, имаше звездичка, тя му подаряваше Галактиката... а ето го и името на кораба... — „Кралицата на Слънцето“. Досега никога не се беше смятал за глупав, но в момента не може бързо да схване какво се беше случило.

След като името на компанията липсваше, и беше дадено само името на кораба, значи... — Свободен търговец! Щеше да бъде един от скитниците и космическите ловци, бродещи по звездните пътеки, пренебрегвани от големите компании, тъй като тези пътечки бяха твърде нови, твърде опасни и не гарантираха сигурен доход. Да, това също беше част от Търговския флот, и много от непосветените намираха известна доза романтика в нея. Но сърцето на Дейн за момент сякаш спря. За един честолюбив млад човек, обаче свободната търговия бе задънена улица. Дори и преподавателите в Школата говореха за това с доста недомлъвки, ограничавайки се само с най-необходимите сведения. Твърде често свободната търговия се оказваше просто една игра със смъртта. Рисковете бяха много — всякакви страховити болести, война с чужди, враждебни племена, и така нататък. Свободните търговци рискуваха да загубят не само кораба и печалбата си, но и главите си. Ето защо в йерархията на Космофлота това беше най-непрестижната професия. Всеки зрелостник с радост би предпочел съдбата на Рики пред тази на свободния търговец!

Дейн беше толкова потресен, че забрави предпазливостта. Ръката на Артър се стрелна през рамото му и издърпа жетона от ръцете му.

— Свободен търговец! — разкрещя се из целия космодрум Артър. Рики спря до вратите и се обърна. Ханлаф зарева от смях, а Артър направо се захласна.

— Бре, бре, какъв се оказа нашия Викинг?! Истински космически викинг... Колумб на звездните пътища... бродяга от далечните пространства! А умееш ли да си служиш с бластер, приятелче? Май ще трябва да позубриш още „Контакти с извънземни племена“? И ще се наложи да забравиш за контактите си със земните жители. — Той се завъртя към Ханлаф и Рики. — Да вървим, момчета! Нека дадем на Викинга на изпроводяк един разкошен обяд, че той, горкичкия, отсега нататък ще яде само концентрати.

И Артър задърпа Дейн след себе си. Нищо не му струваше да се откопчи, но трябваше да запази достойнството си и той тръгна след него, запазвайки яростта си за по-късно.

Шегичките на Артър предизвикаха у него стремеж да открие поне нещо хубаво в положението си. Когато видя съдбата си, изписана върху жетона, в първия момент се почувства напълно смазан, но сега настроението му отново се подобри. Какво от това, че свободния търговец не беше от видните фигури в Космофлота. Нищо, че единици от тях гордо се разхождаха по големите космодруми, където най-често можеше да се видят служители на големите компании. Никой, обаче не можеше да отрече факта, че в покрайнините на космоса са натрупани немалко състояния, и че свободните търговци запазват присъствие на духа и в най-трудните ситуации.

В Търговския флот нямаше строги кастови различия, пилотите се разграничаваха не по рангове, а по месторабота. Огромната столова беше отворена за всеки посетител, носещ униформата на Космофлота. Обикновено големите компании имаха отделни зали, където служителите им плащаха с талони. А останалите и новаците, които не бяха разпределени още към някой кораб, се разполагаха на масите близо до входа.

Дейн пръв седна на една свободна маса и веднага натисна копчето на касата-автомат. Макар и да бе само свободен търговец, *той* искаше да почерпи, дори и този жест да му струваше половината от всичкия му капитал. По-добре така, отколкото да изяде и една трохичка, платена от Артър.

Всеки набра, каквото му се ядеше и вече седяха и се озъртаха наоколо. От една маса наблизо се надигна мъж с емблема-мълния на инженер-свързочник на ревера. Двама от сътрапезниците му продължиха да дъвчат методично, а той се отправи към изхода. Лицето му беше с източни черти, но прекалено широкият му гръден кош издаваше, че е марсиански колонист от второ или трето поколение.

Двамината останали на масата бяха с ранг помощници. Единият носеше значката на щурман, а на ревера на другия се мъдреше зъбно колело — тоест механик. Тъкмо той привлече вниманието на Дейн или по-точно дръзката му, красива физиономия. Твърдата му, остра коса беше късо подстригана, но си личеше, че е къдрава. Чертите на лицето му бяха като изсечени, а угълчетата на твърде ярките за мъж устни

бяха изкривени в едва забележима, цинично-весела усмивчица. Приличаше на типичен телевизионен герой и Дейн моментално го намрази.

Затова пък съседът му по маса, негър, имаше грубо телосложение, сякаш го бяха издялали от блокче гранит. Той оживено разказваше нещо, на което механика вяло отвърщаше с едносрични думи.

Скоро вниманието на Дейн бе откъснато от интересните личности за наблюдение, тъй като Артър отново бе пуснал отровното си езиче в действие.

— „Кралицата на Слънцето“! — каза той излишно високо според Дейн. — Свободен търговец! Да, Викинге, животът ти ще бъде много интересен, слушай какво ти казвам! Но ти не се бой — ние ще продължим да дружим с теб... И без това не си ни конкуренция...

Дейн успя да изстиска някакво подобие на усмивка от себе си.

— Колко си добър, Сендс! И това ако не е късмет — цял служител на „Интерсолар“ благоволява да ми е приятел...

Рики го прекъсна.

— Но не забравяйте, че свободната търговия е опасно нещо — рече той.

Артър се намръщи. Опасностите винаги придаваха чар на нещата. Затова побърза да възрази:

— Ти пък, Рики! Нима си въобразяваш, че всички свободни търговци се занимават само с новите светове? Много от тях си остават закотвени цял живот за редовните междупланетни рейсове, и то на победните светове, където големите компании няма какво да правят. Ще набутат и нашия беден Дейн да циркулира напред-назад между две градчета под някой купол... няма да може и носата си да покаже извън скафандъра...

„Ти точно на това се надяваш — каза си Дейн наум. — Това, което ми се случи досега, явно не ти стига.“ Няколко секунди той размишляваше защо на Артър му доставя такова удоволствие да го тормози.

— Да, прав си... — побърза да се съгласи Рики. Но Дейн прихвана погледа му и забележа някаква тъга в очите му.

Артър с театрален жест вдигна чашата си.

— Да прием за Търговския флот! — изрече той. — Късмет на „Кралицата на Слънцето“! Ще ти потрябва, ох, как ще ти трябва много късмет, Викинге!

Дейн отново се почувства наранен.

— Не знам, не знам... — възрази той. — Понякога свободните търговци правят големи удари, Сендс. Но рискът...

— Именно, старче, именно — рискът! Заровете се падат и така, и така. На един успял свободен търговец се падат стотина такива, които не могат да си платят и престоя на космодрума. Да, старче, жалко, че не можа да си намериш силни покровители.

Това вече преля чашата. Дейн реши, че му стига толкова. Облегна се на креслото си и погледна Артър право в очите.

— Аз заминавам там, където ме е изпратил Психолога — рече Дейн с равен тон. — Всичките тези приказки за ужасите и рисковете на свободната търговия не струват и пукната пара. Нека изкараме по година-две в космоса и после да приказваме отново, Сендс...

Артър се разкиска.

— Точно така! Аз — една година в „Интерсолар“, а ти — същата година, но на твойто разбирано корито. Залагам десет към едно, Викинге, че когато се видим отново, няма да имаш и пукнат грош и ще трябва аз да ти платя обяда. А сега — и той погледна часовника си, — смятам да потърся моя „Звезден бързоходец“. Кой ще ме придружи?

Очевидно това трябваше да бъдат послушните Рики и Ханлаф. Във всеки случай, всички тръгнаха заедно. Но Дейн остана на масата, довършвайки отличния обяд, сигурен, че ще мине много време, преди да може отново да си позволи подобен лукс. Надяваше се, че се е държал с достойнство, въпреки че Сендс му беше безкрайно неприятен и досаден.

Дейн не остана дълго сам. Някой придърпа стола на Рики и седна насреща му.

— За „Кралицата на Слънцето“ ли си, приятелю?

Дейн рязко вдигна глава. Пак ли някоя от шегичките на Артър? Но сега срещу него седеше негъра, помощник-щурмана от съседната маса и при вида на откритото му, честно лице Дейн веднага промени настроението си.

— Току-що ме назначиха — каза той и подаде жетона си през масата.

— Дейн Торсън — прочете на глас помощник-щурмана. — А аз се казвам Рип Шенън... Рипли Шенън, ако предпочиташ официалностите. А този там — и той махна на „телевизионния герой“ да дойде при тях, — е Али Камил. И двамата сме от „Кралицата“. Значи ти си помощник-суперкаргото — заключи той някак полувъпросително.

Дейн кимна и се здрависа с Камил, надявайки се вдървеността, която го беше обзела, да не си личи много. Стори му се, че в преценяващия поглед на Камил се четеше нещо от рода — „този май не е стока“.

— Тъкмо се канехме да се прибираме на кораба — рече Рип. — Ще дойдеш ли с нас?

От него лъхаше такава дружеска непосредственост, че Дейн веднага се съгласи. Те излязоха от столовата, седнаха в една платформа и тръгнаха през пистата за излитане към звездолетите, мержелеещи се в далечината. Рип бърбореше ли, бърбореше — този здравеняк му ставаше все по-симпатичен. Шенън бе по-възрастен от него, и скоро му предстоеше да се прехвърли на самостоятелна работа. Междувременно, той разказа на Дейн това-онова за „Кралицата“ и екипажа ѝ, и Дейн му беше искрено благодарен за това.

Сравнена със суперзвездолетите на компаниите-гиганти, „Кралицата“ беше същинско лилипутче. Екипажът ѝ се състоеше само от дванадесет души и всеки от тях изпълняваше по няколко длъжности — на борда на свободния търговски кораб не съществуваше понятието тесен специалист.

— Днес ще караме един товар до Наксос — поясни Рип. — А после... — и той сви рамене. — Кой знае?!

— Във всеки случай, няма да ходим на Земята — сухо вметна Камил. — Така че сбогувайте се с нея още сега, Торсън. Едва ли ще се върнем скоро тук. Дори и сега сме на Земята, само случайно, защото ни се падна по-особен товар, но това се случва веднъж на десет години.

Дейн си помисли, че красавецът май се опитва да го уплаши.

Платформата заобиколи първата от гигантските стоманени кули. Отпред бяха корабите на компаниите — иглоподобните им носове бяха

като забити в небето, наоколо гъмжеше от хора, а товаренето вървеше с пълна сила. Дейн не можа да откъсне очи от тях, но не се обърна, когато платформата зави наляво и се насочи към друга редица. Тук имаше малко кораби, едва половин дузина, и всичките бяха с много по-малки размери — свободни търговски съдове, готови за излитане. Така че Дейн не се учуди много, когато платформата спря до трапа на най-опърпания от тях.

Но когато Рип проговори, в гласа му Дейн долови любов и истинска, неподправена гордост:

— Ето я и нея, приятелю — „Кралицата на Слънцето“, най-добрия търговски кораб из звездните трасета. Тя е истинска дама. Това е нашата „Кралица“!

[1] Суперкарго — доверено лице на собственика на товара, който се превозва. Той отговаря изцяло за натоварването, складирането и охраната през целия път. Това е длъжност от морския флот, но множество автори я използват и в космическия. (Бел.ред.) ↑

ГЛАВА 2

РАЗПРОДАЖБАТА НА СВЕТОВЕ

Дейн влезе в служебната каюта на суперкаргото. Тук, заобиколен от касети с микрофилми, проекти и всякаква апаратура, нужна на всеки опитен търговец, зад бюрото се бе разположил човек, който изобщо не приличаше на суперкарго. Поне не и според представата на Дейн. Преподавателите му в Школата, които четяха лекциите по търговско дело, бяха хора загладени, изнежени и поне на външен вид по нищо не се отличаваха от преуспяващите си земни събратя. В тях нямаше нищо космическо, нещо тайнствено.

Що се касаеше до суперкарго Джей Ван Рейк, то не само униформата говореше за принадлежността му към Космофлота. Огромен мъж, не особено пълен, но някак си изключително як и стегнат едновременно. Имаше белезникава, оредяваща коса и широко лице, по-скоро червено, отколкото загоряло. Всяко дюймче от мекото му кресло беше изпълнено до крайност. Той погледна Дейн със сънливо безразличие. Също толкова безразлично и сънено го разглеждаше и възголемия тигров котарак, разпрострял се върху бюрото.

Дейн отдаде чест.

— Помощник-суперкаргото е вече на борда, сър! — изрецитира той наперено, както ги учеха в Школата и остави на бюрото идентификационния си жетон.

Но новият му началник дори не се и помести.

— Торсън... — глухо протътна басът му, излизайки като че ли от недрата на туловището му. — Първи рейс, а?

— Да, сър.

Котаракът примижа и се прозина, а Ван Рейк продължи да го гледа преценяващо.

— Явете се при капитана да ви зачисли — каза накрая суперкаргото.

И това беше всичко. Объркан донякъде, Дейн отиде в сектора за управление. В тесния коридор го догони някакъв офицер и на него му се наложи да се лепне за стената, за да може онзи да мине. Беше същият инженер-свързочник, който бе обядвал заедно с Рип и Камил.

— Нов ли си? — кратко, на бегом подхвърли той.

— Да, сър. Аз трябва...

— Каютата на капитана е малко по-нагоре — каза свързочника и изчезна зад завоя.

Дейн, без да бърза, го последва. „Кралицата“ наистина не можеше да претендира за гигант от междузвездните трасета — липсваха ѝ комфорта и всички най-нови приспособления, с които се славеха корабите на големите компании. Но дори и новобранец би забелязал идеалния ред, царящ на борда и. Да, отвън корабът изглеждаше запусната и доста смачкана, бордовете — очукани, но вътре просто нямаше за какво да се заядеш: веднага си личеше, че „Кралицата“ е в добри ръце. Дейн се качи на следващата палуба и почука на откритата врата. Нетърпелив глас му заповяда да влезе, и той го направи.

За момент се обърка — стори му се, че е попаднал в музей по космозоология. Стените на тясната каюта бяха окичени с огромни фотографии. Какво ли нямаше на тях! Извънземни животни, които бе виждал, но и такива, за които само бе чувал. Имаше и чудовища, изскочили сякаш от най-ужасния кошмар. А в една малка клетка, която се полюшваше, закачена на ниския таван, дори присъстваше някакво синьо същество — ужасяваща смесица между папагал и жаба, ако разбира се, съществуваше жаба с шест крака, два от които си имаха и щипки. Когато Дейн влезе, съществото промуши глава между пръчките на клетката и хладнокръвно го наплю.

Обърканият Дейн стоеше като зашеметен, докато един скърцащ глас не го извади от това състояние:

— Е, казвайте какъв е проблемът!

Дейн заряза набързо синьото плашило и видя седналия под клетката човек. Грубото лице на капитан Джелико беше обезобразено от минаващ през цялото му лице белег. Такива белези обикновено оставаха от изгаряне с бластер. Изпод фуражката с капитанска кокарда стърчаха сиви коси, а очите бяха също толкова хладни и властни, колкото и изпъкналите очички на обитателя на клетката.

Дейн се опомни.

— Помощник-суперкарго Торсън се явява на борда, сър! — доложи той и отново подаде жетона си.

Капитанът нетърпеливо издърпа жетона от пръстите му и попита:

— Първи рейс?

Дейн отново трябваше да отговори утвърдително, въпреки че ужасно му се искаше да каже: „Десети!“

В същия момент синьото животно нададе душераздиращ вопъл, и капитанът, облягайки се назад в креслото, звънко тропна с длан по дъното на клетката. Животното млъкна и започна да плюе. Капитанът сложи жетона в един процеп на бордовия дневник и натисна копчето на него. Официалното назначение вече бе факт. Дейн си позволи да се отпусне малко. Вече беше член на екипажа на „Кралицата“ и нямаше опасност да го изхвърлят от борда ѝ.

— Старт — в осемнадесет нула-нула — каза капитана. — Отивай да се настаняваш.

— Слушам, сър — каза Дейн.

Той предположи, съвсем основателно при това, че вече е свободен, отдаде чест и с радост напусна зверилника на капитан Джелико — въпреки че там имаше само един жив експонат.

Докато слизаше към товарния отсек, Дейн се чудеше от кой ли странен свят беше това синьо създание и с какво бе привлякло вниманието на капитана — дотолкова, че да го мъкне навсякъде със себе си. Според него в тази твар едва ли имаше нещо, което би предизвиквало симпатия.

Товарът, който „Кралицата“ трябваше да достави до Наксос, вече беше на борда. Минавайки покрай трюма, Дейн забеляза, че товарния люк е запечатан. Значи служебните задължения на Дейн поне тук бяха приключили. Той се отправи към малката каюта, която му показа Рип Шенън, и подреди скромните си вещи в шкафа.

Новото му жилище изглеждаше направо разкошно. Досега не бе имал такава. В Школата разполагаше само с хамак и шкафче. Така че, когато се разнесе сигнала за подготовка към старт, Дейн вече беше напълно доволен от живота, а нямаше и никакви досадници, които да му развалят настроението.

С останалите членове от екипажа Дейн се запозна чак в космоса. В кабината за управление, освен капитана, дежурен беше Стен Уилкокс, мършав шотландец на около тридесет години. Той беше щурман на „Кралицата“, а преди постъпването си в Търговския флот бе работил като помощник-щурман в Службата по издирване и проучване. Освен него към сектора за управление се числяха и инженер-свързочника, марсианеца Тан Я, и помощникът на Уилкокс — Рип.

Инженерният сектор също се състоеше от четирима човека. Началникът там беше Йохан Штоц, мълчалив млад човек, интересуващ се само от двигателите си. От разказите на Рип Дейн заключи, че Штоц беше своего рода гениален механик и би могъл да си намери и по-добро място от това на застаряващата „Кралица“, но бе предпочел да остане и да приеме предизвикателството, което представляваше поддръжката ѝ. Помощник на Штоц беше елегантният, на моменти свръхсуетен Камил. Впрочем, с такъв началник като Штоц и предвид цялата му привидна небрежност и самохвалство, Камил все пак се справяше успешно със задълженията си — „Кралицата“ превозваше всякакви товари. Останалите двама в щата на инженерния сектор представляваха нещо като двойна звезда: гигант и джудже.

Впечатлението, което предизвикваха, беше невероятно. Гигантът беше Карл Кости, огромен, приличащ на мечка мъж, който изглеждаше доста тромав и непохватен, но в работата си беше точен и сигурен, като част от прекрасно балансиран механизъм. Около него, като муха около бик, се въртеше недораслият Джаспър Уикс. Лицето му беше слабо и толкова избеляло от венерианския здрач, че дори и космическото излъчване не му действаше.

Колегите на Дейн бяха разквартирувани на товарната палуба и представляваха една доста шарена компания. Първо, тук живееше самият Ван Рейк, началника, който беше толкова компетентен по всички въпроси в областта си, че понякога Дейн си мислеше — това не е човек, а изчислителна машина. Дейн изпадна в състояние на непрестанно благоговение пред шефа си, защото според него нямаше тънкости в свободната търговия, която Ван Рейк да не познаваше до съвършенство, а всяка новост в тази област, стигнала веднъж до ушите му, потъваше завинаги в невероятната му, недостижима памет. Разбира се, имаше си и слабо място — горделивата увереност, че той, Ван Рейк,

може да проследи произхода си чак до времето, когато корабите са плували само във водите на собствената си планета. Суперкаргото произхождаше от род, чийто представители се бяха занимавали с търговия още от времената на платноходите, та до днес.

Към щатните служители в сектора се числяха и още двама, имащи само косвено отношение към товарите: лекарят Крейг Тау и стюарда Франк Мура. С доктора, Дейн се засичаше по работа от време на време, а Мура беше толкова зает със задълженията си, че рядко някой от екипажа го виждаше.

Новият помощник на суперкаргото се оказа затрупан с работа. Бяха му отделили едно миниатюрно ъгълче в служебната каюта на товарния отсек, където, сгърчен почти на две, той прекарваше часове наред всеки ден, изучавайки документацията. От време на време Ван Рейк му тръсваше по някой неофициален, но безмилостен разпит и всеки път Дейн с ужас откриваше бездънните пропасти в образованието си. След няколко дни той вече само плахо се чудеше защо изобщо капитан Джелико го бе пуснал на борда, подчинявайки се на решението на Психолога. Беше съвършено ясно, че точно сега от Дейн и потресаващото му невежество могат да се очакват само проблеми. Дейн беше напълно безполезен. Затова, той очакваше скорошното си уволнение.

Впрочем, Ван Рейк не беше само машина, обработваща данни и цифри. Знаеше много легенди, беше великолепен разказвач и вземеше ли думата в каюткомпанията, всички го слушаха като хипнотизирани. Например, само той можеше да разкаже така невероятно ужасяващата легенда за „Нова Надежда“, и то толкова пълно и подробно. Този кораб, натъпкан догоре с бегълци, бе стартирал от Марс по време на въстанието и бе забелязан и открит в космоса едва след сто години. „Нова Надежда“ щеше да се носи вечно из космическата пустош, носовите ѝ светлини злоецо помръкнали завинаги, а всички аварийни люкове — здраво залостени... Никой не се бе опитал да се качи на борда и, никой не се бе опитал да я закара до някой космодром, защото единствено изпадналите в беда кораби можеха да я видят. Затова и изразът „да видиш Нова Надежда“ бе станал синоним на нещастieto.

А съществуваха и „шепнещите“ — за тях също имаше множество легенди. Астронавтите, прекарвали твърде много време, скитайки се из пространството; започваха да чуват гласовете им... Ван

Рейк знаеше наизуст и всички герои от звездните трасета. Веднъж той разказа за Сенфорд Джонс, първият човек, дръзнал да извърши полет между звездите. Неговият уж изчезнал кораб внезапно бе изскочил от хиперпространството недалеч от Сириус цели триста години, след като бе напуснал Земята. Изсъхналото като мумия тяло на пилота все още седяло пред покрития с космически прах панел за управление. И тъкмо Сенфорд Джонс сега посреща душите на всички загинали на поста си астронавти, там, на борда на призрачната си „Комета“... Да, Дейн научи страшно много нови неща от историята на космическите полети, слушайки разказите на началника си!

А иначе полетът до Наксос си беше съвсем обикновен. Пък и самата планета, намираща се в покрайнините на пространството, твърде много приличаше на Земята, за да го заинтригува. Впрочем, очакваното от Дейн уволнение така и не се осъществи. Напротив, Ван Рейк го назначи за старши при разтоварването и тогава се оказа, че Дейн не си беше губил времето напразно, висейки над документите. Той можеше с лекота да намери мястото на всеки един от товарите в трюма без никакво затруднение.

Ван Рейк и капитанът слязоха до града. Всеки следващ рейс на „Кралицата“ зависеше най-вече от търговския им нюх и уменията да сключват добри сделки. Корабите на свободните търговци рядко се задържаха на космодрумите повече от времето, което им бе необходимо да разтоварят старата и да натоварят новата си стока.

На следващия ден, след обяда, Дейн изведнъж се оказа без работа. За да убие някак времето, оставащо му до старта, той се моташе заедно с Кости около входния люк. Зад пистата за излитане се бе разпростряло провинциално градче, обкръжено от три страни с редици дървета, чийто корони проблясваха в златисто и червено. В градчето, обаче не отиде никой — всеки момент можеха да обявят, че товаренето започва, а на местните товарачи не можеше да се разчита, защото почиваха — имаше някакъв местен празник. Затова Дейн и Кости почти едновременно забелязаха платформата, която с пълна газ се носеше през космодрума право към „Кралицата“.

Щом се приближи до кораба, тя удари спирачки, вдигайки облаци прах, поднесе и спря на метър от трапа. Ван Рейк още не се бе измъкнал иззад волана, а капитан Джелико вече бе изтичал по него и чакаше пред входния люк.

— Всички в каюткомпанията! Бързо! — извика мимоходом той на Кости.

Дейн набързо огледа пистата, очаквайки да види едва ли не цял полицейски отряд по петите им. Човек се прибира така, когато бързо трябва да напусне планетата. Но из целия космодрум не се виждаше нищо подобно, а началникът му се изкачваше по трапа с обичайното си достолепие. При това даже си подсвиркуваше някаква мелодийка — а както Дейн вече знаеше, това означаваше, че според Ван Рейк всичко върви просто прекрасно. Каквито и да бяха новините на капитана, явно суперкаргото смяташе, че те са добри.

След няколко минути Дейн успя да се провере в каюткомпанията и като най-млад, пък и новобранец, скромно застана до вратата. Бяха се събрали всички: от доктор Тау до обикновено липсващия Мура. Всички бяха вперили поглед в капитана, който седеше начело на масата и нетърпеливо поглаждаше с края на пръстите си белега на бузата си.

— Е, капитане, казвайте — какво е домъкнал приливът този път? Съкровище?

Стен Уилкокс зададе въпроса, който се въртеше в умовете на всички.

— Търг! — изстреля Джелико, сякаш едва дочакал въпроса.

Някой подсвирна, други шумно изпуснаха затаения си дъх. Дейн започна да примигва — нищо не разбираше. Но когато осъзна най-после чутото, го обхвана гореща възбуда. Разпродажба на Службата по издирване и проучване!... Та такава неща се случваше един път в живота на свободния търговец — тъкмо на такива търгове се правеха истински състояния.

— Кой още ще участва? — попита механикът Штоц. Присвил очи, той гледаше Джелико в упор като някой прокурор.

Капитанът сви рамене.

— Обичайният състав, знаеш ги. Другото е важно — обявиха четири планети клас „делта“...

Дейн бързо запресмята наум. Големите компании автоматически ще прилапат планетите от клас „алфа“ и „бета“... За тези от клас „гама“ ще се сбият също... А четирите планетки клас „делта“... четири новооткрити планети... Обикновено държавната цена за такива планети беше по джоба на свободния търговец. Получаваха също и

пълен монопол върху правата за търговия в рамките на пет или десет години — можеше дори да забогатее, ако им провървеше... Дали „Кралицата“ щеше да събере необходимата сума?

— Колко имаме в сейфа? — попита Тау, обръщайки се към Ван Рейк.

— Когато получим чека за последния курс — отвърна онзи, — и платим престоя си тук, ще разполагаме със... Как сме с провизиите, Франк?

Известно време дребничкият стюард мърдаше с устни, пресмятайки нещо наум. После каза:

— Трябват ми хиляда... тогава ще имаме дълготраен запас... ако следващия рейс не е на другия край на галактиката...

— Е, Ван — рече Джелико, — отделете тези хиляда настрани. Колко остават?

Суперкаргото не се нуждаеше от сметалото си, за да отговори. Всички необходими цифри, в това число и тази, се съхраняваха в удивителната му памет.

— Двадесет и пет хиляди — каза Ван. — Може да успее да събере и още шест стотака...

Настъпи тишина. Да-а-а, нямаше смисъл да се появяват на търга с такава сума. Уилкокс наруши мълчанието.

— А защо провеждат търга тук? Нали Наксос не е административен център.

Наистина бе странно, помисли си Дейн. Никога преди не беше чувал да правят търг на планета, която да не е поне столица на определен сектор.

— Историята е съвсем проста — обясни капитан Джелико. — Изгубил се е търсача „Римболд“. Всички кораби на Службата по издирване и проучване са получили заповед веднага да зарежат всичко и да започнат да го търсят. А „Гризуолд“ е получил тази заповед, докато е пътувал, за да проведе този търг другаде и затова е спрял на най-близкото място, тоест тук, на Наксос. Така че от гледна точка на закона всичко е наред.

Късите, пухкави пръсти на Ван Рейк забарабаниха по масата.

— Тук има агенти на големите компании — съобщи той. — А освен нас има само двама други свободни търговци. Ако до шестнадесет часа не дойде още някой, четирите планети ще се делят

между нас тримата. Компаниите не искат клас „делта“ — агентите им имат строги заповеди да не наддават за тях.

— Сър, един момент — каза Рип. — Онези двадесет и пет хиляди... Нашите заплати влизат ли вътре?

Ван Рейк поклати отрицателно глава и тогава Дейн разбра какво има предвид Рип. За момент се уплаши. Да рискува цялата си заплата на търг — че може ли така? От друга страна, едва ли щеше да събере смелост да гласува против...

— А колко ще станат, ако се добавят и заплатите ни? — тихо и безизразно попита Тау.

— Около тридесет и осем хиляди.

— Все едно, не стигат — отбеляза недоверчиво Уилкокс.

— А ако ни провърви? — възрази Тан Я. — Според мен трябва да опитаме. Ако не стане — нищо не губим...

В крайна сметка гласуваха и всички единодушно решиха, че екипажът на „Кралицата“ дава заплатите си към основния капитал, а предполагаемата печалба ще бъде поделена пропорционално на частта, с която е участвувал всеки един от членовете. С всеобщо одобрение Ван Рейк бе избран за техен представител. Но никой не искаше да остане встрани от развоя на събитията. Капитан Джелико се съгласи да наеме пазач за кораба и целият екипаж в пълен състав се отправи към съдбата си.

Тук се мръкваше рано. В града, далеч от вмирисания на гориво космодрум, въздухът бе просмукан с благоуханията на различни цъфтящи растения, някои от които дори твърде силни за земното обоняние. Градчето беше типично селище от граничен тип — ярките светлини на шумни ресторантчета и заведения примамливо блещукаха. Но екипажът на „Кралицата“ се устреми право към пазарния площад, където трябваше да се проведе търга.

Там, върху клатец се подиум, построен от празни сандъци, вече стояха няколко човека — двама, в синьо-зелената униформа на Службата за издирване и проучване, един местен гражданин в риза от грубо обработена кожа, и един човек в черния, обточен със сребро мундир на Космическата полиция. Макар и Наксос да бе всичко на всичко само едно гранично градче с малочислено население, всички формалности се спазваха съвсем стриктно.

Пред подиума се бе насъбрала тълпа. Далеч не всички носеха жълтата униформа на Търговския флот. Имаше неколцина граждани, дошли да позяпат неочаквано отворилото им се зрелище. Светлината от преносимите фенери не беше кой знае каква и на Дейн му се наложи да се взира, за да успее да разгадае идентификационните знаци на конкурентите им. Да, ето го агента на „Интерсолар“, а малко по-вляво проблясваше и тройният пръстен на „Комбайн“.

Обикновено първо пускаха планетите от клас „алфа“ и „бета“. Тези светове бяха открити наскоро от Службата за издирване, но на тях съществуваха високоразвити цивилизации, които навярно и сами бяха развили търговията в рамките на планетните си системи. Големите компании се стремяха към бизнес именно с такъв тип планети. Планетите от клас „гама“ пък бяха с по-ниско развити цивилизации и носеха известен риск за космическата търговия. За тях компаниите не се караха толкова ожесточено. Що се отнасяше до клас „делта“ — световите с най-примитивно развитие на разумна раса или пък изобщо без такава, то компаниите изобщо не се интересуваха от тях, а това даваше известни шансове на „Кралицата“.

— Крауфорд е тук... — дочу Дейн думите на Уилкокс към капитана, и разочарованото възклицание в отговор.

Дейн се вгледа в шумната тълпа. Някой от хората без каквито и да е значки или нашивки беше легендарният Крауфорд, князът на свободните търговци, чийто невероятен късмет беше станал пословичен.

Един от офицерите от Службата за издирване се приближи към края на подиума и тълпата утихна. Всички погледи бяха устремени към плоската кутия, в която лежаха запечатаните пликосе. Във всеки от тях имаше микрофилм с координатите и описание на новооткритата планета.

Започнаха с клас „алфа“. Имаше само три такива планети и агентът на „Комбайн“ успя да отмъкне на „Интерсолар“ две от тях. Но пък „Интерсолар“ спечели реванш в клас „бета“ — там имаше само две оферти и тя спечели и двете. „Денеб-Галактик“, която се бе специализирала в този вид светове, завладя и четирите планети от клас „гама“. И ето че дойде и редът на клас „делта“...

Екипажът на „Кралицата“ се провря до първите редове и сега се бе скупчил под самия подиум, редом с екипажите на другите свободни

търговци.

Рип сръга Дейн в ребрата и само с устни прошепна: „Крауфорд!“

Знаменитият свободен търговец се оказа учудващо млад и приличаше повече на офицер от Космическата полиция, отколкото на търговец. Дейн си отбеляза наум, че той носи бластер, сякаш сраснал се завинаги към бедрото му — явно Крауфорд никога не се разделяше с него. А по всичко останало, макар и хорската мълва да му приписваше несметни богатства, той по нищо не се отличаваше от останалите обикновени търговци. По него не се виждаха нито гривни, нито пръстени, нито обица на ухото, по която можеш да разпознаеш преуспелият любител на ефектното, а пък ризата му беше почти толкова обикновена и износена, колкото и тази на капитан Джелико.

— Четири планети клас „делта“... — гласът на офицера върна Дейн към действителността. — Номер първи. Минимална пазарна цена на Федерацията — двадесет хиляди...

Екипажът на „Кралицата“ шумно въздъхна. Не си струваше дори и да опитват. При толкова висока първоначална цена щяха да изхвърчат от играта още преди да са започнали. За голямо удивление на Дейн, Крауфорд също не участва и номер едно се даде на някакъв търговец за петдесет хиляди.

Но когато обявиха номер две, Крауфорд сякаш се събуди и стремително се откъсна от конкурентите си, вдигайки изведнъж на сто хиляди. Смяташе се, че е невъзможно да се узнае съдържанието на пликите с офертите предварително, но на мнозина им мина през ума: дали пък Крауфорд не бе получил отнякъде добър съвет...

— Номер три, клас „делта“, минимална първоначална цена — петнадесет хиляди...

Ето това вече беше нещо! Дейн беше уверен, че Ван Рейк ще се обади. И Ван Рейк наистина вдигаше дотогава, докато Крауфорд не го изпревари с един скок от тридесет на петдесет хиляди. Сега им оставаше един-единствен шанс. Екипажът на „Кралицата“ се струпа зад гърба на Ван Рейк, сякаш за да му помогне в последната схватка на живот и смърт.

— Номер четвърти, клас „делта“, минимална първоначална цена — четиринадесет хиляди...

— Шестнадесет! — изрева Ван Рейк, заглушавайки последните думи на офицера.

— Двадесет... — но не беше Крауфорд, а някакъв непознат, тъмнолик човек.

— Двадесет и пет... — продължи настъплението Ван Рейк.

— Тридесет... — бързо отвърна тъмноликият.

— Тридесет и пет! — провъзгласи Ван Рейк с такава самоувереност, като че ли имаше парите на Крауфорд.

Тъмноликият вече не бързаше толкова да отговори.

— Тридесет и шест... — предпазливо рече той.

— Тридесет и осем!

Това беше последното, което можеше да предложи Ван Рейк, но отговор не последва. Междувременно Дейн успя да зърне как Крауфорд предава чека си и получава и двата си плика. Офицерът потърси с поглед тъмноликия, но онзи поклати отрицателно глава. *Победа!*

Няколко секунди екипажът на „Кралицата“ не можеше да повярва на късмета си. После Камил нададе радостен крясък, а солидният, улегнал Уилкокс започна да удря възторжено капитан Джелико по гърба. Ван Рейк пристъпи напред и прие покупката. Те се промъкнаха през тълпата, качиха се на една платформа и потеглиха. В главата на всеки се въртеше само едно — час по-скоро да се доберат до „Кралицата“ и да разберат какво са си купили.

ГЛАВА 3

КОТКА В ЧУВАЛ

Бяха отново в каюткомпанията — единственото помещение на кораба, в което можеше да се побере целия екипаж. Тан Я монтира проектора на масата, а капитан Джелико отвори плика и измъкна от него миниатюрната ролка на микрофилма. Пъхнаха ролката в проектора и фокусираха направо върху стената — и без това не разполагаха с екран. Екипажът зачака; изведнъж сякаш всички бяха спрели да дишат.

— Планетата Лимбо — забуча из каюткомпанията равният глас на някакъв уморен чиновник от Службата за издирване, — е единствената годна за обитаване планета от трите планети в системата на жълтата звезда...

На стената се появи двумерно изображение — схема на планетната система, със слънцето в центъра. То беше жълто — може би планетата имаше климат, сходен със земния! Дейн се зарадва. Може би наистина им беше провървяло. Но Рип, който седеше до него, нещо не можеше да си намери място.

— Лимбо... — промърмори той. — Ох, момчета, истина ви казвам, това име не е от късметлийските... ей тук, в сърцето си го чувствам...

Дейн не го разбра. Думата „Лимбо“ не му говореше нищо. Много от планетите по търговските трасета носеха странни и причудливи имена — каквито им хрумнеха на служителите от Службата по издирванията.

— Координатите са... — гласът започна да изрежда поток цифри, които Уилкокс трескаво записваше. Той трябваше да изчисли курса до Лимбо.

— Климатът е сходен с този на умерените ширини на Земята. Атмосферата... — отново последва ред цифри, които този път касаеха Тау. Дейн успя да разбере само, че атмосферата е подходяща за дишане.

Изображението на екрана се смени с друго. Сега сякаш бяха увиснали над Лимбо и гледаха планетата през илюминатора на кораб. При вида на тази гледка някой възкликна от възмущение и ужас.

С нищо не можеха да се сбъркат тези сиво-кафеникави язви, които обезобразяваха матриците на планетата. Това беше проказата на войната — война толкова разрушителна и страшна, колкото никой земен човек не можеше да си представи.

— Планета-пепелище! — прошепна Тау, а капитанът яростно изкрещя:

— Това е мръсна, долна измама!

— Почакайте! — ревна Ван Рейк, заглушавайки и двамата. Огромната му лапа се протегна към копчетата за настройка на проектора. — Трябва да я погледнем по-отблизо. Ей тук, малко по на север...

Сферата на екрана стремително се приближи, краищата ѝ изчезнаха, все едно корабът, от който наблюдаваха, кацаше. Беше очевидно, че отдавнашната война е превърнала матриците в пустини, почвата беше изпепелена и претопена в шлага, която сигурно и досега беше отровна и радиоактивна. Но суперкаргото не грешеше: наистина на север, между чудовищните белези, се криеше зелена ивица с леко странен оттенък. Това можеше да бъде само свежа растителност. Ван Рейк с облекчение си пое дъх.

— Все пак нещичко там е оцеляло — обяви той.

— Нещичко, да — с горчивина отвърна капитан Джелико. — Точно толкова, колкото да не мога да предявя претенциите си и да ги обвиня в измама, за да си поискам парите обратно.

— Може би там е останало нещо от Предтечите? — плахо, сякаш страхувайки се, че ще му се подиграват, предположи Рип.

Капитанът сви рамене.

— Ние не сме археолози — каза рязко той. — За да сключим договор с археолози, трябва да летим до съответното място, защото на Наксос няма такива. А ние не можем да си позволим да летим докъдето и да е, защото нямаме пари, за да платим капарото за нов товар...

Капитанът съвсем точно успя да формулира цялата безнадеждност на сегашното им положение. Бяха получили лиценза за търговия с планета, на която нямаше с кого да търгуват. Бяха платили

за това си право с парите, необходими им за закупуване на нова стока. А сега бяха закотвени на Наксос. Бяха заложили всичко наведнъж, както и се полагаше на свободни търговци като тях. Рискуваха — и загубиха.

Само суперкаргото бе запазил присъствие на духа и не губеше надежда. Той все още търпеливо изучаваше изображението от Лимбо.

— Да не увесваме нос — спокойно рече той. — Службата за издирване не продава негодни за експлоатация планети...

— На големите компании със сигурност — не — отбеляза Уилкокс. — Но кой ще обърне внимание на жалбите на някакъв си свободен търговец... освен ако не е Крауфорд?

— И все пак ви казвам — продължи Ван Рейк със същия равен и спокоен глас, — че трябва да се запознаем по-отблизо с нея...

— Тъй ли? — в очите на капитана блеснаха злостни пламъчета. — Вие искате да отидем там и да останем завинаги? Планетата е направо овъглена... единственото, което ни остава, е да се изплюем и да забравим. Вие отлично знаете, че на планетите, където са се били Предтечите, не е останало нищо живо...

— Да — съгласи се Ван Рейк. — Повечето такива планети наистина са само голи скали. Но Лимбо като че ли не е получила пълната си доза. В крайна сметка, какво изобщо знаем за Предтечите? Почти нищо! Те са изчезнали преди стотици, а може би и хиляди години, преди ние да се появим в космоса. Това е била велика раса, властваща над много планетни системи, която е загинала след нескончаема война, оставяйки след себе си мъртви планети и слънца. Всичко това ми е известно. Но може би Лимбо е попаднала под ударите им в самия край на войната, когато мощта им е била на изчерпване. Случвало ми се е да видя и други изгорени планети — Хадес и Ад, Содом и Сатана — те наистина са само пепелища. А на Лимбо се е запазила някаква растителност. И след като това е така, може би ще се намери и още нещо...

„Успя, убеди ги — помисли си Дейн, виждайки как се промениха израженията по лицата на събралите се около масата. — Може би защото никой от нас не иска да повярва в лошия си късмет и все още се надява, че не всичко е загубено.“

Единствено капитан Джелико продължаваше да държи на своето.

— Не можем да си позволим да рискуваме повече — каза той. — Можем да извършим още само един-единствен рейс — до Лимбо, а ако не намерим никаква стока там, то... — Той тропна по масата. — Сами разбирате какво означава това. Край на полетите ни.

Стен Уилкокс дрезгаво се прокашля, и всички го изгледаха.

— Дали пък не можем да се разберем някак със Службата по издирванията?

Камил горчиво се разсмя.

— Къде се е чуло и видяло Федерацията да връща пари, които вече е взела?

Никой не отговори. Капитан Джелико се надигна иззад масата — тежко-тежко, сякаш здравето му тяло бе загубило гъвкавостта си.

— Утре сутринта ще си поговоря с тях — каза той. — Ще дойдете ли с мен, Ван?

Суперкаргото сви рамене.

— Добре. Но не мисля, че от това ще излезе нещо.

— Да ги вземат мътните — изруга Камил. — Тогава всичко отива по дяволите...

Дейн пак бе застанал до входния люк. Навън цареше нощ. Е, твърде светла наистина, защото Наксос имаше две луни. Знаеше, че всъщност Камил не искаше да го обиди. И действително, след секунди Рип откликна.

— Приятелю, аз никога не мисля, че ми е спукана работата, докато не затъна до ушите. Ван правилно каза — на тази планета все пак е оцеляло нещо. Виждам си снимки от Ад и Содом. Купчини пепел. А я виж Лимбо: там все пак има някаква растителност... Ами ако изведнъж се натъкнем на някоя вехтория на Предтечите, представяш ли си?

— Хъм... — Али се замисли. — Добре де, добре... ама дали ще си бъде напълно наша?

— За това ще трябва да питаме Ван, той е по тази част. Чакай малко... — изведнъж Рип забеляза Дейн. — Ей го Торсън, да питаме него. Слушай, Дейн, ако намерим някакво оборудване на Предтечите, можем ли да претендираме за него по закон?

Дейн бе принуден да признае, че не знае. Впрочем, отговорът на този въпрос можеше да се потърси в архива на суперкаргото, където бяха събрани всички закони и правила.

— Само че не мисля, че този въпрос е бил повдиган някога. Нали никога досега не е било намирано нещо ценно от Предтечите, освен разрушения и пепелища... А планетите, на които би трябвало да се намират по-крупните им съоръжения и машини, са съвсем овъглени и опустошени...

Камил се подпря върху края на люка и се втренчи в примигващите светлини на градчето.

— Интересно как ли са изглеждали? — изрече той. — Всички хуманоиди, с които сме се сблъскали до момента, са били потомци на земните колонисти. А нехуманоидите знаят за Предтечите толкова, колкото и ние. Ако съществуват потомци на Предтечите, досега явно не сме ги срещали. Освен това... — Той замълча. — Може пък и да е за добро, че още не сме открили нищо от оборудването им. Минаха само десет години, откакто свърши войната в кратерите...

Настъпи тягостна пауза. Дейн разбра какво има предвид Камил. Земяните се биеха яростно и безпощадно. Марсианската война в кратерите беше само последното лумване на безпощадния войнствен плам, с който Земята воюваше срещу колонистите си в космоса. Федерацията с труд удържаше крехкия мир; работещите в Търговския флот се скъсваха от работа, за да съхранят това положение вечно и да не позволят да се разрази нов, още по-убийствен конфликт, който заплашваше да изкорени Космофлота и може би да сложи край на сегашната неустойчива все още цивилизация.

И ако в тази схватка се намесеха и оръжията на Предтечите — дори само ако сведенията за такова оръжие попаднаха в неподходящи ръце, тогава навярно и Слънцето щеше да се присъедини към множеството мъртви звезди, около които кръжат превърнатите в пепелища планети...

— Да, ако бяхме намерили тяхното оръжие, щеше да стане голяма беля — каза Рип, отвръщайки сякаш на мислите му. — Но Предтечите са имали не само оръжия. И може би, на Лимбо...

Камил се изправи.

— ... тъкмо на Лимбо те са ти оставили цял склад, натъпкан догоре с торкски елмази и ламгримски коприни... или нещо от този род. Не бих казал, че капитанът изгаря от желание да прескочи дотам и да го потърси. Ние сме дванадесет, и имаме само един звездолет. Как мислиш, колко време ще ни отнеме да претършуваме цялата планета?

Нали не си забравил, че нашите флипери също смучат гориво? Може би ти допада и идеята да заседнеш на някоя планетка като този Наксос например и да станеш фермер, за да си изкарваш прехраната? Едва ли ще ти е по вкуса, повярвай!

Дейн мислено се съгласи, че поне що се отнася до него, това определено не би му допаднало. Нали ако „Кралицата“ наистина заседнеше някъде задълго, нямаше да му платят дори и заплатата, с която можеше да изкара известно време, докато не си намери друг кораб. Не само той — целият екипаж беше в същото положение.

Младежът лежеше буден на тясната си койка и размишляваше върху това колко бързо се бяха сринали надеждите му. Ех, ако Лимбо не беше планета-пепелище... или поне да разполагаха със средства да отлетят дотам и да поразгледат... Дейн изведнъж подскочи. Имаха още един шанс — човекът, който бе наддавал заедно с Ван Рейк на търга! Дали нямаше да се съгласи да вземе Лимбо — при подходяща отстъпка в цената?

Но едва ли... Едва ли ще поиска да вземе планета-пепелище, дори и на половин цена. Рискът е прекалено голям. Кой ще иска да прави търговия при такива нищожни шансове за успех? Освен ако човек не разполага с резервен капитал, като Крауфорд например... Но Крауфорд не се интересуваше от тази планета...

Сутринта унилият екипаж се заточи един по един към каюткомпанията. Никой не поглеждаше към другия край на масата, където мрачният капитан Джелико посръбваше от специалното питие, приготвяно от Мура само при тържествени поводи. Сега нямаха никакъв повод да празнуват, но стюардът явно бе решил да повдигне малко настроението на капитана.

Появи се готовият за излизане в града Ван Рейк — в плътно прилепващ, закопчан чак догоре мундир, и с офицерска фуражка с кокарда на главата. Джелико изсумтя и се надигна, отмествайки чашата си. Изражението му беше толкова сурово, че никой от присъстващите не дръзна да му пожелае успех.

Дейн слезе в празния трюм и направи няколко измервания. Беше решил да се подготви, в случай че им провърви и „Кралицата“ получи ново предложение за превоз.

Трюмът се състоеше от две отделения — едно огромно помещение, заемащо близо една трета от целия кораб и малък склад,

разположен на по-горната палуба и предназначен за съхраняване на особено ценни и нестандартни товари.

Освен това имаше и една миниатюрна камера, където по стелажи и в сандъци се пазеха „стоки за установяване на контакт“ — малки дреболии, навиващи се кукли, украшения от стъкло, тел и никелиран метал — всичко, което изглеждаше толкова примамливо в очите на диваците и наивните туземци. Тренирайки познанията си по каталога на товарите, Дейн се разтършува из рафтовете. Ван Рейк вече два пъти го бе водил тук, но Дейн все още изпитваше първоначалното чувство на изумление пред разнообразието и качеството на тези стоки, и знанията и въображението на суперкаргото, който бе събрал цялата тази колекция. Тук имаше подаръци за вождове и царчета, а също и чудесии, които биха докарали цялото население на едно туземно село до екстаз. Разбира се, запасът от такива стоки беше строго ограничен, но нещицата бяха подбрани толкова внимателно, с такова дълбоко разбиране и познаване на психологията — както човешката, така и нехуманоидната, че на „Кралицата“ никога нямаше да ѝ липсват купувачи на която и да е изостанала и дива планета.

Впрочем, на Лимбо всичко това щеше да бъде напълно безполезно. На такова пепелище не би могъл да оцелее какъвто и да е разумен живот. Ако пък случайно имаше някой оцелял, от Службата щяха да съобщят и цената на планетата щеше да нарасне... А може би изобщо не биха я допуснали до търг, докато правителствените чиновници не я проучат по-основно.

Стараейки се да отпъди неприятните мисли, Дейн се съсредоточи върху преглеждането на „стоките за контакт“. От търпеливите обяснения на Ван Рейк, подкрепени от съответните практически примери, Дейн вече знаеше в кои случаи се предлагат тези или онези стоки. Доколкото бе разбрал, често в оборот влизаха и много изделия, направени лично от екипажа.

Животът на кораба по време на дългите преходи е доста еднообразен — управлението се превключва на автопилот и задълженията на екипажа са сведени до минимум. Скуката и безделието предизвикваха всякакви космически фобии, и работещите по космическите трасета бързо бяха разбрали, че спасението е едно: трябва да ангажираш с някакво занимание ръцете и ума си. Просто си намираш някакво хоби, каквото и да е.

Капитан Джелико например се бе увлякъл по ксенобиологията, макар че увлечението му съвсем не беше само любителско. Той нямаше възможност да вземе на борда колекциите си (правеше се изключение само за домашни любимци, като синия куикс Хуберт, обитаващ клетката в капитанската каюта), но стереоснимките, които Джелико притежаваше и беше направил, наблюдавайки живота на различни планети, му бяха създали известен авторитет дори сред специалистите. Стен Уилкокс, чийто дни протичаха в борба с еднообразните математически изчисления, се опитваше да преведе формулите си на езика на музиката. Но най-странното хоби имаше лекаря Тау. Той колекционираше магическите способности за лекуване на лекари, знахари и шамани от най-дивашките племена и се опитваше да открие рационалното в цялата тази чуждопланетна вуду-бъркотия.

Дейн взе в ръка едно от творенията на Мура — топка от стъклопласт, в която плуваше някакво странно насекомо с пъстри криле, което изглеждаше съвсем живо. Внезапно пробягалата по стената сянка накара Дейн да подскочи. Това беше Синдбад, корабния котарак. Той меко се приземи върху един сандък и се намести там, разглеждайки помощник-суперкаргото.

От всички земни животни най-разпространени в космоса бяха котките. Те понасяха с такава лекота ускоренията, безтегловността и останалите неудобства на полетите, че тази им способност бе станала причина за появата на някои доста странни легенди. Според една от тях, *Domestika felinus* не е земен абориген; котешкото племе е всичко, останало от отдавна забравено чуждо космическо нашествие на Земята, и сега, на корабите, това племе навлизаше в своя златен век.

Впрочем, Синдбад и събратята му из другите кораби не ядяха даром хляба си. Често заедно с товара на борда проникваха и гризачи, при това не само земните плъхове и мишки, но и всякакви странни чуждоземни твари. Седмици и месеци наред те се спотайваха някъде, а после се развихряха в някое скрито ъгълче на трюма. Тогава идваше и редът на Синдбад. Къде и как ги хващаше, не ставаше ясно, но телата на убитите той педантично домъкваше при Ван Рейк, и честно казано, много от тези трупове изглеждаха доста страховито.

Дейн протегна ръка. Синдбад лениво подуши пръстите му и примижа. Вече го познаваше този, новия. Всичко беше наред, Дейн се намираще където трябва, тук му беше мястото. Синдбад се протегна,

леко скочи от сандъка и започна обичайната си инспекция на камерата. До един от вързопите той спря и започна да го души така проникновено, че Дейн си помисли: дали да не разтвори вързопа, за да бъде инспектиран от Синдбад по-подробно? Но неочакваният, далечен звън на корабния гонг накара и двамата да наострят уши, и Синдбад, който никога не пропускаше хранене, бързо се изстреля от стаята, оставяйки на Дейн възможността да го последва възпитано, със спокойна, бавна крачка.

Нито капитанът, нито суперкаргото се бяха върнали и атмосферата в каюткомпанията все още беше напрегната. Когато над вратата присветна сигналната лампа, свързана с входния люк, всички подскочиха. Бе дошъл някой непознат. Ако на космодрума освен вас има още двама свободни търговци, всеки евентуален клиент беше като дар небесен.

Затова Стен Уилкокс моментално изхвърча в коридора, а Дейн изостана само с една секунда. В отсъствието на Джелико и Ван Рейк, Уилкокс заместваше първия, а Дейн — втория.

На около метър от трапа бе спряла платформа. Шофьорът си седеше зад волана, а някакъв висок, слаб, почернял като негър човек уверено се изкачваше по трапа към входния люк. Носеше доста протъркана риза от грубо обработена кожа, фрабкордови панталони и високи ботуши — обичайното облекло на пионерите от новооткритите планети. Но вместо широкополата шапка, която носеха пионерите, на главата си този имаше пластмасов шлем с подвижна козирка плюс слушалки за късовълнов радиотелефон. Такива шлемове носеха работещите в Службата за издирване и проучване.

— Капитан Джелико? — Гласът на непознатия беше твърд, началнически — глас на човек, свикнал да издава заповеди, които да се изпълняват моментално.

Щурманът поклати отрицателно глава.

— Капитанът е в града, сър.

Непознатият се спря и започна да барабани с пръсти по широкия си, с много джобчета, колан. Отсъствието на капитана от борда на „Кралицата“ определено не му хареса.

— Кога ще се върне?

— Не зная — хладно отвърна Уилкокс: май непознатият не му харесваше особено.

— Свободни ли сте за превоз? — внезапно попита онзи.

— Най-добре ще е да говорите за това с капитана — вече съвсем студено отвърна Уилкокс.

Пръстите забарабаниха още по-бързо и нервно.

— Прекрасно. Ще поговоря с вашия капитан. Къде е той? Можете ли да ми кажете поне това?

Към „Кралицата“ се приближаваше още една количка, Ван Рейк се прибираше. Уилкокс също го забеляза.

— Ще разберете само след минута. Идва нашия суперкарго...

— Така... — Непознатият бързо се завъртя нататък. Движенията му бяха леки и грациозни.

Дейн го наблюдаваше с нарастващо любопитство. Този човек беше цяла загадка за него. Изглеждаше като изследовател, но имаше движенията на трениран боец. В паметта на Дейн изплуваха ред картини: Школата, спортната площадка, горещ летен предиобед... подсичащ замах с ръката, характерния наклон на рамото... Този тип беше форсблайдер! И при това опитен форсблайдер! Но как така... това е нарушение на закона, частните лица не могат да изучават форсблайд...

Ван Рейк заобиколи платформата на непознатия, излезе иззад волана и с обичайната си тежка походка започна да се изкачва по трапа.

— Търсите ли някого? — осведоми се той.

— Корабът ви свободен ли е? Бих искал да го наема — отново запита непознатият.

Рошавите вежди на Ван Рейк потрепнаха.

— Ако предложението ви е добро, всеки търговец е свободен — спокойно отвърна той и сякаш не забелязвайки нетърпението на непознатия, се обърна към Дейн. — Торсън — рече той. — Идете в „Зелената птичка“ и помолете капитан Джелико да се върне на борда.

Дейн изтича по трапа и се качи на платформата, с която беше дошъл Ван Рейк. Включи на скорост и се озърна. Непознатият пристъпи след Ван Рейк и се качи на борда на „Кралицата“.

„Зелената птичка“ се оказа нещо средно между кафене и ресторант. Капитан Джелико седеше на една масичка до вратата и разговаряше със същия тъмнолик човек, който заедно с тях наддаваше за Лимбо на търга. Както изглеждаше, разговорът отиваше към края

си. Когато Дейн влезе в полутъмната зала, тъмноликият решително поклати глава, отказвайки се, и стана. Капитанът не направи опит да го задържи. Само бавно премести надясно халбата си, внимателно и замислено, сякаш това беше изключително важно.

— Сър... — За да привлече вниманието на капитана, Дейн се осмели да положи длан на масата.

Капитан Джелико вдигна очи, в които имаше само един унил, празен и студен поглед.

— Да?

— На „Кралицата“ се появи някакъв човек, сър. Питаше дали сме свободни. Имал предложение. Мистър Ван Рейк ме изпрати да ви повикам...

— *Оферта!*

Халбата се обърна и с трясък падна на пода. Капитан Джелико метна на масата една от местните монети и се хвърли към изхода. Дейн се устреми след него.

Щом седна зад волана, Джелико натисна газта до дупка. В края на улицата, когато платформата се приближи до „Кралицата“, обаче той намали, така че никой страничен човек да не се досети, че шофьорът бе бързал ужасно много.

След два часа екипажът отново се събра в каюткомпанията за да чуе новините. Капитанът заговори, а непознатият седеше до него начело на масата.

— Това е доктор Салазар Рич, археолог, един от федералните специалисти по Предтечите. Оказва се, момчета, че Лимбо все пак не е съвсем изпепелена. Докторът ми съобщи, че в северното полукълбо изследователите са открили някакви доста обширни развалини. Той наема нашата „Кралица“, за да закара членовете на експедицията си до там...

— Освен това предложението по никакъв начин не накърнява правата ни — каза Ван Рейк, усмихвайки се добродушно. — Така че ние също ще имаме възможност да поработим.

— Кога тръгваме? — поинтересува се Йохан Штоц.

Джелико се обърна към археолога.

— Кога ще бъдете готови, доктор Рич?

— След като натоварите оборудването и хората ми, капитане. Мога да доставя цялата необходима екипировка още сега.

Ван Рейк се изправи.

— Торсън — извика той. — Отиваме да се подготвим за товарене... Можете да докарате екипировката си, докторе!

ГЛАВА 4

ПРИСТИГАНЕ НА ЛИМБО

През следващите няколко часа Дейн научи за подреждането и товаренето много повече, отколкото през цялото време на обучението си в Школата. Освен това стана ясно, че на кораба трябва да се намери място не само за Рич, но и за тримата му помощници.

Екипировката бе сложена в основното помещение на трюма. Цялата работа свършиха сътрудниците на Рич. Докторът заяви, че те носят сложни, чувствителни и крехки уреди и той в никакъв случай няма да позволи на хамалите от космодрума да ги подмятат насамнатам.

Но когато дойде ред да се подреждат нещата в трюма, Ван Рейк даде на доктора да се разбере, че с това ще се занимава екипажа и той спокойно може да се справи без чужда помощ. Така че, основната работа се падна на Дейн и Кости, които се потяха, псуваха и мъкнеха, а Ван Рейк ги ръководеше, без да пропуска да подложи някое и друго рамо, докато целия товар не беше нареден в строго съответствие с техниката за безопасност на товарите при излитане. После люкът беше затворен и щеше да бъде отворен чак когато пристигнеха на Лимбо.

На излизане от трюма те откриха в малкото товарно отделение Мура, който окачваше там хамаците за помощниците на Рич. Нямаше да има никакви удобства, но археологът беше предупреден още преди подписването на договора, че на „Кралицата“ няма специално пригодени каюти за пътници. Впрочем, никой от пътниците нямаше никакви претенции.

Тези хора, както и самият им ръководител, представляваха съвършено непознат вид за Дейн. Всички те бяха здравеняци и изглеждаха издръжливи, каквито и трябваше да бъдат според представите на Дейн хората, занимаващи се с търсене на следи от изчезнали цивилизации по най-различни планети. Единият от тях дори не беше човек — зеленикавата кожа и голия череп ясно показваха, че е ригелианец. Имаше странно, нечовешки гъвкаво тяло, но беше облечен

по абсолютно същия начин, както и останалите. Дейн всячески се опитваше да не го зяпа особено много, но му беше адски трудно да се въздържа.

Някой го докосна по ръката. Дейн се обърна и видя Мура.

— Доктор Рич е настанен във вашата каюта — каза стюардът. — Ще се наложи да се преместите в хранилището... Да вървим!

Леко засегнат от факта, че го бяха изселили толкова безцеремонно, Дейн последва Мура към новата си обител, която се намираще във владенията на стюарда. Те се състояха от корабната кухня, хладилните камери, а също и хидропонната оранжерия, предмет на грижи не само от страна на Мура, но и на доктор Тау, който отговаряше за вътрешната корабна атмосфера.

— Доктор Рич пожела да бъде близо до хората си — обясни мимоходом Мура. — Специално подчерта това...

Дейн изгледа косо дребничкия стюард. Стори му се, че в последните му думи се долавя някакъв намек.

Любопитна личност бе този Мура. Беше японец, а Дейн още от училище помнеше каква страшна съдба бе сполетяла Японските острови преди много години. Вулканичното изригване, придружено от цунами с огромна мощ, само за два дни и една нощ беше унищожило цял един народ. Япония бе изтрита от лицето на Земята и бе престанала да съществува.

— Насам — каза Мура. Те стигнаха до края на коридора и Мура покани Дейн с жест да влезе.

Стюардът явно не си падаше много по украсите и затова идеално чистата му каюта създаваше малко тягостно впечатление. Впрочем, на съгваемата масичка се кипреше кълбо от стъклопласт, а в самия му център, крепяща се от някаква тайнствена, вълшебна сила, висеше земна пеперуда. Крилцата ѝ, инкрустирани сякаш със скъпоценни камъчета, бяха разперени, и тя беше досущ като жива.

Проследявайки погледа на Дейн, Мура се наведе и леко чукна с нокът по върха на топката. И като че в отговор на почукването ярките крилца трепнаха — мъртвата красавица оживя и лекичко се премести.

Дейн си пое дъх. Вече беше виждал една такава топка в склада и знаеше, че Мура събира и монтира в стъклените топки всякакви насекоми от стотици светове. Още една такава топка заемаше почетно място и в каютата на Ван Рейк. Тя представляваше сценка от

подводния свят: ято блестящи като брилянти риби-мухи се криеха в купчина виещи се водорасли, а към тях се прокрадваше страховитото същество с две ръце и два крака, но и с криловидни плавници и дълго, зловещо жило. А пък инженер-свързочника беше щастлив притежател на топка, в която имаше град на елфи — върволица от сребристи кули, между които пърхаха призрачно-перлени същества.

— Всекиму своето, нали така? — И Мура сви рамене. — Начин да си убиеш времето. Не по-лош от всеки друг.

Той взе топката, зави я в някакво парче плат и я скри в едно сандъче с много преградки, застлани с памук. После отвори вратата към следващото помещение и показа на Дейн новото му жилище.

Това беше помощният килер, от който Мура бе изнесъл припасите и бе обзавел с подвижна койка и сандъче. Тук не беше толкова удобно, както в бившата му каюта, но не беше и чак толкова лошо като кутийките, в които Дейн бе принуден да се свира по време на учебните полети до Марс и Луната.

Преумореният Дейн веднага си легна и заспа, пропускайки дори излитането. Когато се събуди, корабът вече беше в космоса. Тъкмо влезе в каюткомпанията и прозвуча предупредителен сигнал. Дейн се вкопчи в масата, мъчително преглъщайки слюнката си и борейки се с пристъпите на виене на свят, от които винаги страдаха хората в момента на преход към хиперпространството. Горе, в командната зала, Уилкокс, капитанът и Рип сигурно изпитваха същото, но нямаше как да напуснат поста си, докато прехода не бъде завършен.

„За нищо на света няма да стана щурман“, за стотен път си помисли Дейн. „За нищо на света“. Разбира се, основната част от работата се поемаше от бордовите компютри, но само една нищожна грешка в изчисленията и корабът можеше да попадне незнайно къде или дори да бъде изхвърлен от хиперпространството не до планетата, към която отиваше, а вътре в нея. Дейн познаваше добре теорията на хиперпрехода. Той можеше да се справи и с изчисленията, но честно казано, се съмняваше дали ще му стигне смелостта да вкара кораба в хиперпространството и да го върне обратно.

Все още мрачно се вираше в стената, погълнат от доста неприятните мисли за собствените си умения, когато се появи Рип.

— Е, момко... — и помощник-щурмана с дълбока въздишка се стовари в един стол. — Ето че отново се измъкнахме, без да се

разпаднем на парчета!

Дейн се изуми. Самият той не беше щурман и на него му беше позволено да се съмнява в себе си. Но защо Рип имаше такъв вид, сякаш от плещите му се беше смъкнала цяла планина? Може би нещо не е било наред?

— Какво се е случило? — попита той.

Рип махна с ръка.

— А бе нищо страшно няма. Просто винаги ми олеква на душата, когато преходът вече е зад гърба ми. — Той се засмя. — Ех, момче, да не би да си си мислел, че там, горе, не се страхуваме? Та нас ни е страх повече и от тебе. Ти си си добре — возиш се, никакви грижи нямаш, докато не кацнем...

Дейн моментално се наежи.

— Как така — никакви грижи? А наблюдението на товара, а продоволствието, водата?... Каква полза от твоя преход, ако стане отравяне на въздуха?...

Рип кимна.

— Вярно, вярно, всички ние не получаваме заплатите си даром. Но трябва да ти кажа, че... — Той изведнъж млъкна и се озърна, с което доста учуди Дейн. — Слушай, Дейн, срещал ли си се преди с археолози?

Дейн поклати глава отрицателно.

— Че къде? Това е първият ми курс. А в Школата почти не са ни занимавали с история... учехме само история на Търговския флот...

Рип се наведе през масата към Дейн и сниши гласа си почти до шепот.

— Разбираш ли, винаги са ме интересували Предтечите — каза той. — Знам наизуст „Пътешествията“ на Хаверсон, изгълтах и „Службата за издирване“ на Кейгел. Между другото, това са двете най-фундаментални работи по тази тема. А днес закусвах заедно с доктор Рич и мога да се закълна, че той никога не е чувал за Кулите-близнаци!

Дейн също никога не бе чувал нищо за Кулите-близнаци и не схвана защо Рип толкова се вълнуваше от това. Явно озадачената му физиономия го издаде и Рип побърза да изясни нещата:

— Разбираш ли, Кулите-близнаци са най-важната следа от Предтечите от всички открити досега от Службата. Намират се в Корво, наред една пустиня, цялата от кремък, и приличат на два

гигантски палеца, сочещи в небето, всеки от които е около двеста фута. Наскоро специалистите установиха, че тези палци са излети от някакъв материал, но той не е нито кремък, нито метал... Рич се измъкна много ловко, но аз съм абсолютно сигурен, че той никога не е чувал за това.

— Но след като са толкова известни... — тръгна да казва Дейн, и изведнъж се усети какво означава невежеството на доктор Рич.

— Да, да, защо нашият доктор и понятие си няма от най-важното откритие в специалността му? Човек почва да си задава някои въпроси, нали така? Интересно дали капитанът го е проверил, преди да подпишат договора...

Дейн нямаше отговор на този въпрос.

— Документите му са наред — каза той. — Носихме ги в Космическата полиция. Те дадоха разрешение за експедицията. Едва ли биха ни позволили да напуснем Наксос, ако...

Рип призна, че това е вярно — наистина нямаше да ги пуснат. Правилата за работа на космодрумите, намиращи се на планети от Федерацията, бяха достатъчно строги и даваха поне деветдесет процента гаранция, че лицата, преминали през проверката, имат истински удостоверения и наистина притежават разрешително за излитане. А по граничните планети, които бяха особено привлекателни за браконьерите и престъпниците, Космическата полиция беше два пъти по-бдителна.

— И все пак той не знае нищо за Кулите-близнаци — упорито държеше на своето помощник-щурмана.

Дори и според скромното мнение на Дейн, тези думи звучаха доста убедително. Не може да работиш на един и същи кораб с някого и да не го опознаеш добре — толкова добре, колкото никога не можеха да го направят хората помежду си при обичайните, цивилизовани условия. След като Рип твърдеше, че доктор Рич не е този, за когото се представя, значи, наистина е убеден в това, и Дейн му вярваше изцяло.

— А какво казват законите по отношение на следите от Предтечите? — попита Шенън след кратко мълчание.

— Много малко. Търговците никога досега не са намирали нещо съществено и не са предявявали искания за правата върху откритията си...

— Значи, ако намерим нещо, което да си струва, няма прецедент, на който да се позовем?

— Виждаш ли — рече Дейн, — отсъствието на прецедент е като нож с две остриета. Службата допусна Лимбо до търга, нали? Значи, можем да смятаме, че Федерацията се е отказала от правата си върху тази планета... Очертава се една порядъчно заплетена юридическа каша...

— Превъзходен казус, — промърмори над главите им Ван Рейк. — Казус, за който мечтаят половината юристи по света. Процесът по едно такова дело би се точил с години, дотогава, докато и на двете страни не им писне или някой не предаде богу дух. Именно затова нашият кораб си има федерален открит лист в сейфа.

Дейн се ухили. Трябваше да се сети, че такъв изпечен космически вълк в търговията като шефа му ще предвиди всичко, в границите на човешките възможности, разбира се. Открит лист за всичко, което намерят! Всичко, което намереха на Лимбо, си оставаше само тяхно!

Но Рип още го гризяха разни съмнения.

— А за какъв срок е откритият лист? — попита той.

— Както обикновено — година и един ден. Май че от Службата не са толкова сигурни във вероятността да открием нещо там, колкото нашите пътници.

— А самият вие как мислите, сър? — попита Дейн. — Дали ще открием нещо?

— Никога не се надявам предварително, когато става дума за нова планета, — невъзмутимо отвърна Ван Рейк. — Нашата работа е пълна с изненади. И ако някой се е прибрал вкъщи цял и невредим, корабът му е непокътнат, а и в джоба си има нещичко, значи, боговете на Дълбокия Космос са били благосклонни към него. Човек не би могъл да желае нищо повече.

По време на полета сътрудниците на Рич се държаха настрана: хранеха се със собствените си продукти, почти не излизаха от тясното си помещение, а и гости не канеха. Мура съобщи, че или спят, или играят някаква сложна хазартна игра, на която ги беше научил ригелианеца.

Доктор Рич се хранеше заедно с екипажа на „Кралицата“ и се появяваше в каюткомпанията, само ако там нямаше много хора; при това тези хора почти винаги бяха от инженерния сектор и така и не стана ясно дали случайно или нарочно докторът си ги беше харесал за

сътрапезници. Под предлог, че иска да проучи бъдещата арена на действията си, той поиска микрофилма за Лимбо. Разрешиха му, но всеки път, когато археологът ползваше проектора, до него се озоваваше суперкаргото, а според Дейн, той виждаше и попиваше всичко, независимо от разсеяното и отнесено изражение, изписано на физиономията му.

Както и беше пресметнато, „Кралицата“ изскочи в нормалното пространство недалеч от Лимбо. Орбитата на Лимбо по размери съответстваше на тази на Марс, а другите две планети от тази система бяха разположени толкова далече от слънцето си, от топлината и светлината му, че представляваха замръзнали, напълно безжизнени светове. Когато „Кралицата“ излезе на орбита, минаваща през атмосферата и където корабът трябваше да намали скоростта си до скоростта при кацане, инженер-свързочника включи всички обзорни екрани. Дори онези, които не бяха на вахта, видяха смътните очертания на новия свят.

Отначало можеха да се видят само уродливите, сиво-кафяви белези от обгорено по лика на планетата, но със спускането на кораба надолу, през все нови и нови слоеве от атмосферата, постепенно на екраните се появяваха зелените ивици на растителността, малки морета — или, може би големи езера — все доказателства за това, че планетата-пепелище не беше съвсем мъртва.

Денят се смени с нощ, а после отново настъпи ден. Ако Лимбо беше най-обикновена изостанала планета, то те трябваше в съответствие с инструкцията да изберат някакво пустинно място за кацане, да направят тихомълком разузнаване с флиперите, и едва след това да пристъпят към открит контакт с обитателите на планетата. Но тъй като на Лимбо по всяка вероятност не съществуваше разумен живот, можеха да си изберат което и да е място за кацане, стига да беше подходящо за това.

Уилкокс беше превел кораба през хиперпространството, а кацането трябваше да извърши самият капитан Джелико. Сега той маневрираше, търсейки площадка за кацане, като си правеше сметката да приземи кораба в самия, край на изпепелената пустиня, в непосредствена близост до покритата със зеленина ивица.

Това беше сложна работа, не от онзи тип приземявания, познати на всеки новобранец — на чистичкия космодрум, с локаторен лъч

водач. На „Кралицата“ обаче не ѝ беше за първи път и Джелико внимателно я спускаше, докато корабът не стъпи върху повърхността с хрущене и стържене, наистина, не толкова силни, колкото можеше да се очаква.

— Контакт! — прозвуча по високоговорителите пресипналият глас на капитана.

Веднага се обади и Штоц:

— Двигатели — в норма!

— Стандартен ред при пристигане! — обяви капитанът. Гласът му вече звучеше почти нормално.

Дейн откопча предпазните колани и се упъти към Ван Рейк за инструкции, но пред вратата на служебната каюта на суперкаргото вече стоеше доктор Рич.

— Кога ще можем да разтоварим оборудването си? — нетърпеливо попита той.

Ван Рейк тъкмо се освобождаваше от предпазния колан. Той с учудване се взря в археолога.

— Вече искате да разтоварвате?

— Естествено. Веднага щом разхерметизирате люковете...

Суперкаргото нахлупи униформената фуражка на главата си.

— Не бързайте толкова, докторе. Намираме се на новооткрита планета.

— Но нали тук няма туземци. И от Службата също не съобщават за никакви опасности...

Нетърпението на доктора бързо се превръщаше в откровено недоволство. Изглежда, докато беше траял полета, той така се беше наострил и изпълнил с желание за работа, че сега не искаше да губи и секундичка.

— По-спокойно, докторе, по-спокойно — невъзмутимо му отвърна суперкаргото. — Всички ние сме длъжни да се подчиняваме на заповедите на капитана. Пък и не си струва да рискуваме — каквото и да приказват от Службата.

Той натисна с лакът копчето на интеркома.

— Секторът за управление слуша — отзова се гласът на Тан.

— Суперкаргото — до сектора за управление. Как е навън?

— Огледът не е приключил — отговори Тан. — Колекторът има още работа.

Докторът халоса касата на вратата с юмрук.

— Колекторът ли! — изрева той. — Нали разполагате с отчета на Службата? Защо се туткате с този колектор?!

— Именно заради него все още сме живи и здрави — вметна Ван Рейк. — В нашата работа има разумен, но има и неразумен риск. Ние предпочитаме разумния.

Той се отпусна в креслото, а Дейн се облегна на стената. Беше ясно, че няма защо да бързат с разтоварването. Капитан Рич заприлича досущ на капитановия синичък Хуберт — само дето не плюеше, но заръмжа и се втурна да търси хората си.

— Да-а-а — проточи Ван Рейк и чукна с пръсти по наблюдателния екран. — Не е много приятна гледката...

Далеч напред се мержелееше назъбена верига от сиво-кафеникави планини, тук-там покрити със сняг. Подножието им наподобяваше скъсано платнище, което до голяма степен беше изровено от тесни, лъкатушещи долини, обрасли с бледа, хилава зеленина. Даже на слънчева светлина местността изглеждаше угнетяващо. Всичко е като в лош сън, помисли си Дейн.

— Заключението на колектора е, че условията навън са подходящи за живот — разнесе се изведнъж от високоговорителя.

Ван Рейк отново натисна копчето.

— Суперкаргото — до капитана. Да се подготвим ли за разузнавателен полет?

Той не можа да чуе отговора, защото в каютата отново бе нахлул доктор Рич, изблъска го и закрепя в микрофона:

— Капитан Джелико, говори Салазар Рич! Заповядвам ви незабавно да разтоварите оборудването ми! Чувате ли, сър! Незабавно!

Настъпи тишина. Дейн с благоговеен ужас си помисли, че капитанът от негодувание сигурно е загубил дар слово. Никой не можеше да „заповядва“ нещо на капитана на звездолета. Дори и космическата полиция можеше само да „помоли“.

— И поради каква причина трябва да го сторя, доктор Рич? — За изумление на Дейн, капитанът говореше съвършено спокойно и невъзмутимо.

— Поради каква причина ли?! — Рич, проснал се по корем върху бюрото на суперкаргото, съскаше и плюеше от яд в микрофона. —

Поради простата причина че само тогава ще успее да вдигна лагера си преди да се е мръкнало!...

— Развалини на запад — прекъсна го гласът на Тан.

И тримата погледнаха към екрана. Инженер-свързочникът, приключвайки с кръговия оглед, премести детектора на запад и сега те видяха насреща си изпепелената равнина, в която неизвестното оръжие на Предтечите бе прорязало страховити бразди чак до самата скална основа. Отворилите се язви бяха запълнени със стъкловидна шлака, блещукаща под слънчевите лъчи и заслепяваща очите им. А на самия хоризонт се въздигаше хаотично струпване от някакви постройките, единият край на които се губеше в непокътнатата ивица зеленина.

На този унил, еднообразен фон развалините се открояваха като единственото ярко петно — една върволица от червено, жълто, електрик-зелено и синьо. До тях имаше около двадесет мили, а те изглеждаха необикновено ефектно — и тримата не можеха да откъснат очи от тях. Доктор Рич пръв се обади — може би защото най-сетне се почувства в свои води.

— Там! — и нетърпеливо бодна с пръст в екрана. — Моят лагер ще бъде там! — И рязко се обърна към микрофона. — Капитан Джелико. Искам да вдигна лагера си до тези развалини! Веднага щом вашият суперкарго благоволи да започне разтоварването...

Рич най-накрая постигна своето — след няколко минути Ван Рейк вече сваляше пломбите от товарния люк. Докторът нетърпеливо потропваше до него, а в коридора зад гърба му се бяха събрали останалите археолози.

— Сега вече и сами ще се оправим, Ван Рейк — каза той, но суперкаргото лекичко го отстрани с рамо.

— Не, докторе, благодаря ви, но „Кралицата“ се разтоварва само под надзора на моите хора!

Наложи се Рич да отстъпи, макар да съскаше от злоба през цялото време, докато Дейн с помощта на лебедката измъкваше от недрата на „Кралицата“ един краулер с дистанционно управление и го спускаше на земята. Ригелианецът се пхна в краулера, превключи на ръчно управление и подкара първата част от багажа към развалините. Оттам машината се върна за втория курс сама, насочвайки се от лъча на корабния радар.

Рич и двама от археолозите му заминаха с този курс, а Дейн остана с последния член на експедицията, който е мълчалив и мрачен субект. Независимо от неприкритото му недоволство, Дейн започна да подрежда куфарите и чантите — вероятно това беше личният багаж на археолозите — на купчина, за да бъдат натоварени по-лесно на краулера. Това, което се случи после, не беше по негова вина. Археологът сам изпусна износения си куфар. Куфарът се сгромоляса, закопчалката му се удари в един камък и съдържанието му се разхвърча наоколо.

С приглушен вопъл археологът се втурна да събира трескаво пръснатото. Действаше много чевръсто, но Дейн успя да види добре дебелия книга, която бе изпаднала от една купчина с бельо.

Той познаваше тази книга! Слънцето му блестеше в очите и Дейн примига, вирайки се. Но закъсня — археологът вече пристягаше с ремък куфара си. И все пак Дейн беше почти убеден, че е виждал точно същата книга в кабината, върху масата на Уилкокс. „Странно — помисли си той. — Защо му е на един археолог да влечи със себе си пакет програми за бордови компютър?“

ГЛАВА 5

ПЪРВА РАЗУЗНАВАТЕЛНА МИСИЯ

Здрачът на Лимбо беше необичайно плътен, сякаш тукашната тъмнина притежаваше собствена, осезаема вещественост. Дейн старателно затвори външния товарен люк. Празния краулер, върнал се след последния си курс, той остави под открито небе върху обгорялата земя, близо до стабилизаторите на „Кралицата“. Екипажът бе взел всички предпазни мерки, необходими на една непозната планета: трапът беше прибран, а люковете — затворени. Сега екипажът се бе скрил от чуждия и непознат свят навън, зад гладка и непроницаема броня, която можеше да бъде пробита само от най-съвременните оръжия. Всеки търговски кораб при необходимост можеше да се превърне в непристъпна крепост...

Погълнатият от мислите си Дейн се изкачваше от палуба на палуба, докато не се добра до каютата на Рип в сектора за управление. Помощник-щурманът седеше прегърбен на едно разгъващо се кресло, стиснал един фотоапарат в ръцете си.

— Изщраках цял филм за тези развалини — възбудено рече той на Дейн, който се бе спрял до вратата му. — А този Рич е истински плъх, повярвай ми. Направо се чудя как Синдбад го е пропуснал...

— Какви ги е забъркал този път?

— Разбираш ли, тези развалини — и Рип мушна с пръст към стената, — са най-крупната находка в цялата история при издирването на следи от Предтечите. А той си ги узурпира, сякаш са само негова собственост. Представяш ли си, казал на капитана, че ни забранява да си приближаваме близо до тях... уж че нахълтването на любители най-често водело до унищожаване и загуба на ценни находки!... Специалистите били те! *Как ли пък не!* — Рип едва не ръмжеше от яд и за първи път, откакто се познаваха, Дейн го видя, как изглежда в този си вид.

— О, не се впрягай толкова — разсъдително рече Дейн. — Та те са само четирима, едва ли ще могат да си присвоят цялата планета. А

ние скоро ще започнем собствено проучване, нали така? Кой ще ни забрани да потърсим и намерим още по-хубави развалини? Едва ли това е единственият оцелял град на планетата, а по закон никой не може да ни попречи да се ровим в развалини, които открием самостоятелно.

Лицето на Рип се разведри.

— Прав си, друже! — каза той и остави фотоапарата.

— Във всеки случай — изрече Камил откъм коридора зад гърба на Дейн, — нашия скъп доктор хич не го мързи! Така се беше втурнал към своите развалини, сякаш се страхуваше да не би някой да го изпревари в последния момент. Доста странна личност е нашичкият мил доктор, нали?

Рип веднага сподели собствените си подозрения:

— Той не е чувал нищо за Кулите-близнаци...

— А пък рижавия му асистент — добави Дейн, — мъкнеше в куфара си пакет компютърни програми.

Дейн беше много горд, че и той има какво да добави, и то тъкмо пред Камил. Тишината, която настъпи след изказването му, беше изключително ласкателна за самолюбие то му. Но както винаги, Камил не пропусна да го клъвне.

— И по какъв начин ви стана известен този поразителен факт? — осведоми се той.

Дейн реши да не обръща внимание на слабото, но твърде неприятно ударение върху „ви“-то.

— Ами, изтърва си куфара, книгата изпадна, а той панически се опита да я набута обратно.

Рип се протегна към шкафчето си и измъкна оттам дебел том с водонепроницаема подвързия.

— Такава ли беше? Дейн поклати глава.

— Не. Онази имаше подвързия с червена ивица. Същата като на Уилкокс, горе в сектора за управление.

Камил тихичко подсвирна, а Рип се облещи.

— Та това е пълният набор! — възкликна той. — Такива имат само щурманите. А когато един щурман се уволни, книгата се пази в сейфа на капитана, докато новият щурман не подпише договора. Според федералните закони на всеки кораб трябва да има само по един

екземпляр от тази книга. Когато корабът се бракува, книгата трябва да се унищожи.

Камил се разсмя.

— Не бъди толкова наивен, приятелю. Как летят тогава всички браконieri и контрабандисти? Изсмукват си програмите от пръстите или нещо друго? Всички тези книги, които уж трябва да са изгорени, са на черния пазар; и много се търсят, да знаеш!

Рип замята глава.

— Не, не и не. Няма откъде да вземат новите програми. Ние ги получаваме на всяка от планетите, когато се регистрираме при пристигане. Защо според теб Уилкокс мъкне собствения си том в пристанищната регистратура всеки път, когато кацаме някъде? Тази книга се изпраща право в местния филиал на Службата по издирванията и там вписват новата информация. Не могат да пробутат друга книга на мястото на редовната — веднага ще ги засекат и ще ги спипат!

— Горкото ми наивно детенце — насмешливо разтягайки думите, изрече Камил. — Всеки път, когато Федерацията, затворена в своя идеалистичен пашкул измисли някой нов закон, на сцената моментално се появява някой хитрец, който ще си блъска главата ден и нощ, докато не измисли как да го заобиколи. Не знам как точно става това, но залагам дела си в тази авантюра, че е точно така. След като Торсън е видял книга с червена ивица у онзи момък, това се случва и сега.

Рип скочи.

— Трябва да кажем на Стен...

— Да кажем какво? Че Торсън е видял как от сандъка на онзи копач е изпаднала някаква книга, приличаща на щурмански пакет програми?... Всъщност, Торсън, вие не сте я държали в ръце, нито сте я прелистили, нали?

Дейн беше принуден да признае, че не е. Тогава Камил го подхвана, и то сериозно. Какви доказателства има той, Дейн, че сътрудникът от експедицията притежава именно онзи, забранения пакет от програми? Стен Уилкокс не си падаше по празните приказки — той се облягаше на фактите. Дейн не бе взел книгата, не можеше и да я покаже, и естествено, Уилкокс просто нямаше да му повярва.

— Така че, скъпи мой — отново се обърна Камил към Рип, — няма нужда да си играем на смели федерални агенти или пък на млади космически полицаи и да досаждаме на големите, докато в мърлявите ни ръчички не попадне някое по-убедително доказателство.

Рип отново седна. Думите на Камил го убедиха. А също и Дейн.

— Е, добре тогава — рече Рип, след като помисли малко, — ти казваш: „докато не разполагаме с по-убедителни доказателства“. Значи, все пак и ти смяташ, че не всичко покрай доктор Рич е съвсем перфектно?

Камил сви рамене.

— Според мен той е истински мошеник. Но това е само мое мнение и аз възнамерявам да си държа езика зад прекрасните си бели зъби дотогава, докато не почувствам, че действително мога да убедя властимащите в това. А междувременно — мисля, че си имаме достатъчно много работа. След един час ще се тегли жребий кой с кого ще лети на разузнаване.

„Кралицата“ разполагаше с два разузнавателни флипера. Това бяха малки машинки, предназначени за двама, а ако се посвиеш — и за трима души екипаж. Докато Дейн се занимаваше с разтоварването на екипировката на експедицията, работниците от инженерния сектор бяха подготвили старателно двете машини, за да могат разузнавателните групи да започнат работа още утре сутринта.

Нито една светлинка не проблясваше в навъсения мрак на лимбоанската нощ, така че съвсем скоро екипажа на „Кралицата“ загуби интерес към празните наблюдателни екрани, които свързваха „Кралицата“ с външния свят. Веднага след вечерята беше изтеглен жребия. Съставът на двете групи се определяше от тройната структура на екипажа. Във всяка от групите трябваше да има по един човек от инженерния сектор, един от сектора за управление и един от разнородната сбирщина на Ван Рейк.

Ако имаше избор, Дейн би помолил да бъде в една група с Рип. Но съдбата бе решила друго и Дейн получи точно това, което най-малко желаше. Щом изтегли билетчето си, разбра, че неговите спътници ще бъдат Камил и Тау. Командир на групата трябваше да бъде инженер-свързочника, но по някакви свои съображения капитан Джелико го остави на борда, а на негово място прати лекаря Тау.

Твърде разстроен от неуспеха си, Дейн се прибра в предишната си, вече освободена каюта. От любопитство той я претършува, надявайки се да намери нещо, забравено от загадъчния доктор. В някой телевизионен сериал неустрашимия герой щеше непременно да намери секретни планове, но на... какво ли? Нямахше представа на какво точно, и тогава си припомни изпълнените със здрав разум разсъждения на Камил.

Така неусетно се замисли и за самия Камил, опитвайки се да разбере защо помощник-механика му е толкова антипатичен. В известна степен част от тази му неприязън се дължеше на ефектната външност и изисканите маниери на Камил. Самият Дейн все още не беше излязъл от възрастта, когато юношите още не знаят къде да си диянат ръцете и се спъват в мебелите, когато ходят. В Школата, на плаца, инструкторите обикновено го даваха за пример как не трябва да се изпълняват строевите упражнения. Дейн надникна в огледалцето на стената на каютата и не откри нищо привлекателно във физиономията си. Да, Камил беше късметлия — природата го бе надарила с красота и чар, за разлика от Дейн.

Не стига това, ами и по съобразителност Камил го оставяше далеч назад. Помощник-суперкаргото наскоро бе започнал да разбира и това. Той, Дейн, приличаше на булдог — действаше бавно, но сигурно. А Камил вършеше всичко леко и като на шега, прескачайки като скакалец от една работа на друга. „И никога не греши — помисли си Дейн с тъжна усмивка. — Поне веднъж да се беше издънил. А то — винаги и навсякъде е отворително прав. Добре де. Психологът реши, че именно аз съм най-подходящият човек за този кораб и този екипаж. Но това съвсем не означава, че трябва да ми харесва всеки член на екипажа. Машината не е господ. Във всеки случай аз добре се разбирам с повечето хора, още от Школата си го знам.“

След като в края на краищата дойде до извода, че утрото е по-мъдро от вечерта, Дейн заспа. А когато се събуди рано сутринта на следващия ден, вече си мислеше колко е страхотно, че сега отива на разузнаване.

Капитан Джелико се бе съобразил с желанието на доктор Рич и не беше включил района на развалините в маршрута на разузнавачите. Но от друга страна, капитанът бе дал недвусмислени инструкции и на двете групи, в случай че откриеха нови следи от Предтечите, да му се

докладва лично. Разбира се това не трябваше да става по радиото, защото доклада можеше да бъде засечен от лагера на Рич.

Дейн надяна на главата си шлема с късовълновия телефон и затегна на кръста си широкия колан, към който бяха прикрепени връзка тънко, но здраво въже, фенерче и чантичка с полеви инструменти. Никой не смяташе, че ще отсъстват дълго от „Кралицата“, но за всеки случай под седалките на флиперите бяха сложени индивидуалните порции с концентрирана храна, полевите аптечки, пълни с вода манерки, а също и няколко сандъчета „стоки за контакт“, въпреки че според Дейн едва ли щяха да им дотрябват.

Камил седна зад пулта за управление, а Дейн и Тау се натикаха на седалката зад гърба му. Помощник-механикът натисна бутона върху пулта и извитият, обтекаем капак плътно покри кабината. Флиперът меко се откъсна от борда на „Кралицата“ и взе курс на север, по маршрута, зададен от капитан Джелико и Ван Рейк.

Слънцето вече беше високо. Лъчите му се отразяваха в реките от разтопена стъкловидна шлака и пробуждаха към живот хилавата зеленина, чийто изпокъсани ресни покриваха дъното на падината, намираща се в подножието на скалистия хребет. Дейн включи автоматичната камера.

Когато флиперът достигна зелената ивица и отдолу се показаха редки групички от храсталаци, Камил намали и се снижи, за да им е по-удобно да разглеждат. Но никъде нямаше никакви признаци за живот — нито на земята, нито във въздуха.

Те прелетяха първата долина от край до край, после Али зави надясно и като стрела излетя и се прехвърли през зъбатия гребен на една черна, грамадна скала, търсейки ново късче с плодородна почва. Така, те изследваха и втората долина и отново не намериха нищо освен храсти и разпръснати островчета от зеленееща се трева.

Третата долина се оказа по-интересна. По дъното ѝ струяха водите на лъкатушещ ручей, растителността беше по-гъста и някак по-наситена — а не бледа и хилава както досега. Освен това имаше и още нещо. Дейн и Тау едновременно се развикаха:

— Намали!

— Ей го там!

В бързината Камил пропусна мястото, но веднага намали скоростта, зави обратно и се върна. Дейн и Тау, залепили се за

прозрачната пластмаса на капака, жадно се взираха надолу, търсейки с поглед необичайното петно между храстите.

Видяха го. Дейн разбра, че не му се е сторило. Това беше обработваема земя, нива — мъничък, заграден участък с правилна форма. Всъщност, едва ли можеше да се нарече нива. Ограден с камъчета и съчки, участъкът беше около четири квадратни фута.

Там, миниатюрни растенийца бяха посадени в прави редички. Жълтите им, папратообразни листа непрекъснато трептяха, сякаш под поривите на вятъра, въпреки че по храстите в съседство не помръдваше нито лист.

Камил два пъти обиколи над „нивата“, а после изключи двигателя и започна да планира из долината в посока към изпепелената равнина. Прелетяха покрай още три, доста отдалечени едно от друго полета, а после, когато минаваха над широката част на долината, видяха три-четири такива „ниви“ една до друга. Всички те бяха оградени и изглеждаха старателно поддържани, въпреки че никъде не се виждаха нито пътеки, нито следи от онези, които бяха засели, обработвали и щяха да събират реколтата.

— Напълно е възможно — рече Тау и наруши мълчанието, — да си имаме работа с цивилизация, която е флорална, а не фаунална...

— Тоест, според теб това морковче само си е построило оградка и само се е посяло... — започна поредната си витиевата подигравка Али.

Но Дейн вече имаше отговор. Все пак нали беше специалист по контактите, а учителите му винаги казваха, че когато си имаш работа с извънземна цивилизация, трябва да разсъждаваш по-нашироко. Дори и най-щурата хипотеза подлежеше на внимателно обсъждане.

— Може би това е един вид детска ясла — изрече той. — Тук възрастните екземпляри са посадили семената си...

Али презрително изсумтя, но Дейн реши да не се ядосва.

— Не може ли да кацнем? — попита той. — Това трябва да се разгледа по-отблизо... Но ще трябва да кацнем по-далечко от „нивата“ — добави за всеки случай.

— Слушай, нещастен търговец на дрънкулки такъв! — процеди през зъби Али. — Аз да не съм новобранец или кретен...

„Така ми се пада — честно си призна Дейн. — Камил има достатъчно опит, а аз за първи път съм на разузнавателен полет. Кой ме

караше да се обаждам?... Сякаш дяволът ме дръпна за езика...”

Дейн мълча през цялото време, докато Али планираше с флипера по снижаваща се спирала към една гола скалиста площадка, разположена достатъчно далече както от ручея, така и от „нивите“.

Тау се свърза с „Кралицата“ и съобщи за направеното откритие. Отговориха му със заповед внимателно да огледат долината и да потърсят и други признаци за разумен живот.

Лекарят огледа скалите, обграждащи мястото, на което бяха кацнали, и каза:

— Може би има пещери...

Но докато се добираха пеша до долината, вървейки все покрай голите черни скали, не откриха нито една пукнатина или достатъчно голяма дупка, в която да се скрие животно с размерите поне на Синдбад.

— Може би са се скрили, когато са видели флипера — отбеляза Али, — и в момента ни наблюдават от някое скришно местенце.

Дейн предпазливо се озърна наоколо, вглеждайки се в скалните стени, струпванията от храсти и прораслящите от висока, твърда трева.

— Трябва да са мънички — полугласно промърмори той. — Нали и „нивите“ им са малки.

— Все пак може би са самите растения — откликна Тау.

Но на Дейн не му се щеше да се примири с това.

— Досега — бавно заизрежда той, — сме имали контакт с осем нехуманоидни раси. Соитите са земноводни, арвасите — нещо подобно на котки, фифтоците са молюски, а от останалите — три вида имат различен химически обмен, а кандойдите и мимсите са насекоми. Но разумни растения...

— ... е напълно възможно да съществуват — завърши вместо него Тау.

И тримата много внимателно проучиха най-близката „нива“. Растенийцата достигаха до два фута височина, дантелените им листа непрекъснато трептяха. Бяха старателно оплевени и разредени. Разузнавачите не забелязаха нито плодове, нито семена, а когато се наведоха, за да огледат по-отблизо, почувстваха силен, но приятен аромат. Али задуши с нос.

— Карамфил?... Канела?... Да не би това да е плантация с лечебни растения?

— Защо пък точно лечебни?

Дейн приклезна. Странно. Миниатюрните плантации бяха грижливо обработени, но между тях нямаше никакви пътечки и не ставаше ясно как неизвестните фермери достигат до владенията си. Достигат? Може би тъкмо това е грешно... Ами ако са крилати? Той каза това на глас.

— Естествено, че са — каза с обичайното си ехидност Али. — Племя от прилепи. Излизат навън само през нощта. Затова и не са ни организирали тържествено посрещане!...

„Нощен начин на живот? Какво пък, съвсем е възможно — помисли си Дейн. — Значи, трябва да оставим някой на пост за през нощта. Впрочем, ако фермерите излизат да работят нощем, в пълен мрак, ще бъде много трудно да ги наблюдаваме. А сега можем да сторим само едно нещо: да се скрием някъде наблизко и да почакаме да се мръкне. Навярно просто сме ги подплашили“.

Дейн и Тау залегнаха в сянката на една висока скала, а Камил закара флипера на върха на скалата, така че да не се вижда отдолу. Миризливите растения продължаваха да трептят, а дивите им събратя неподвижно стърчаха покрай ручея.

Животинският свят на Лимбо не се отличаваше нито с разнообразие, нито с изобилие. Освен пробите от водата и образци от растенията, Тау успя да се сдобие само с някакво насекомо, приличащо на земен бръмбар с цвета на почвата. Той го пъкна в една кутийка, за да може да го изследва по-подробно, когато се прибереше на „Кралицата“. След около час още едно насекомо с мътно проблясващи криле премина над ручея. Животни, птици и земноводни така и не се появиха.

— В едно такова пепелище — поясни полугласно Тау, — могат да оцелеят само най-примитивните същества...

— Тогава как ще обясниш „нивите“? — възрази Дейн. През цялото това време той си блъскаше главата с какво да съблезни тайнствените лимбоанци, ако изобщо се покажеха. Трудна задача, защото и понятие си нямаше какви биха били те. Например, ако зрението им се различаваше от човешкото, то ярко оцветените дрънкулки, които се ползваха с такъв успех при примитивните хуманоидни племена, нямаше да свършат никаква работа. Ако пък диапазона на слуха им беше различен, то музикалните кутийки, които

така се харесваха при контакта с кандейците, щяха да бъдат напълно безполезни... Дейн бе склонен да вземе за отправна точка обонянието. Растенията в плантациите ухаеха твърде силно дори за човешкия му нос, с неговата общо взето слаба чувствителност. Единственото, което можеше да се твърди със сигурност за коренните обитатели на тази планета, е, че имаха обоняние. Ако използва за примамка миризми, и то силни... Можеше и да стане. Дейн каза на Тау:

— Тези растения миришат доста силно. Няmate ли в аптечката си нещо с подобна миризма? Знам, че разполагаме с ароматния сапун от Гаратол, но той едва ли е подходящ...

Тау се усмихна.

— Търсите примамка? Да, може би някоя миризма би им харесала. Само че по-добре да преровим запасите на Мура, а не аптечката. Ако вземем по една-две щипки от различните подправки...

Дейн облегна гръб на скалата. Как не се сети сам? Подправките се използват в кулинарията — естествено, че при Мура щеше да открие нещо подходящо за същества, отглеждащи толкова дъхави треви. Значи се налагаше да се върне до „Кралицата“...

— И още нещо — продължи Тау. — Както изглежда, днес едва ли ще се стигне до контакт. По всяка вероятност те водят нощен начин на живот, тоест, трябва да оборудваме съответния наблюдателен пост. А сега трябва да се прибираме...

Тау беше командир на групата и той вземаше решенията. Дейн се зарадва, искаше колкото се може по-скоро да се заеме с подготовката за контакта. Те помахаха на Камил да спусне флипера, свързаха се по радиото с „Кралицата“ и получиха заповед да се връщат.

Капитанът и суперкаргото ги чакаха в командния сектор, изслушаха Тау и позволиха на Дейн да сподели мнението си за подправките като примамка. Когато вдъхновението на Дейн се изчерпа, капитанът се обърна към Ван Рейк.

— Как смятате, Ван? Вие използвали ли сте някога подправки при контакт?

Суперкаргото сви рамене.

— Можеш да използваш каквото си искаш, стига да привлича туземците. Можем да използваме и подправки наред с обичайния комплект неща...

Джелико произнесе в микрофона:

— Франк, качете се при мен. Вземете и образци от всички подправки, с които разполагате. Вземете от всичко, което мирише хубаво и силно.

Два часа след това Дейн се взираше в плодовете на труда си, опитвайки се да бъде обективен. Беше намерил един плосък камък на половината път между две от „нивите“. Върху камъка бяха подредени образци от стоките — украшения, малки играчки, изделия от метал, набиващи се на очи, музикална кутия, направена така, че започваше да свири, щом я вземеш в ръце. И накрая, Дейн бе поставил върху камъка и три пластмасови чашки с дъхави смеси от подправки, покрити с лека тъкан.

В близките храсти бяха скрили и маскирали насочен към камъка предавател. Дейн, Тау и Камил щяха да прекарат нощта пред екрана във флипера, на върха на скалата.

Дейн все още недоумяваше как така му бяха поверили такава важна работа. Но вече бе започнал да разбира справедливия закон на борда на „Кралицата“ — „след като си го измислил — направи го“. Успех или провал — всичко зависи от теб самия. Затова и Дейн се чувстваше доста несигурен и нервен, когато се качваше във флипера, за да отиде на върха на скалата.

ГЛАВА 6

ЗЛОВЕЩАТА ДОЛИНА

Отново се спусна плътния мрак на лимбоанската нощ. Тази планета нямаше луни, а студените, точковидни светлини на звездите не можеха да направят нощта кой знае колко по-светла. Даже на екрана тъматата изглеждаше непрогледна, въпреки че камерата имаше допълнително вградено осветление за подобряване на свойствата на оптиката.

Тау се протегна, докосвайки без да иска Дейн. Бяха облечени в дебели, двойно подплатени зимни ризи, и макар температурата във флипера да беше почти стайна, външният студ се промъкваше отнякъде. Бяха си разделили нощта на три части, така че двамата, които не дежуреха, да могат да поспят малко. Впрочем, на Дейн въобще не му беше до спане. Той се блещеше в тъмното, обгърнало флипера сякаш с черно наметало.

Не се усети да засече времето, когато видя първия проблясък — остър огнен лъч бе прорязал небето на запад. Само възкликна. Дежурещият до екрана Али трепна и отвори очи, събуди се и Тау.

— Ето там, вижте! — викна Дейн. — Ето там!

Тъмнината се озари от нова светлина, после още една, а след това последваха няколко проблясъка наведнъж, и внезапно всичко изчезна, а нощта стана като че ли по-тъмна от преди.

— Стрелят с бластери — изрече Али. Вече бе включил предавателя и почукваше, изпращайки съобщение до „Кралицата“.

За момент Дейн бе обзет от паника. Но веднага съобрази, че стрелят далеч на запад от мястото, където беше „Кралицата“, така че корабът беше в безопасност.

Али докладва на капитана, че по всяка вероятност току-що са наблюдавали някаква далечна битка. От кораба не бяха забелязали проблясъците, всичко наоколо било спокойно, включително и развалините, където беше разположен лагера на Рич.

— Тук ли да останем? — запита Али капитана.

Отговорът беше незабавен: да, нека останат, стига да не ги нападне някой. Тъкмо сега е особено важно да се разбере от кой вид са аборигените на Лимбо.

Но на екрана смътно се виждаше все същото — камъка и наредените върху него стоки. Нищо друго.

Сега вече дежуреха по двама: единият пред екрана, а другия наблюдаваше западния хоризонт. Но повече проблясъци, разкъсващи тъмнината, не се появиха; и да бе имало битка, тя отдавна бе свършила.

Беше ред на Дейн да дежури пред екрана, и когато — според собствените му изчисления — вече беше почти утро, за първи път нещо шавна близо до камъка. Това движение бе едва доловимо и в първия момент Дейн реши, че само му се е сторило. Но ето че на черния фон на храста вдясно от камъка се появи нещо толкова странно, че той не повярва на очите си. Съвършено машинално Дейн се протегна и включи копчето за запис.

Съвсем навреме. Удивителното същество беше не само почти безтелесно, но и се придвижваше с поразителна бързина, която размазваше и без това зловещите му очертания. Дейн бе видял нещо, беше абсолютно сигурен в това. Но дори и да го убиеха, не можеше да каже какво е било или на какво е приличало.

Тау и Камил му дишаха във врата, той самият също не откъсваше очи от екрана, нащрек и за най-малкия намек за движение там, долу. Но ето че утрото настъпи, тъмнината бързо оредяваше, а те така и не видяха нищо повече, освен листата на храсталака, разлюлени от сутрешния вятър. Това, което бе преминало покрай камъка, не се бе заинтересувало от изложените стоки. Оставаше им само образа, фиксиран от камерата.

Слънцето на Лимбо изгря над хоризонта. Скрежът, покрил през нощта върховете на скалите, бързо се топеше. Но долината остана пуста — нощният гост не се появи повече.

Пристигна флипера със смяната им. Рип се приближи за да поговори с прозяващите се насреща му колеги.

— Видяхте ли нещо? — попита той.

— Да, като че ли заснехме нещо — отвърна Дейн.

Но той усещаше, че още е рано да се радват. Онзи неясен призрак може и да не беше собственикът на „нивата“. Може би, просто

някакво случайно животно...

— Капитанът заръча на връщане да огледате района, където имаше стрелба — съобщи Рип, обръщайки се към Тау. — Сами ще прецените как, само гледайте да не се забъркате в нещо сериозно.

Лекарят кимна. Али включи двигателя и те се вдигнаха във въздуха. Отдолу се бе разпрострял познатият им вече пейзаж — тесни долчинки, тук-там миниатюрните квадратчета на „нивите“. Флиперът, виейки, се носеше съвсем ниско, но освен растителност, не съзираха нищо живо наоколо. Бяха прелетели около пет мили на запад, когато изведнъж попаднаха на ужасяваща гледка.

Над тлеещия храсталак все още се издигаше дим, огнените камшици на високоволтовите бластери бяха удряли наред — и земя, и скали, изсичайки черни просеки в гъстата зеленина. Но не това беше най-страшното.

А трупове...

Три обгорели трупа лежах сгърчени в тясната клисура, бягайки сякаш от ударите на оръжието, чиято същност едва ли разбираха. Да, съвсем наскоро това са били живи същества, въпреки че сега приличаха на уродливи, овъглени главни.

Али прелетя още малко напред, над долината. Нищо живо. Тогава зави обратно, за да кацне до самата клисура. Екипажът изскочи от флипера, хукна по каменистия насип и се натъкнаха право на четвъртата жертва.

Този също бе застигнат от огъня, но не бе умрял веднага. Смъртоносно осакатен, той все пак се бе борил за живота си, бе изпъзлял в една тясна пукнатина между скалите и там бе драскал по стените, опитвайки се да се изкатери нагоре; но смъртта го бе застигнала и обезсиленото му тяло се бе изтърколило отвън.

Тау се отпусна на коляно до сгърчения труп. Дейн погледна само веднъж и веднага стисна очи. Доповръща му се. Въздухът миришеше отвратително, и то не само от изгорялата растителност. Впрочем, Дейн успя да забележи най-важното.

Това не беше човек. Никога досега Дейн не бе виждал или чувал за нещо подобно. Това същество... не беше възможно да е реално, не можеше да съществува подобно нещо! С огромно усилие на волята Дейн се застави отново да погледне.

Съществото беше ужасяващо като рожба на нечий болен ум. Тялото му, обезобразено от изгаряния, се състоеше от две кълбовидни образувания, едното — два пъти по-малко от другото. Нямахте и помен от глава. От голямото кълбо излизаха две двойки тънки, двойноставни израстъци, доста гъвкави на вид. От по-малкото кълбо стърчаха още една двойка израстъци. Втората става на всеки от израстъците завършваше с пипала, а те на свой ред преливаха в сноп тънки като косъм нишки. Кълбетата се съединяваха в тънка талия, като на оса. Дейн така и не успя да се пребори със себе си и да вземе участие в по-нататъшното детайлно изследване, с което незабавно се захвана Тау, но забеляза, че това същество няма нито очи, нито уши, нито уста.

Особено странно изглеждаха кълбата, от които се състоеше тялото. Те бяха сиво-бели и полупрозрачни. През кожата отчетливо прозираше някаква червеникава структура, изглежда служеща като скелет на съществото, както и ред други органи, в които Дейн предпочете да не се заглежда особено.

— Велики Космосе! — извика Али. — Та той направо прозира!

Преувеличаваше, разбира се, но не много. Лимбоанците — ако това беше лимбоанец — бяха по-прозрачни от което и да е същество, познато досега на земяните. Дейн вече беше сигурен, че на филма, заснет през нощта, ще открият същото полупрозрачно създание.

Али обиколи тялото, разглеждайки следите от бластерните изстрели, накарали съществото да потърси убежище в пукнатината. После предпазливо докосна с пръст черното, мазно петно на скалата и го поднесе към носа си.

— Да, било е бластер.

— Смятате ли, че е бил Рич?

Али примижа, оглеждайки долината. Както и всички останали, тя започваше от подножието на планините и вероятно продължаваше към развалините, тоест, доста близо до лагера на археолозите.

— Но... защо? — отново попита Дейн, така и не получил отговор. Може би лимбоанците бяха нападнали Рич и хората му? Дейн някак си не можеше да повярва... Осакатеното тяло, над което се беше навел Тау, изглеждаше толкова жалко и беззащитно. В него нямахте нищо заплашително.

— Тъкмо в това е въпросът — рече Али. Тежко пристъпвайки, той отиде до клисурата, където лежаха останалите обгорели тела и се

спусна към брега на ручея, течащ по дъното на долината. Около него се простираха мъничките „ниви“. И тогава Дейн съзря следите по меката почва. Не бяха следи от стъпки, а две дълбоки, успоредни бразди, безжалостно разорали малките „ниви“. Дейн се спря като закован.

— Това са следи от краулер! — каза той. — Но нали нашите краулери са...

— ... точно там, където трябва да бъдат — завърши Али. — Единият е до „Кралицата“, а другият — в трюма. И тъй като Рич едва ли е носил в куфарчето си собствен краулер, следва да предположим, че Лимбо не е толкова безлюдна, колкото твърдят изследователите. — Той постоя на брега на ручея, после клекна и заразглежда браздите в калта. — Странен релеф...

Дейн също се наклони, взирайки се. Веригите бяха оставили ясни отпечатъци с ширина около четири дюйма. Дейн се оправяше с краулерите, работата му го изискваше. Ако се наложеше, можеше да се справи и с дребен ремонт. Но да различи една машина от друга само по отпечатъците, той не можеше. Затова изцяло се довери на Али. А последвалите действия на помощник-механика му се сториха направо загадъчни. Стоейки на колене, Камил измъкна от чантата си рулетка и започна да измерва разстоянието между браздите. Известно време Дейн го наблюдаваше мълчаливо, но сетне не се стърпя и попита:

— Нещо не е наред ли?

Отначало си помисли, че Али отново няма да му отговори. Но онзи приклепна, изтри калта от рулетката и погледна отдолу нагоре към Дейн.

— При стандартния краулер съотношението трябва да бъде четири-две-осем — наставнически отговори той. — Ракетният има три-седем-осем. А бронирания — пет-седем-дванадесет.

Сами по себе си тези числа нищо не говореха на Дейн, но той разбра какво има предвид Камил. Всички машини в пределите на Федерацията бяха стандартни. Това позволяваше унифицирането на резервни части за ремонтните бази на различните планети. Али бе изредил параметрите на трите основни типа наземни механизми, които се използваха на болшинството планети, членове на Федерацията. Впрочем, бронираната кола, снабдена и с лъчамет, беше истинска бойна машина и по правило се използваше само от военните и

полицията, ако не се броят първооткривателите, които използваха лъчемета, за да отворят просеки през непроходимите гори или джунгли.

— А какво имаме тук — нито едното, нито другото, нито третото, така ли? — досети се Дейн.

— Именно. Това тук е три-две-четири. И при това е доста тежка машина... или претоварена. Ракетен краулер или такъв без товар няма да оставят такива улеи.

— И какво е това тогава? — попита Дейн. Али беше инженерът и трябваше да знае.

Али сви рамене.

— Не е от стандартните. Трябва да е ниска и тясна, иначе едва ли би минала оттук, а може би носи и значителен товар. Но ние нямаме такава.

Дейн огледа скалите, обграждащи долината.

— Тя е могла да излезе оттук единствено покрай ручея — изрече той. — Или нагоре, или надолу.

Али се изправи.

— Аз ще тръгна надолу — заяви той. После погледна към Тау, погълнат напълно от работата си върху тялото. — И с топ не можем го помръдна, докато не приключи. — Той потрепери от отвращение — показно или истинско, не стана ясно. — А по принцип аз мисля, че не бива да се задържаме много-много тук. В разузнаването човек трябва да е по-чевръст.

Дейн се обърна.

— Аз ще тръгна нагоре по ручея — твърдо каза той.

„Какво ли се беше разкомандорил Камил, тук всички бяха равни.“ И без да се оглежда, Дейн тръгна, крачейки между двете следи. Толкова се беше увлякъл в доказване на самостоятелността си пред целия свят, че направи грешка, немислима за един разузнавач. Беше забравил да включи радиотелефона в шлема си и сега вървеше право към неизвестността, без да има никаква връзка с останалите членове на групата. Сега си мислеше само за следите, които го водеха нагоре по ручея към подножието на планинския хребет. Долината постепенно се стесняваше, върховете на скалите все по-често закриваха слънцето, хвърляйки пурпурни сенки. Две неголеми насекоми с дантелени криле преминаха ниско над ручея и после се изгубиха в студеното небе.

Растителността стана хилава и рядка, „нивите“ вече не се виждаха. Дъното под краката му забележимо се наклони. Долината преля в каньон, лъкатушещ между скалистите стени, и Дейн стана по-предпазлив. Въобще не изгаряше от желание да срещне притежателя на бластера, завивайки зад някоя скала. Беше убеден, че Рич е замесен някак си в това. Откъде ли беше намерил краулер? Може би докторът е идвал и преди на Лимбо? Или пък сега е намерил и обрал аварияен склад на Службата? Но от друга страна, Али каза, че тази машина не е от стандартните.

Браздите изведнъж свършиха, и Дейн спря като закован, не вярвайки на очите си: те отиваха право в една скала, изчезвайки в подножието ѝ, сякаш машината бе минала през камъка. Младежът побърза да си припомни, че и най-поразителния факт трябва да има логично обяснение, а то не винаги е от сорта на телевизионните фантасмагории. Браздите отиват в скалата — значи, или това е зрителна измама, или откритие, което сам трябваше да си изясни. Скърцайки с подметки по чакъла и пясъка, Дейн се приближи до каменната преграда на една ръка разстояние. И тогава, без все още да осъзнава какво става, усети някакво трептене. Тук, в този каменист забой, където долината свършваше, беше много тихо, нямаше никакъв вятър, дори и храстите не помръдваха. И все пак във въздуха се усещаше някакво напрежение, някаква едва доловима вибрация на прага на човешката способност да усеща звуци и движения.

Подчинявайки се на импулса си, той докосна с длан каменната стена и веднага го усети — през дланта му, през мускулите и костите потече поток от пулсации, извиращи сякаш от недрата на планетата. Тогава той започна да шари с пръсти по грапавата повърхност, внимателно изследвайки всеки неин дюйм, но не откри и най-малката пукнатина; нямаше и следа от врата или намек за това къде е тайнственият източник на тежкото там-там-там, което кънтеше направо в мозъка му. Пулсациите бяха неприятни, в тях се усещаше заплахата, и Дейн изведнъж рязко отдръпна ръка, изплашен от хипнотичното звучене на глухото бумтене. Сега вече наистина беше убеден, че Лимбо не е безжизнената, мъртва планета, както изглеждаше на пръв поглед. Тъкмо тогава за пръв път се сети, че няма връзка с останалите от екипа и бързо включи радиотелефона. Веднага в слушалките се чу гласът на Тау:

— Али... Торсън... Отговорете... Отговорете!...

В гласа на лекаря имаше толкова тревога, че Дейн веднага се хвърли встрани от стената, крещейки:

— Тук Торсън, намирам се в края на долината. Докладвам, че...

Но лекарят нетърпеливо го прекъсна:

— Връщайте се на флипера! Али, Торсън, връщайте се на флипера!

— Тук Торсън! Прибирам се! — извика Дейн и с всички сили побягна обратно надолу. И докато бързаше, пързаяйки се по камъните, чуваше как гласът на Тау продължава да вика Али, но помощник-механика не отговаряше.

Порядъчно задъхан, Дейн стигана най-накрая до моста, където се бяха разделили с Камил. Лекарят го видя и замаха, викайки го при флипера. „Къде е Али?“, „Къде е Камил?“ — развикаха се и двамата едновременно, а после се вторачиха един в друг.

Дейн отговори пръв.

— Той каза, че ще тръгне надолу по потока... по следите от гъсеничната верига... А аз тръгнах нагоре...

— Значи е бил той... — Тау се намръщи, завъртя се на пети и огледа долчинката. Тук, близо до водата, зеленината бе избуяла особено гъсто, храсталакът образуваше плътна стена, в която потокът беше пробил нещо като тунел.

— Какво се е случило? — попита Дейн.

— Някой ме извика по радиотелефона, а после изведнъж млъкна...

— Не съм бил аз. Моят радиотелефон беше изключен — изтърси Дейн без да мисли. Веднага след това се прокле наум. Разузнавачът нямаше право да изключва радиотелефона си и дори всеки новобранец знаеше това. А сега тъкмо той, Дейн, и то още на първата си мисия, бе нарушил това правило! Младежът почувства изчервяването, но нямаше смисъл нито да обяснява, нито да се извинява. Беше направил грешка и щеше да си понесе наказанието.

— Нещо се е случило с Али — рече Тау. Той не каза нищо повече и тръгна към кабината на флипера. Притихналият Дейн го последва.

Флиперът с тласък се вдигна във въздуха — Тау не беше толкова добър пилот, колкото Камил. Машината полетя над долината с най-ниската възможна скорост. Дейн и Тау напрегнато се взираха, но не

виждаха друго освен изпепелените ивици, оставени от бластерите, гъста зеленина, купчини чакъл и стърчащи скали.

Следите, оставени от краулера, също се виждаха и Дейн разказа набързо какво беше намерил. Лицето на Тау помрачня.

— Ако не намерим Али — рече лекарят, — ще се наложи да се обадим до „Кралицата“.

Изведнъж Дейн разбра, че хич не му се иска да се признава за виновен и за още една грешка. А тази грешка беше много по-сериозна, отколкото гафа с радиотелефона. Трябваше да настоява пред Али да не се разделят, а да се движат двамата, въпреки че долината изглеждаше пустинна и безопасна.

— Тук става нещо гнило — продължи Тау. — Стреляли са престъпници...

Дейн прекрасно знаеше колко са безмилостни законите на Федерацията, когато ставаше дума за контакт с аборигени от чужди светове. В Школата му се налагаше да учи наизуст съответните параграфи от законите. Можеше да се използва бластер срещу нехуманоид единствено ако е нужно да защитаваш живота си. Само при самоотбрана... Не се одобряваше също и използването на хипноизлъчватели, въпреки че по принцип търговците винаги ги вземаха със себе си, когато отиваха на непроучени още планети, населени с варварски племена.

Екипажът на „Кралицата“ бе стъпил върху повърхността на Лимбо невъоръжен и трябваше да остане такъв дотогава, докато живота на хората или целостта на самия кораб не бъде застрашен от някого или нещо. А ето че тук, в долината, някой, мразец нехуманоидите, бе гърмял по живи същества просто за развлечение, утолявайки гнусните си садистични наклонности.

— Не вярвам онези, кълбенцата, да са нападнали първи...

Тау поклати глава, мургавото му лице себе вкаменило.

— Те въобще нямат оръжие. По всичко личи, че са ги нападнали без предупреждение, просто са ги натръшкали... ей така, за забавление.

Тау се запъна и спря. Картината, която току-що беше обрисувал, бе твърде отвратителна за човек, възпитаван в духа на традициите на Търговския флот.

Долината под тях се разшири и ветрилообразно преля в равнината. Али не се виждаше никъде. Беше изчезнал, сякаш каменните стени на скалите го бяха погълнали. Каменните стени!... Дейн си припомни стената, в която бе „влязла“ следата от краулера и се лепна към стъклото, вирайки се в скалистите сипеи. Но и там нямаше никакви следи.

Флиперът се снижи и кацна.

— Трябва да докладваме на „Кралицата“ — каза Тау. — И без да става, той се протегна към бутона на бордовия предавател.

ГЛАВА 7

ОЩЕ ЕДИН КОРАБ

Тау тъкмо бе започнал да натиска бутоните за повикване, когато скърцащ вой, страховит и странно познат, ги накара да подскочат. Не беше ураган — тук, на края на тази изпепелена пустиня, не можеше да се случи нищо, което да наруши постоянната тишина на мъртвата планета. По-опитният Тау пръв разбра какво е това.

— Звездолет! — извика той.

Дейн беше новобранец в Космофлота, но и той добре знаеше, че ако корабът каца с такъв раздиращ ушите писък, значи, нещо не е наред. Той сграбчи Тау за рамото и изкрещя.

— Какво му е?

Лицето на лекаря загуби цвят. Захапал долната си устна, той като хипнотизиран гледаше в небето. През нарастващото свистене Тау изкрещя в ухото на Дейн:

— Твърде бързо се спуска!... Не може да спре!...

И тогава го видяха. Тъмно петно стремително проряза утринното небе и изчезна зад зъбчатия хребет на север.

Воят стихна. Настъпи тишина. Тау бавно поклати глава.

— Разби се. Не успя да намали достатъчно.

— Какъв е този кораб? — попита потресеният Дейн. Тъмното петно бе профучало толкова бързо, че не бе успял да разпознае силуета му.

— Слава богу, не е пасажерски лайнер. Твърде малък беше. Поне така се надявам...

Да, катастрофа на пасажерски лайнер щеше да означава същинска трагедия. Дейн отлично знаеше това.

— Може би е бил някакъв товарен кораб... — Тау отново млъкна и натисна бутоните на предавателя. — Изглежда е загубил управление при навлизане в атмосферата...

Той се свърза с „Кралицата“ и докладва за всичко случило се. Отговориха веднага. Заповядаха им да останат на място и да изчакат

втория флипер, който ще донесе оборудване за полева болница. После втория флипер щеше да вземе Тау и да отиде до планините да потърси мястото на аварията. А също и да окаже евентуална помощ на пострадалите, ако имаше оцелели. А Дейн, Мура и Кости трябваше да потърсят Камил.

Вторият флипер се появи след няколко минути. Мура и Кости изскочиха от него в мига, когато той докосна земята, а Тау побърза да се изкатери на тяхно място. Флиперът веднага се изстреля в небето и тръгна на север, към зъбчатия хребет, зад който бе паднал звездолета.

— Вие видяхте ли го, като падаше? — попита Дейн.

Мура поклати глава.

— Не видяхме. Само чухме. Загубил е управление.

Широкото лице на Кости се смръщи.

— Май здравата са тупнали. След такъв удар едва ли ще има оцелели. Веднъж, на Джуно видях едно такова кацане — скапана работа, всички загинаха. А този изглежда е изгубил управление, преди да се насочи за приземяване. Дори не се опитваше да спре — просто падна като камък.

Мура тихичко подсвирна.

— Може да е „Чумавия Кораб“...

Дейн потрепери. „Чумавият Кораб“... Зловещият призрак на космическите трасета. Блуждаеща гробница с мъртъв екипаж, заразил се с неизвестна болест на неизвестна планета и избрал смъртта в отдалечените, пустинни райони на космоса, за да не пренесе заразата в обитаемите светове. Службата за охрана на Слънчевата система бе поела незавидната задача да следи тази дрейфуваша смърт и да я изпрати или в пречистващите недра на звездите, или да я унищожи по някакъв друг начин. А тук, извън пределите на цивилизованите светове, тази блуждаеща гробница можеше да се носи с години в пространството, дори столетия, преди някоя случайност да я прехвърли в обсега на привличане на някоя планета и накрая да я разбие върху повърхността ѝ.

Впрочем, хората на „Кралицата“ не бяха вчерашни и едва ли щяха презглава да нахълтат в разбилият се кораб. И въобще мястото на катастрофата можеше да се окаже на хиляди мили оттук, извън радиуса на действие на флипера. Освен това там щеше да бъде и Тау — а той с положителност знаеше, че с такива неща шега не бива.

— А какво става с Али? Загубил ли се е? — попита Кости.

Дейн подробно разказа какво беше станало в долината, без да скрие и собствената си небрежност. За огромно негово облекчение нито Мура, нито Кости тръгнаха да му се карат, а веднага пристъпиха към работа. Мура измисли план.

— Нека Кости вземе флипера и лети над нас. Ние с вас ще тръгнем пеша. Може да има следи, които не сте забелязали от въздуха.

Така и сториха. Флиперът пълзеше едва-едва над тях, а Дейн и Мура вървяха пеша по зловещата долина, пробивайки си път с ножовете през гъсталака. Откриха мястото, където веригите на краулера се бяха хлъзнали по скалистия, обгорял масив и за първи път се бяха врязали в рохкавата почва на плодородната област.

Тук Мура спря и огледа равнината. Пъстрите развалини не се виждаха оттук, но несъмнено краулерът беше дошъл от тази посока, а после неизвестно защо бе поел по долината към планините и... там бе изчезнал, минавайки през плътната каменна стена.

— От лагера на Рич ли са били?... — предположи Дейн.

— Може би да, а може би не — уклончиво отговори Мура. — Споменахте, че според Али това е било нестандартна техника?

— Но... — и Дейн зяпна. — Не може да бъде! Самите Предтечи да...

Мура се засмя.

— Нали казват, че в космоса всичко е възможно? Но не, не мисля, че древните властелини са оставили свои потомци тук. Но може би са оставили нещо друго — и някой го е използвал. Бих искал да знам повече за тези развалини...

Май Рип не беше толкова далеч от истината, когато преди няколко дни твърдеше, че легендарните Предтечи са оставили част от оборудването си на някоя планета. И може би тук, на Лимбо, някой се бе натъкнал на склад с такова оборудване? Но тогава мрачното предсказание на Али щеше да се сбъдне. Машините на Предтечите в ръцете на земяните биха представлявали огромна заплаха за цялото човечество.

Те старателно прегледаха устието на долината, а флиперът все така кръжеше над главите им. Дейн отвори пакета с дажбата си и пътьом започна да дъвче безвкусната гумена маса, която по принцип трябваше да набави на организма му всички необходими витамини и

калории. Беше рядко противна на вид и изобщо не приличаше на истинска храна.

Той се промъкваше през бодливи храсти, провираше се през плетеници от клони и изведнъж се озова на мъничка полянка, обкръжена отвсякъде с бодлива растителност. Под краката му имаше дебел слой от опадали листа.

Дейн замря. Мръсният, кафяв килим беше тук-там разкъсан. Изпод разровените листа се виждаше отвратителна зелена слуз, която вонеше ужасно.

Дейн запълзя на четири крака. Не беше следотърсач, но дори и на него му стана ясно, че тук беше имало някаква битка, и то скоро, защото калта още не бе изсъхнала. Той се огледа. Да, идеално място за засада. И ако Камил бе излязъл оттук... И бе тръгнал натам...

Стараейки се да не стъпва върху следите, Дейн пресече полянката. Прав беше. По храсталака имаше следи от нож, много от клонките бяха откъсани. Оттук беше минал човек, въоръжен с обикновен походен нож.

Беше минал оттук... а там го бе чакал някой... или нещо.

Лимбоанците? Или собствениците на странния краулер, които бяха изпържили лимбоанците с бластерите си?

Дейн беше сигурен в едно: бяха нападнали Камил точно тук — бяха го нападнали, пленили и откъсали нанякъде. Къде? Той педантично огледа храстите, но не намери други следи. Всичко изглеждаше така, сякаш ловецът бе хванал плячката си и се бе изпарил заедно с нея.

Храстите изтрещяха, и Дейн рязко се завъртя, насочвайки хипноизлъчвателя. Но това беше само Мура — неговото честно, помургавяло лице се появи между клонките. Не му се наложи да обяснява нищо, японецът разбра всичко с един поглед.

— Тук са го спипали — убедено рече Дейн.

— Да, но кои са „те“? — възрази Мура и тутакси зададе въпрос, на който Дейн не можеше да отговори: — И как са си тръгнали оттук?

— Краулерът им беше минал направо през онази скала...

Мура разбърка с крак слоя опадали листа.

— Не виждам нищо приличащо на люк — заяви сериозно той, сякаш наистина бе очаквал да открие нещо от този род. — Остава само една възможност... — Той посочи с пръст нагоре, към небето,

откъдето се разнесе мъркането на флипера: Кости бе направил кръг и се връщаше да ги вземе.

— Но нали щяхме да видим... или да чуем... — запротестира Дейн, но веднага се усъмни в думите си. Дори и Али да бе викал за помощ, трудно биха го видели или чули: самият Дейн тогава беше на другия край на долината, а оттук до Тау имаше поне две мили, със завои и стърчащи скали и гъсти храсти.

— Било е нещо по-малко от нашите флипери — размишляваше на глас Мура. — Напълно е възможно. Едно е сигурно: те са отмъкнали Камил, и за да си го върнем, трябва да разберем кои са те и къде се намират.

Той наново се запромъква през хрусталака, а Дейн го последва. Излязоха на една открита скална площадка и магнаха на флипера. Кости приземи машината и веднага попита:

— Намерихте ли го?

— Намерихме мястото, където са го спипали — отвърна Мура, сядайки пред радиопредавателя.

Дейн се обърна, за да погледне за последно зловещата долина. Но щом погледна към хоризонта, забрави и за долината, и за скалите, които я обграждаха. Оказа се, че докато са ровили из храстите, слънцето бе залязло. Небето се покриваше с облаци — и не само с облаци. Вече не се виждаха голите, покрити със сняг планински върхове, които съвсем доскоро се очертаваха ясно на фона на бледото небе. Там, където преди бяха планините, сега се бе появила мъгла, и то толкова плътна, че нищичко не се виждаше, все едно художник бе замазал с бяла боя неудачния си опит за пейзаж. Дейн никога не бе виждал подобно нещо. А мъглата се приближаваше с необичайна бързина, поглъщайки миля след миля пред опулените му очи. Само това липсваше — да се загубят в този млечен шейк!...

— Погледнете! — Той изтича до флипера и сграбчи Мура за ръката. — Погледнете какво става!

Кости изруга нещо на венериански под носа си, а Мура само вдигна очи. Цялата местност на север от долината вече беше покрита от мъглата. Нещо повече — от върховете на канарите, обграждащи долината, се надигаха кълба от сиво-жълта пара; тя пълзеше по каменните им склонове, размивайки очертанията им.

Земяните инстинктивно се скупчиха, усещайки, че ги тресе: както от това зрелище, така и от студа, настъпил с изчезването на слънцето.

Пищенето на преподавателя ги накара да се опомнят. На „Кралицата“ бяха забелязали мъглата и предлагаха и на двата флипера незабавно да се приберат.

А мъглата се съгъстяваше все повече. Кълба пара се спускаха над долината, образуваха се валма от облаци, които започваха да се спускат, затруднявайки видимостта.

Кости спокойно произнесе:

— Лоша работа, това чудо се движи твърде бързо. Разбира се, можем да се ориентираме и по радара, но бих предпочел да не ми се налага да го правя...

Докато се вдигнат във въздуха, мъглата вече бе заляла долината и пускаше първите си страховити пипала над изровената повърхност на изпепелената равнина. В това имаше нещо зловещо — земната твърд изчезваше, заливана от мръсни, въртящи се валма, и ето че долу вече почти нищо не се виждаше, освен неясното, смътно и плашещо движение на безформените кълба от пара.

Кости бе натиснал газта до дупка, но само след миля му се наложи да намали. Мъглата беше като стена, лепкави капки се появиха на прозрачния капак, ставаше все по-непрогледно.

Всъщност, те не се страхуваха, че ще се заблудят. Флиперът се движеше по пеленга, излъчван от „Кралицата“. Но сега около тях кипеше истински океан от мъгла, те не виждаха нищо и само жуженето на радарната система ги свързваше с кораба им.

— Надявам се, че нашите момчета са успели да се измъкнат — произнесе Кости.

— Ако не са успели — отзова се Мура, — по-добре да кацнат някъде и да изчакат.

Жуженето на радара ставаше все по-силно и Кости отново намали скоростта.

— Само да не се блъснем в нашата „бабичка“ — промърмори загрижено той.

В тази мъгла сякаш нямаше нито разстояния, нито посоки. Можеше да са на пет хиляди фута височина, а може и да се плъзгаха едва на ярд от скалистата повърхност на равнината. Кости се бе

прегърбил над панела за управление и обикновено добродушното му лице сега бе изкривено от ужас, а очите му се мятаха от циферблатите към капака и обратно...

А после те видяха кораба — тъмна сянка, изникнала от белезникавата мъгла. Кости насочи флипера надолу и с майсторска точност го приземи на скърцащия трошляк. Всичко свърши, но пилотът не бързаше да излезе, а седеше, триейки чело с опакото на ръката си. Мура се наклони напред и потупа великана по рамото.

— Майстор си — рече той.

— Нали? — ухили се най-после Кости.

Измъкнаха се от флипера и преди да тръгнат към смътно мержелеещата се грамада на „Кралицата“, те, подчинявайки се на някакъв вътрешен импулс, се хванаха за ръце. Дружеска длан в твоята — не само за да не се загубят в мъглата, но и заради чувството на безопасност и сигурност, така необходимо на всеки от тях в момента. Докато вървяха, дебел слой влага се кондензираше по шлемовете им и се стичаше на едри капки по лицата и плещите им.

Изкачиха се по трапа, прекрачиха през прага на люка и спряха; блажената топлина на ярко осветения вход ги обгръщаше отвсякъде. Към тях се втурна бледият и разтревожен Джаспър Уикс.

— А, вие ли сте... — разочаровано промълви той.

Кости се закикоти.

— А ти кого очакваше, малкия? Мистър Дракон с ей такова устище? Естествено, че сме ние, и дори ужасно се радваме, че сме точно ние...

— Случило ли се е нещо? — прекъсна го Мура.

Уикс се приближи до отворения люк и погледна навън.

— Вторият флипер... — рече той. — Не отговаря вече цял час. Капитанът им заповяда да се връщат, веднага щом забелязахме мъглата... В отчета на Службата пише, че по това време на годината обикновено няма такива мъгли.

Кости подсвирна, а Мура се облегна на стената и започна да откопчава шлема си.

— Значи, поне няколко дни...

Дейн се почеса по тила. Няколко дни в тази супа! Оставаше им само едно — да седят и да чакат, докато се пооправи времето. Ако пък се е наложило и принудително кацане... Вече разбираше защо Уикс се

помайва около люка. Да, полетът над равнината, макар и на сляпо, беше като детска играчка пред изпитанията, на които евентуално бе подложен екипажът на втория флипер.

Те се качиха до сектора за управление, за да докладват на капитана. Но капитанът ги слушаше с половин ухо. През цялото време поглеждаше към Тан, който седеше зад пулта на бордовата радиостанция и напрегнато се вслушваше в ефира, готов всеки момент да се включи. Състоянието на капитана беше разбираемо. Някъде там, в тайнствените простори на Лимбо се бе загубил не само Али — а също и Рип, Тау и Стен Уилкокс — една трета от екипажа на „Кралицата“.

— Пак започна! — с досада рече Тан. Той се намръщи и откъсна слушалките от главата си. В кабината се разнесе изливащият се от слушалките шум. Отначало приличаше на жуженето на пеленгатор, но постепенно се повиши и прерасна в писък, който едва не им спуква тъпанчетата.

Дейн се вслушваше в пищенето и изведнъж долови в него нещо познато, някаква скрита пулсация, познат ритъм... да-да, същия онзи ритъм, който бе усетил, когато допря ръка до граповата стена в зловещата долина. Значи съществуваше връзка между шума в ефира и вибрацията на скалата!

Писъкът внезапно секна — така внезапно, както и когато започна. Тан отново нахлузи слушалките и зачака обаждане от изчезналия флипер или от Али.

— Какво беше това? — попита Мура. Капитан Джелико сви рамене.

— И ние не знаем. Може би някакъв сигнал... повтаря се вече цял ден, през равни интервали от време.

— Трябва да се примирим с факта, че не сме сами тук, на Лимбо — протътна басово Ван Рейк откъм вратата на сектора за управление. — И въобще на Лимбо има доста неща, които не се забелязват от пръв поглед.

Тогава Дейн реши да сподели и своите подозрения.

— Археолозите... — започна той, но капитанът го погледна изразително и помощник-суперкаргото млъкна.

— Все още не сме сигурни в нищо — студено го отрязва капитана. — Хайде, момчета, идете да хапнете и си починете...

Дълбоко уязвеният Дейн се помъкна след Мура и Кости надолу към каюткомпанията. Минаха покрай капитанската каюта. Зад вратата ѝ се чуваха дивашките писъци на затворения в клетката си Хуберт. „Де да можех и аз да си попищя сега“ — помисли си горчиво Дейн. Дори и горещата храна, нямаща нищо общо с гумената маса, която бе ял през последните дни, не можа да му оправи настроението.

Хубавата храна направо преобрази Кости.

— Не познавате Рип, момчета! — разправяше на всеослушание той. — Този момък има глава на раменете си! А и мистър Уилкокс също не е вчерашен. Сигурно са се заврели в някое уютно местенце, седят си там и чакат това чудо да се разкара. Че кой би тръгнал да се мотае в такова мъглище?...

„Дано да е така — помисли си Дейн. — Ами ако на Лимбо живеят хора, които прекрасно познават всички особености на местния климат, знаят за съществуването на такива мъгли и умеят да ги използват... например, като прикритие... А и този радиошум... Може би е сигнал, и сега, следвайки го, техните отряди се промъкват в мъглата, крадешком... към нас, към «Кралицата»!“

ГЛАВА 8

ПЛЕННИЦИ НА МЪГЛАТА

След обяда всички свободни членове на екипажа се събраха при входния люк. Естествено, биха предпочели да са по-близо до сектора за управление и бордовата радиостанция, но присъствието на капитана изключваше напълно такава възможност. Затова най-доброто, което им оставаше, беше да стърчат до отворения люк, да се блещят в запълненото със сива мъгла пространство и напрегнато да се вслушват дали няма да дочуят дългоочакваното бръмчене на флиперен двигател.

— Те са оправни момчета — за двадесети път повтори Кости. — Няма да рискуват да си строят главите точно сега, в тази гадост. Виж, Али е друга работа. Него са го спипали преди това.

— Възможно ли е да са били браконieri? — предположи Уикс. Великанът се замисли.

— Браконieri ли? М-да... Но какво ще търсят браконieri на Лимбо, кажи ми, моля те. Не забелязах кожи или скъпоценни камъни тука... — И той се обърна към Дейн: — Какво ще кажете за мъртвите твари в долината, Торсън? Притежаваха ли нещо ценно от браконьерска гледна точка?

— Нямаха оръжия... дрехи — също, доколкото мога да преценя — отговори разсеяно Дейн. — А на плантациите им растат някакви подправки, досега не съм виждал подобно нещо...

— Ами ако са наркотици? — попита Уикс.

— Ако са наркотици, тогава са някакъв нов вид. Тау не ги разпозна... — Дейн вдигна глава и се заслуша. Беше почти сигурен, че... аха, ето го пак! — Тихо! — Той сграбчи Кости за ръкава и го помъкна към люка. — Заслушай се... Чу ли го? А сега?

Мъглата беше толкова гъста, че на човек му се струваше, че е нощ. Дори сигналния фенер на носа на „Кралицата“ не можеше да разпръсне мрака. Мъглата странно изкривяваше звуците, надробяваше и изопачаваше бръмченето на мотор, което се носеше навън и приближаваше „Кралицата“ сякаш от всички страни.

Дейн стремглаво се завъртя и удари по шалтера, включвайки всички светлини около трапа. И най-слабия проблясък на светлина щеше да е достатъчен, за да ориентира блуждаещия в мъглата флипер къде да кацне. Уикс също изчезна. Чуваха го как трополи по коридора, бързайки да докладва новините в сектора за управлението. След секунди мъглата около „Кралицата“ просветна. Това беше свръхмощният прожектор-фар на носа, флипера нямаше как да го пропусне.

Тъмната сянка на някакво тяло премина редом с кораба — толкова близо, че Дейн отскочи, страхувайки се, че то ще се вреже в трапа. Бръмченето на моторите заглъхна, отдалечавайки се, после отново започна да се приближава, и тъмният силует отново изскочи от мъглата, носейки се вече съвсем ниско.

Със страхотно чегъртане флиперът кацна. Явно мъглата все пак бе попречила на пилота да определи правилно височината. В подножието на трапа се появиха три фигури, смътно очертаващи се и размити от мъглата. Докато се изкачваха към люка, не можеше да се каже кой идва, но ето че изведнъж се разнесе познатият бас на Рип:

— Ах, да ме вземат мътните дано! — Той се задържа пред прага и ласкаво плесна с длан обшивката на кораба. — Колко е хубаво отново да се върнеш у дома! Бога ми, страхотно е!

— Как успяхте да стигнете дотук? — попита Дейн.

— Че какво друго да направим? — отвърна помощник-щурмана. — В планините няма къде да кацнеш. Във всеки случай, освен върхове и пропасти друго не се виждаше... Тръгнахме по пеленга ви, но изведнъж... Кажете, какви бяха тези смущения тук? Два пъти изгубихме сигнала, а после едва го уловихме и...

Стен Уилкокс и Тау бавно вървяха след Рип. Лекарят едва се държеше на краката си, влачейки походната аптечка подире си. Уилкокс само изсумтя в отговор на приветствията на останалите, разбута посрещачите и се насочи право към сектора за управление. Рип остана.

— Къде е Али? — попита той.

Дейн му разказа за полянката сред храсталака.

— Но как все пак се е случило?

— Никой не знае. Сякаш са се изпарили. Там флипер не може да кацне, няма място. Но от друга страна, и следите на онзи краулер

потъваха направо в скалата! Не, Рип, на тази планета има нещо гнило...

— Долината близо ли е до развалините? — помощник-щурманът произнесе думите с твърд, рязък тон.

— Да, по-близо е, отколкото от „Кралицата“ до там. Ние не ги видяхме заради мъглата, но може би сме минали над тях...

— А успяхте ли да се свържете с Али?

— Тан се опитваше през цялото време. Ние също, докато се прибирахме.

— Сигурно веднага са му взели шлема — каза Рип. — На тяхно място и аз щях да направя същото. В противен случай това би ни помогнало да ги засечем...

Дейн изведнъж видя някакъв изход.

— Слушай, а не може ли да засечем самия радиотелефон? Ако не го е изключил, разбира се...

— Не знам. Но разстоянието е доста голямо. Трябва да попитаме Тан... — И Рип побягна нагоре, към сектора за управление.

Дейн погледна към часовника и набързо преизчисли корабното време на Лимбо. Вече беше нощ. Нощ и мъгла. Дори и Тан да успееше да засече радиотелефона на Али, все едно. Не можеха да си покажат носа навън точно сега.

Инженер-свързочника не беше сам. В сектора за управление се бяха събрали началниците на всички сектори на „Кралицата“, а самият Тан седеше със свалени слушалки. В кабината отново се чуваше пищенето — някъде зад пелената от мъгла работеше гигантска радиостанция.

Когато Рип и Дейн влязоха, Уилкокс тъкмо разказваше:

— Ето, пак същото. Точно на работната ни честота. Аз взех два пеленга. Но нали разбирате — и той сви рамене, — има и атмосферни смущения, пък и в мъглата е трудно да се ориентираш... Не знам дали съм го определил точно, но според мен източникът на смущенията е някъде в планините...

— Възможно ли е да са статистически снаряди? — попита капитан Джелико.

— Едва ли! Убеден съм, че не е предаване... Може би е нечий пеленг. А най-вече прилича на смущение, дължащо се на мощен работещ предавател...

— И какъв ще е този предавател? — попита Ван Рейк.

Тан сне слушалките и ги сложи на пулта.

— Много голям — каза той. — Нещо от типа на Централния Мозък на Земята.

Всички занемяха слисани. Предавател от типа „ЦМ“ на тази разпердушинена планетка! Такова нещо трябваше добре да се осмисли. Впрочем, Дейн забеляза, че никой не оспори компетентността на Тан.

— Но какво ще дири такова чудо тук? — попита изуменият Ван Рейк. — Как би могло да се използва?

— По-добре да помислим кой би могъл да го използва — възрази Тан. — Не забравяйте, че те отвлякоха Камил. Така че, сигурно вече знаят доста за нас, а ние за тях — нищо.

— Браконieri... — произнесе Джелико, но от тона му си личеше, че и сам не си вярва.

— Браконieri, притежаващи предавател тип „ЦМ“? Би могло, разбира се... — откликна Ван Рейк, но в гласа му се прокрадваше съмнение. — Все едно, сега не можем да излезем на разузнаване, трябва да се вдигне мъглата...

Прибраха трапа и екипажът продължи в обичайното си ежедневиe. Но Дейн се съмняваше някой да бе спал тази нощ. Самият той не мислеше, че ще заспи, но умората, натрупала се през последните двадесет и четири часа, в края на краищата го победи и той засънува, прескачайки от един сън в друг. Първо гонеше Али из лъкатушешките долини, а после между огромните като кули възли на ЦМ, и все не можеше да догони изплъзващия му се помощник-механик.

Когато на сутринта слезе до изходния люк, според часовника му беше девет. Люкът отново бе широко отворен. Отвън беше тъмно, сякаш още беше нощ, може би само мъничко по-светла. Гъста мъгла обгръщаше кораба от всички страни.

Дейн машинално плъзна длан по парапета, но веднага я отдръпна и започна да я трие в панталона си — целия парапет бе в едри, стичащи се капки от мазна влага. Долу, до трапа, стоеше Рип. Дейн слезе по хлъзгавите стъпала и застана до него.

— Хич и не смята да се прояснява — отбеляза той.

— Май Тан е засякъл нещо! — изстреля Шенън. — Честотата на Али! — Той сграбчи парапета и жадно впери поглед към развалините, сякаш с усилие на волята си можеше да продупчи с поглед купчините сив памук, затрупали всичко наоколо.

— В каква посока? — попита Дейн. — От север ли?

— Не! От запад!

Значи, все пак от запад... където бяха развалините и лагера на Рич... Значи, подозренията му бяха верни — Рич наистина знаеше нещо за тайните на Лимбо.

— Днес, рано сутринта — продължи Рип, — смущенията изчезнаха, и за около десетина минути се чуваше идеално. Тан не би се закълел, но е убеден, че е засякъл жуженето на включен радиотелефон.

— А бе далечко си е... чак до развалините... — промърмори Дейн. Но същевременно знаеше, че ако инженер-свързочника е казал нещо, значи, то е така. Тан Я никога не фантазираше.

— И какво ще правим сега? — попита Дейн.

Огромните ръчища на Рип сграбчиха парапета.

— Че какво можем да направим? — безпомощно рече той. — Не може да се търси на сляпо — току-виж, уцелим развалините... Виж, ако си бяха включили предавателя...

— А те какво, не го ли включват? Трябва да поддържат връзка с нас... Ти би ли могъл да управляваш флипера само по честотата на предавателя им?

— Бих могъл — каза Рип. — Ако те искаха да ни кажат нещо. Но те изобщо не са се обаждали. Цяла нощ Тан ги викаше на всеки десет минути. Нарочно използва аварийната честота, за да знаят, че сме тъкмо ние, а не някой друг. Но те така и не отговориха.

Да, без пеленг нямаше как да стигнат с флипер до развалините. И все пак тъкмо там бяха засекли нечий радиотелефон съвсем скоро — може и да беше на Али.

— Аз се опитах да се поразходя малко — рече Рип и показва към мъглата. — Добре, че се сетих да се вържа с въжето, иначе щях да се загубя след първите няколко крачки...

Дейн не се съмняваше в това, но трескавото нетърпение, измъчващо Рип, се прехвърли и на него. Как да седят със скръстени ръце, когато най-накрая се бе появил някакъв шанс да намерят Али! Направо да се побърка човек... Той се спусна по хлъзгавия трап,

намери въжето, което Рип бе оставил завързано за парапета, хвана се здраво за него и потъна в сивата мъгла.

Мъглата оставяше капчици по ризата му, стичаше се по лицето му, оставяйки странен метален вкус по устните му. Дейн предпазливо се придвижваше напред.

И изведнъж насреща му се мерна някакъв тъмен силует. Дейн, криейки се, се приближи към него и смутено се засмя, когато откри, че това е само краулера — същият, който бе направил няколко рейса до развалините и обратно, превозвайки снаряжението на Рич.

До развалините и обратно!

Дейн стисна въжето в юмрук. Ами ако...

Той се върна обратно при трапа с помощта на въжето, препъвайки се от нетърпение. Ако надеждите му се оправдаеха, проблемът е решен. Щяха да намерят лагера и да изненадат археолозите. Те едва ли очакваха подобно нещо.

Рип го чакаше на трапа. Щом го зърна, веднага разбра по лицето му, че е намислил нещо, но нищо не попита, а просто го последва по петите.

— Къде е Ван Рейк? — попита Дейн мимоходом. — А капитана?

— Капитанът спи — отвърна Рип. — Тау го накара да си легне. А Ван Рейк сигурно си е в каютата.

Дейн се устреми към товарната палуба. „Дали ще се съгласят? Ох, дано... Това ще е първото хубаво нещо, което ще ни се случи, откакто се забъркахме с тази проклета планета...“

Суперкаргото се бе изтегнал върху койката си, скръстил ръце зад тила си. Дейн нерешително се спря на прага, но сините очи на Ван Рейк бяха отворени и веднага се втренчиха в него. Дейн това и чакаше:

— Някой да е ползвал краулера през последните два дни, сър?

— Доколкото знам, не — отвърна суперкаргото. — Защо, какво има?

— Тогава — треперейки от възбуда, произнесе Дейн, — тогава са го използвали за последно, когато пренасяха екипировката на доктор Рич, нали така?

Ван Рейк се надигна и седна. Не само седна, но и се протегна към обувките си и започна да се обува.

— Смяташ, че настройката на автопилота се е запазила? Възможно е, синко, възможно е!

Рейк вече обличаше ризата си, когато Рип се включи в разговора.
— Имаме си водач, и то чак до лагера! — възторжено се развика той.

— Да се надяваме — сдържано произнесе Ван Рейк.

Върнаха се обратно при краулера — този път със самия суперкарго начело. Ниският товарен автомат си стоеше под стабилизаторите на „Кралицата“ в същото положение, в което го бе оставил Дейн — тъпият му нос сочеше на запад. Да, навярно автопилота помнеше маршрута до лагера. Когато включиха двигателя, краулерът бавно запълзя по старите си следи, и ако Дейн не го бе догонил и не бе изключил мотора, така и щеше да продължи да си пълзи, независимо от всякакви мъгли през изпепелената пустош чак до мястото, където Рич бе разтоварил екипировката си. Това наистина беше идеалният водач. Екипажът на „Кралицата“ трябваше само да го следва.

Суперкаргото не каза нито дума. Само се обърна и тръгна обратно към „Кралицата“. Вървейки след него, Дейн измърмори:

— Ех, да имахме поне един ръчен бластер...

— Резонатор би свършил по-добра работа — възрази Рип.

Дейн изплашено го погледна. С лъчемета не беше задължително да убиваш — можеше просто да заплашиш някого или да разбиеш стена. Но резонаторът... Акустичните вълни са невидими, не съществуваше защита срещу тях, те буквално разкъсваха хората на парчета. Щом Рип говори за резонатор, значи, бе убеден, че предстои битка. Впрочем, само си чешеха езиците. „Кралицата“ беше търговски кораб и на него нямаше нито лъчемети, нито резонатори.

Ван Рейк се качи до сектора за управление и почука на вратата на капитанската каюта, зад която се носеха пронизителните крясъци на Хуберт. Джелико избута вратата. Лицето му беше уморено и навъсено. Той с раздражение тропна по клетката на синьото изродче и поздрави суперкаргото. Но този път явно разтърсването не беше на ниво — Хуберт само се развреця още повече.

Суперкаргото попита, разглеждайки капитанския любимец:

— Отдавна ли беснее така, капитане?

Джелико хвърли гневен поглед към Хуберт и излезе в коридора, по-далече от шума.

— Почти цяла нощ. — Той затвори вратата и стана значително по-тихо. — Според мен се държи като полудял. Направо не разбирам какво му става?

— А дали чува ултразвуците?

— Даже и повече. Защо... — Капитанът изведнъж схвана и преглътна „защо“-то. Очите му се присвиха. — Имате предвид онези дяволски смущения? Смятате, че са свързани с акустиката?

— Не е изключено. Той крещи ли, когато смущенията спрат?

— Можем веднага да проверим. — Джелико понечи да се върне в каютата си, но Ван Рейк го спря.

— Сега имаме по-важна работа, капитане.

— А именно?

— Открехме как да стигнем до лагера на Рич.

И Ван Рейк започна веднага да му разказва за краулера. Джелико слушаше внимателно, подпирайки се на стената, лицето му беше безизразно, все едно Ван Рейк му четеше списък с натоварените на борда стоки. Когато суперкаргото свърши, капитанът само промълви:

— Какво пък, може и да стане...

Екипажът отново се събра в каюткомпанията. Липсваше само Тан, който остана да дежури на радиостанцията. Капитан Джелико държеше в ръка сребриста ос, прикрепена към колана му с дълга верижка.

— Ние открехме — започна той направо, — че управлението на товарния краулер все още е настроено на маршрута до лагера на Рич. Така че, краулера може да ни заведе дотам...

Това изявление бе посрещнато с всеобща радост, в която се налагаше въпроса: кога тръгваме? Джелико потропа с металната ос по масата и шумът секна.

— Ще теглим жребий — каза той.

Мура вече беше приготвил всичко необходимо — бе нарязал сламките, беше ги сложил в една чашка и ги разтърсваше да се разбъркат.

— Тан остава при радиостанцията — обяви капитанът. — Само десет човека ще теглят сламки. Ще заминат само петимата, които изтеглят късите сламки...

Стюардът тръгна да обикаля; държеше чашката на нивото на очите на седящите. Всеки изтегляше сламка и без да гледа, я стисваше

в ръката си. После всички едновременно разтвориха пръсти.

Къса! Дейн целият пламна — от радост или от вълнение, не знаеше. А другите? Той огледа масата. Рип! Рип също бе изтеглил къса! В омазаните с масло ръце на Кости също се виждаше къса сламка. Четвъртата беше у Стен Уилкокс, а петата и последната — при Мура.

Уилкокс щеше да е командир — това беше добре. Човек напълно можеше да разчита на мълчаливия щурман. Все пак, колко странно бе решила съдбата... Късите сламки се бяха паднали точно на онези, без които „Кралицата“ спокойно можеше да се оправи. „Ако всички ние изчезнем, корабът и без нас ще може да отлети от Лимбо“. Дейн побърза да прогони мрачните си мисли.

Капитан Джелико недоволно изсумтя, когато откри, че самият той няма да участва в експедицията. Той се изправи, приближи се до стената вдясно и постави сребърната ос в някаква ниша. Вратата на секретния сейф със скърцане се отвори. Явно отдавна не я бяха използвали.

Вътре, опрени на подставките си, стояха бластери — цяла върволица ръчни бластери! Под тях висяха кобурите и злоещо проблясваха пълните догоре патрондаши. Това беше арсеналът на „Кралицата“, който по преценка на капитана се изваждаше тогава и само тогава, когато положението станеше напечено.

Един след друг Джелико вадеше бластерите и ги подаваше на Штоц. Онзи старателно оглеждаше всеки бластер, пробваше батерията, и го поставяше на масата пред себе си. Пет бластера, пет кобура, пет патрондаша с комплект патрони. После капитанът затвори сейфа и го заключи със сребърното ключе, с което — според законите на Федерацията — нямаше право да се разделя ни денем, ни нощем. Върна се при масата и огледа петимата избраници на съдбата. Всеки от тях знаеше как се борави с бластер — нали все пак бяха свободни търговци, така че обясненията бяха излишни. Капитанът ги подкани с жест.

— Заповядайте, момчета — каза той. — Всичко това е за вас!

Той не добави нищо повече — и без това беше ясно, че им предстоеше трудна мисия.

ГЛАВА 9

ЛОВ НА СЛЯПО

Ето че, Дейн отново обличаше полевия костюм. Намествайки шлема си, той тържествено се зарече никога вече, при никакви обстоятелства да не забравя да включи радиотелефона си. Никой не го бе упрекнал за небрежността му в долината, но... Дейн бе решил, че след този случай въобще няма да му дадат да припари до истинска работа. Но напротив — никой не оспорваше правото му да отиде на експедиция, даже му даваха нова възможност да се прояви — и то само задето бе изтеглил късата сламка. Значи, трябваше да даде всичко от себе си, за да оправдае доверието.

Навън, зад борда, все още нямаше промяна — нито ден, нито нощ. Само мъгла. Избраниците се нахраниха добре и се спуснаха по трапа в сивия полумрак, който според показанията на часовниците би трябвало да се нарича пладнешки.

Начело крачеше Рип. Усещайки непривичната тежест на бластера върху бедрото си, Дейн вървеше след Уилкокс. А Кости и Мура вече бяха при краулера.

Върху плоската платформа на малката машина имаше място само за един човек, в най-добрия случай за двама. А самата платформа изобщо нямаше бордове, по хлъзгавата ѝ повърхност нямаше за какво да се хванеш, затова и накрая решиха, че всички ще се привържат с въжета за краулера и ще вървят пеша.

Кости включи мотора и краулера запълзя напред, трошейки с веригите си ситния чакъл и парчетата порест камък. Движеше се със скоростта на пешеходец, така че нямаше проблеми да го следват.

Дейн се озърна. „Кралицата“ вече не се виждаше. Само някъде високо блещукаше слабо сияние — това беше основният фар, който в нормални условия се виждаше от доста мили. Точно в този момент Дейн наистина осъзна какво означава да се изгубиш тук и сега, и здраво се хвана за въжето, проверявайки дали е завързано добре.

Човекът, който бе карал краулера първия път, бе избирал най-удобния и лесен маршрут. Пътят под краката им беше достатъчно равен, само веднъж се натъкнаха на река от застинала шлака, която беше доста плъзгава и те бая се озориха.

Но съвсем скоро откриха още една любопитна особеност на мъглата. Тя гъмжеше от звуци! Така и не успяха да разберат откъде идват те и какви са всъщност — дали многократно усиленото ехо от собствените им стъпки по чакъла и хрущенето на веригите, или бяха някакви други, естествени за Лимбо шумове. На няколко пъти Кости внезапно изключваше двигателя и всички замръзваха, заслушвайки се. Струваше им се, че са обкръжени, че нечий отряд ги преследва в мрака, готвейки се да ги нападне. Но щом спираха, звуците изчезваха. В крайна сметка по общо и мълчаливо споразумение те решиха да пренебрегнат тези слухови халюцинации и да продължат да вървят напред, без да спират повече. Няколко дюйма пръст под краката и смътната сянка на най-близкия човек — това бяха техните ориентири.

Влагата се стичаше по шлемовете и мокреше дрехите им. Тя миришеше неприятно и Дейн усещаше кожата си лепкава и нечиста. Опита се да си избърше лицето, но само успя да размаже мазната течност още повече.

С изключение на тези дребни неприятности всичко останало вървеше добре. Краулерът уверено и безпрепятствено се придвижваше напред. Така, те преминаха близо три-четвърти от разстоянието, когато изведнъж в мъглата се разнесе нов звук и този звук определено не беше ехото от собствените им движения.

Трополене! Някой тичаше в мъглата, и то съвсем наблизо.

„Много странен шум — помисли си Дейн, — някак ситен и ритмичен. Като че ли този, който тича, има повече от два крака.“

Той започна да върти глава бавно насам-натам, опитвайки се да определи откъде точно идва тропотът. Но това се оказа невъзможно — не ставаше ясно дали стъпките ги догонват или се отдалечават от тях. Въжето на Дейн потрепна, дръпнато няколко пъти и приглушения глас на Рип попита:

— Какво е това там?

— Не зная — отвърна Дейн. Тропотът стихна. Някое от лимбоанските „кълбенца“ ли беше?

Някакво обширно, тъмно нещо се показва от мъглата пред тях и веднага се чу нечий вик. Дейн подскочи. Подметките му се подхлъзнаха и от чакъла и пясъка той се озова върху нещо гладко. Сега бе застанал върху плочките на някаква настилка, а тъмното петно отпред се оказа срутилата се стена на древна постройка. Пустошта бе свършила. Бяха пристигнали — това бяха развалините.

— Торсън! Дейн!

Викаше го Рип, и Дейн побърза да се обади. Въжето не се обтягаше вече, значи, краулерът беше спрял. Дейн предпазливо тръгна напред и се натъкна на Рип. Онзи стоеше приведен над лежащия Уилкокс.

Оказа се, че Уилкокс се бе спънал и кракът му бе пропаднал в една пукнатина. Нямаше нищо счупено, но един остър камък бе минал през целия му прасец.

Четиримата заедно вдигнаха щурмана, качиха го върху платформата на краулера и превързаха зейналата рана, от която шуртеше кръв. Уилкокс не можеше да върви повече и затова остана на краулера, до пулта за управление.

Мина почти половин час, преди отново да потеглят. Уилкокс седеше, стиснал бластера, а останалите крачеха от двете му страни, редом с краулера. Около тях израстваха стени и цели квартали от някакви невероятни градежи, но нямаше и следа от лагера на археолозите.

Тук, сред древните руини, в Дейн отново се появи усещането, че някой сякаш ги следи в мъглата, някой, за чийто очи този сумрак не беше преграда. Веригите на краулера вече не хрущяха, наоколо бе ужасно тихо. По гладките стени се стичаше вода, събирайки се в големи локви. Течността в локвите изглеждаше гадно и миришеше на гнило, с някакъв странен метален привкус.

Скоро те стигнаха до място, където сградите не бяха пострадали от войната. Вечен мрак цареше под тези покриви и стени, страх обземаше хората само при мисълта да надзърнат в тези зловонни гробници.

Потраквайки с веригите си по разхлопалите се плочки, краулерът бодро шестваше из улицата. Явно стените някак си препречваха пътя на мъглата: Дейн откри, че вече различава не само фигурите на другарите си, но и лицата им. Освен това забеляза и че всички

постоянно се озъртат, особено към черните отвори, покрай които преминаваха.

Рип изведнъж извади фенерчето си и го включи. Лъч светлина се плъзна по едно тъмно петно на най-близката стена. Уилкокс спря колата. Рип се сведе над находката си, Дейн също се приближи.

Рип душеше шумно като полицейско куче, попаднало на следа.

— Какво си намери? — попита Дейн. Това е най-обикновено петно, нищо особено.

Лъчът на фенерчето се заплъзга по земята, Рип като че ли търсеше още нещо. В светлия кръг се появи някаква жълтеникава, кръгла бучица. Рип я разглеждаше много внимателно, но без да я докосва. Дейн се наведе.

— Крекс... — изрече Рип.

Дейн рязко се дръпна.

— Сериозно?

— Помириши го — посъветва го Рип.

Но Дейн не беше съгласен. Колкото по-малко работа си имаш с крекса, толкова по-добре.

Рип се изправи и се приближи към краулера.

— Някой е изплюл доза сдъвкан крекс — съобщи той. — Съвсем скоро... може би дори днес сутринта.

— Аз ви казвах — браконieri са! — рече Кости.

— Така... — Уилкокс стисна ръкохватката на бластера.

Крексът представляваше наркотик, обявен извън закона в цялата Галактика. Ако човек дъвчеше крекс, се сдобиваше — за кратко обаче — с невероятно бързи реакции, свръхчовешка способност да се владее и необикновена острота на ума. След това обаче си плащаше, и то жестоко. Но докато беше под въздействието на наркотика, ставаше двойно по-хитър, по-бърз и по-силен от всеки нормален човек. Беше твърде неприятно да имаш такъв противник насреща си.

Те старателно претърсиха всичко наоколо, но освен изплютата смес не откриха нищо друго. Сякаш никой не беше стъпвал тук, откакто забравената вече война бе разрушила града. Ако все пак доктор Рич бе започнал разкопките си, тепърва им предстоеше да открият къде точно е той.

Уилкокс включи най-ниската предавка и краулерът запълзя по-нататък. Този път всички от групата държаха бластерите си — и то

заредени.

— Интересно... — Дейн се вгледа в начупената линия на покривите. — Не ти ли се струва, че мъглата намалява? — попита той Рип.

— Да, отдавна. И това не е никак лошо... Виж, виж!

Дълбока цепнатина прорязваше улицата, и ако мъглата беше по-гъста, щяха да попаднат в истинска яма-капан, която спокойно би погълнала не само краулера, но и всички тях. Впрочем, тя фигурираше в паметта на краулера. Машината бавно обърна и тръгна през една купчина чакъл, за да я заобиколи. Уилкокс се принуди да пъхне бластера обратно в кобура си и да се вкопчи и с двете си ръце в кормилото, за да не падне. Краулерът се изкатери до върха и започна да слиза по нанадолнището, разравяйки чакъла.

Вдигна се такъв шум, че хората на Рич трябваше да са глухи, за да не ги чуят. Уилкокс спря краулера и всички се прикриха — кой където намери. Почакаха така известно време, но не се случи нищо. Уилкокс нареди да продължат.

— Няма ги тук — заяви Кости, измъквайки се от скривалището си.

— И то отдавна ги няма — съгласи се Рип. — Така си и мислех — този тип не е никакъв археолог.

— Ами радиотелефона на Али? — сети се Дейн. — Нали Тан е засякъл сигнал тъкмо оттук, откъм развалините.

Краулерът допълзя до мястото, където цепнатината бе запълнена догоре с отломъци, образуващи нещо като мостче. Здравината на моста беше много съмнителна, но краулерът беше минавал няколко пъти оттук, така че имаше смисъл да рискуват.

Щурманът включи двигателя и сграбчи кормилото със стоманените си пръсти. Краулерът се заклатушка нагоре-надолу, пък и настрани, пълзейки по натрупаните късове. В един момент едната гъсенична верига се хързулна в една яма и машината силно се наклони надясно, почти изхвърляйки Уилкокс в пропастта, но по чудо всичко се размина.

Когато краулерът изпълзя на отсрещната страна, върху мостчето стъпи Кости. Със ситни крачки той тръгна точно по средата, здраво вкопчил се с две ръце във въжето; пот се стичаше изпод шлема му и измиваше лигавите капки кондензирана по бузите му мъгла.

Останалите бавно го последваха, проверявайки всяка своя крачка. Беше особено неприятно да вървиш, без да виждаш нищо наоколо — особено дъното на пропастта.

Когато опасното място остана зад гърба им, краулерът отново набра скорост и се върна към първоначалния си курс. Мъглата определено оредяваше и макар да не изчезна напълно, видимостта значително се подобри. Сега вече виждаха почти половината квартал, сред който се движеха.

— Те имаха надуваеми палатки — замислено изрече Дейн. — И полева енергостанция.

— Добре, и какво? — раздразнено каза Рип. — Къде е всичко това, а?

Откакто бе намерил изплютата стиска крехк, обичайното му добро настроение се бе изпарило.

— Лагерът им е извън града — убедено каза Дейн.

Тук, в развалините, беше гадно. Отвсякъде лъхаше на чуждо, беше ужасяващо и потискащо. Дейн никога не се беше смятал за особено чувствителна натура, но това място го угнетяваше. Изглежда, че и останалите се чувстваха така. Дребничкият Мура не бе произнесъл и дума, откакто бяха влезли в града. Той се тътреше зад краулера, стискайки въжето си и през цялото време се озърташе, сякаш ей сега нещо безформено и ужасно ще изскочи от мъглата и ще ги нападне. Че кой ще поиска да разпъне палатката си тук, да спи, да работи, да се храни и да живее сред тези вонящи, разрушени, обгорели сгради, в които сигурно никога не бе живяло нито едно хуманоидно същество?

Краулерът ги водеше през лабиринта от здания. Оцелелите квартали постепенно останаха назад, и отстрани отново се заточиха полуразрушени стени, купчини пръст, чакъл и отломки.

Изведнъж Уилкокс бързо удари по пулта и спря машината. Движението на щурмана беше толкова красноречиво и рязко, че всички моментално залегнаха, без да дочакат заповедта.

Отпред, през пелената на мъглата, се мерзелееше надуваема палатка. Гладките ѝ, издути стени блестяха от натрупалата се влага. Ето го лагера на Рич! Най-после!

Но Уилкокс не бързаше да се приближи. Въпреки че не разполагаше с нищо конкретно против археолога, щурманът явно

таеше скрити опасения и се държеше като пред противников лагер.

Настрои радиотелефона и затегна ремъка на шлема си. С жест заповяда на останалите да обкръжат палатката. Дейн и Рип запълзяха надясно, криейки се зад отломъците и купчините чакъл.

Когато бяха минали близо четвърт от окръжността, Рип хвана Дейн за ръкава и със знаци му заповяда да спре, а самият той запълзя по-нататък, минавайки в тила на противника.

Дейн внимателно вдигна глава. Палатката стоеше наред едно обширно пространство, щателно разчистено от боклуци и чакъл. Човек можеше да си помисли, че археолозите бяха решили да направят тук паркинг за флипери или краулери. Но не се виждаха никакви следи от археологически разкопки. Дейн не беше много наясно как биха изглеждали археологическите проучвания — каквото знаеше, беше от филмите и разказите на Рип, но едно нещо му беше съвършено ясно: това пред него приличаше повече на полеви щаб на пионери или изследователи, отколкото на археологическа база. Възможно бе палатката да бе оставена от по-рано, при първото проучване на планетата от Службата?

После в полезрението му се появи краулера. Уилкокс седеше с такъв вид върху платформата, че никой не би допуснал, че е ранен. Краулерът със скърцане се движеше право срещу палатката, но оттам все още нямаше никакви признаци за живот.

Дейн, а и Уилкокс, ако се съдеше по израза на лицето му, въобще не очакваха, че краулерът ще спре до палатката, а че ще я заобиколи и ще продължи по-нататък. Но Уилкокс спря машината и в слушалките на Дейн прошумоля шепотът му:

— Напред, но внимавайте...

Всички тръгнаха едновременно, прибъгвайки от прикритие на прикритие. Палатката все още немееше. Мура стигна пръв и ловките му пръсти бързо намериха входа. Отвориха го и надзърнаха вътре.

Оказа се, че палатката е само една празна черупка. Дори и вътрешните прегради липсваха, подът от тиловлакно — също, пълните с въздух стени бяха стъпили върху голата земя. В палатката нямаше нито един от чувалите или сандъците с багажа и екипировката, докарани от „Кралицата“.

— Фалш! — просъска Кости. — Вдигнали са я тук, за да си помислим, че...

— Че лагерът им е тук — завърши вместо него Уилкокс. — Да, на такова прилича.

— Да — промърмори Рип. — Ако го бяхме видели от флипера, щяхме да си помислим, че всичко е наред... Къде ли са се дянали?

Мура затвори вратата и промълви:

— Тук ги няма — заяви той с такъв тон, като че ли бе направил откритие. — Но, мистър Уилкокс, краулерът като че ли искаше да продължи по-нататък. Може би той знае повече, отколкото си мислим...

Уилкокс замислено опъна ремъка под брадичката си и се огледа. Мъглата наоколо се разсейваше. Ако не ставаше дума и за Али, вече да бе дал заповед да се прибират. Но сега... След доста дълго обмисляне той наново включи двигателя.

Краулерът запълзя и групата тръгна подире му. Градът свърши, започнаха да се появяват участъци, покрити с растителност — твърда трева и хилави храсти. Появиха се каменни свлачища и огромни морени — планинския хребет вече беше близо.

Мъглата отново се сгъсти и хората се стараеха да се държат близо един до друг и до краулера.

Дейн пак усети, че нечии невидими очи го следят. Земята под краката им стана неравна. Кости посочи следите от гъсенични вериги, отпечатали се на участъците с мека почва при предишното минаване на краулера.

А мъглата ставаше все по-гъста и по-гъста и те вече нищо не виждаха, освен краулера и най-близкия си съсед.

— Внимавай! — Рип сграбчи Дейн за ръката — както се оказа съвсем навреме. Още една крачка, и Дейн щеше да се натресе право в каменната издатина, изникнала от мъглата. Те чуха многократно отразеното ехо от стъпките си и след няколко минути разбраха, че са се озовали в тясно дефиле. Тогавя се хванаха за ръце и се разгърнаха във верига — от единия до другия скалист край.

Тук Уилкокс отново спря краулера. Всичко това хич не му се нравеше. Лесно можеха да попаднат в капан, като се движеха така, на сляпо, в тази теснина. Но от друга страна, онези, които преследваха, едва ли очакваха, че екипажа на „Кралицата“ ще тръгне на разузнаване точно в мъглата. Щурманът трябваше да избере едно от двете: или да

прекрати преследването и да изгуби преимуществото на изненадата, или да продължи по-нататък с риск да попадне в засада.

Уилкокс беше много предпазлив човек, идеалният космически щурман — въобще не беше в стила му да взима прибързани решения. Колегите му знаеха, че никакви доводи няма да му повлияят; той щеше да вземе решението си сам. Всички въздъгнаха с облекчение, когато той наново включи двигателя.

Но не минаха и няколко минути и преследването изведнъж приключи по най-неочаквания и слисващ начин. Изведнъж на пътя им се изпречи огромна черна скала, краулерът заора нос в нея и спря, но веригите му продължиха да се въртят, сякаш се стремяха да натикат машината в неподвижния камък.

ГЛАВА 10

КАТАСТРОФИРАЛИЯТ КОРАБ

— Вижете го само — напъва се да влезе вътре! — изумено каза Кости.

Уилкокс се опомни и изключи двигателя. Краулерът замря, опрял нос в стената, през която го тласкаше да мине електронната му памет.

— Въвели са грешни координати при настройката му — рече Рип.

Но Дейн вече бе виждал веднъж следи от гъсенична верига, отиващи право в скален масив. Той заобиколи Рип и положи длан върху лигавата и влажна повърхност на камъка. Да, да! Веднага усети познатата вибрация. Както и в долината, отначало тя беше слаба, но постепенно се усили, и скоро той я чувстваше не само през скалата, но и от земята, върху която бе стъпил. Останалите също я усетиха.

— Що за пъклено нещо е това! — ревна Уилкокс. Наведе се през пулта за управление и също допря длан до стената. — Явно е кухо... Това ще да е от радиостанцията, за която говореше Тан!

Именно! Същият онзи предавател, за който Тан каза, че е мощен и от най-голямата изчислителна машина на Земята. Това се виждаше не само от радиовълните и ултразвуците, регистрирани на „Кралицата“, но и от вибрациите на скалните масиви. Но защо? За каква цел се използваше цялата тази колосална енергия? И как беше минал краулера през плътната каменна стена? Не, Рип грешеше. Ако тези хора наистина искаха да объркат автопилота на краулера, щяха да програмират машината така, че да ни отведе някъде встрани, в сърцето на пустинята, в нищото...

— Тук трябва да има някаква тайна... — мърмореше Уилкокс, опипвайки каменната повърхност.

Дейн обаче не вярваше щурмана да успее да открие скрито копче, с което да отвори таен проход. Самият той бе опитал да стори същото, и то когато слънцето светеше ослепително, но претърпя пълен неуспех.

Кости се облегна върху веригата на краулера.

— И да е минал веднъж оттук, сега вече не може да го направи отново. Ние не знаем как се отваря тази врата, освен с помощта на една здрава доза тротил.

— Това ще свърши работа! — възкликна Рип. Той се наведе и започна да опипва подножието на скалната стена. — Колко торлит смяташ, че ще ни трябва?

Уилкокс поклати глава.

— Не се прави така — каза той. — Кости, я включи твоя акумулатор към моя, нека опитаме да се свържем с „Кралицата“. Може би с двойна мощност ще имаме по-големи шансове.

Кости се подчини.

— Вибрациите се усилват — предупреди ги Дейн. Той усещаше съвсем ясно това с краищата на пръстите си, долепени към стената. — Едва ли ще пробием през смущенията, сър.

— Може би — съгласи се Уилкокс. — Но тези смущения са доста неустойчиви, нека почакаме да спрат.

Дейн тръгна надясно, без да откъсва ръка от стената. След няколко крачки той откри началото на тясна пукнатина, скрита досега от мъглата. Като се държеше за грапавия камък, Дейн влезе навътре и веднага усети, че вибрацията се засилва. Дали нямаше да успее да стигне до самия предавател така, пипнешком? Това трябваше да се обмисли... Ами ако завърже за краулера всички въжета, едно за друго и после тръгне напред, към неизвестността? Той се върна обратно и сподели мислите си с Уилкокс.

— Нека първо попитаме капитана — отговори щурмана.

Така, както стояха на едно място, започна да им става студено. Мъглата беше и хладна, и влажна. „Колко още ще чакаме?“ — нетърпеливо си помисли Дейн. Но вибрацията отслабваше и стана ясно, че скоро ще последва поредното затишие. Уилкокс имаше готовност и с ръка върху стената чакаше удобния момент за връзка с кораба.

Когато вибрацията почти изчезна, той бързо заговори в микрофона на кодирания език на търговците. Когато приключи с доклада, настъпи мъчително очакване. Не беше ясно дали доклада бе стигнал до „Кралицата“, защото разстоянието дотам бе твърде голямо дори и за радиотелефон с двойно захранване. Но слава богу, в края на

краищата през припукванията на случайните разряди, те дочуха заповедта на капитана да направят кратко проучване на пукнатината и след не повече от час да тръгнат обратно към кораба.

Помогнаха на Уилкокс да слезе от краулера, избутаха машината на ръка и превключиха автопилота в обратна посока. После направиха две дълги въжета от петте къси, с които разполагаха.

Дейн, без да дочака заповедите — в края на краищата идеята си беше негова, нали — завърза края на едно от двете въжета около кръста си. Второто въже завзе Кости, пренебрегвайки протестите на Рип.

— Отново започна — съобщи Мура, който стоеше до скалата.

Дейн долепи длан до стената и тръгна напред. Кости го последва. Те стъпиха в пукнатината — навътре нищо не се виждаше, всичко бе запълнено от мъглата.

Беше ясно, че никакъв краулер не е минавал оттук. Тясната пукнатина бе засипана с парчета скали, през които двамата разузнавачи се катереха, помагайки си един на друг. И колкото по-навътре отиваха, толкова по-силно вибрираха стените.

Когато спряха да си починат, Кости удари с юмрук по стената.

— Като магьоснически барабан е — рече той. — Бие ли, бие...

Прав беше. В тази странна, тайнствена пулсация имаше нещо, напомнящо отдалечено биещ барабан.

— Знаеш ли — продължи Кости, — на Горби танцуват на подобен ритъм. Шантава работа, послушаш малко, нещо отвътре ти трепва и сам започваш да танцуваш... тука е същото... Усещаш ли го? Тръпки те побиват. И сякаш ей сега някой ще ти скочи изотзад...

Починаха си още малко и потеглиха отново. Парчетата паднали скали ставаха все по-високи и големи и почти през цялото време се налагаше да се катерят нагоре. Вече бяха доста над равнището на пустошта, когато се натъкнаха на удивително откритие.

Дейн се бе хванал за една издатина, за да запази равновесие, докато балансираше на ръба на поредния каменен къс, но изведнъж кракът му се хлъзна и той полетя презглава надолу, преди партньорът му да успее да реагира. Той се удари болезнено в нещо, претърколи се и усети под дланите си не грапавия камък, а гладка, хлъзвава повърхност. Какво ли беше това? Стена на сграда? Толкова далече от разрушения град?

— Жив ли си? — викна отгоре Кости. — Дръпни се, спускам се.

Дейн изпълзя встрани, и Кости се пусна по насипа с краката напред. Подкованите му обувки с метален звън се удариха в същия онзи предмет, който бе спрял полета на Дейн.

— Бре, бре! — възкликна Кости. Той вече беше коленичил и опипваше гладката, черна повърхност. — Та това е кораб!

Дейн се приближи. Сега вече и той различаваше формата на бронираната обшивка, както и други познати детайли. Да, бяха се натъкнали на кораб, който бе претърпял жестока катастрофа. Беше натикан в пукнатината между скалите като тапа в бутилка. Ако Дейн и Кости бяха решили да продължат натагък, щеше да им се наложи да се катерят по него. Дейн поднесе микрофона към устата си и съобщи за находката на краулера.

— Това същия кораб ли е, който катастрофира вчера? — попита Уилкокс.

Но Дейн вече знаеше, че не е.

— Не, сър. Този отдавна е тук. Почти е заринат от скални отломъци, а корпусът му е изяден от ръждата. Струва ми се, че лежи тук от доста време...

— Чакайте ни, ей сега идваме...

— Краулерът няма да може да мине оттук, сър. Не и по този път.

След известно време дойдоха и останалите трима. Бяха пренесли Уилкокс на ръце през по-трудните участъци. Сложиха го да седне на едно парче скала и Кости, който бе успял да огледа разбития корпус, докато търсеше входния люк, започна да му докладва:

— По всяка вероятност това е разузнавателен кораб. Но е малко странен, не мога да определя от кой вид е. Отдавна е тук. Според мен люкът трябва да е тук някъде... — И той тикна върха на обувката си в купчината чакъл, заринала корпуса. — Можем да се опитаме да го откопаем.

Рип и Дейн отидоха да вземат лопати от краулера и започнаха да разчистват купчината.

— А-хааа! Какво ви казвах? — тържествуващо викна Кости, когато изпод трошляка се показа горния край на затворения люк.

Трябваше обаче да прехвърлят още доста пръст и камъни, преди да се отвори дупка, в която да могат да се пъхнат. Разузнавателните кораби не бяха бързи, но се строяха така, че да бъдат възможно най-

здрави. Те издържаха дори там, където корпусите на обикновените лайнери се пукаха. Това важеше и за най-превъзходните товарни и пощенски кораби на големите компании.

Но този кораб явно наистина е бил с фантастична здравина. Чудовищният удар в скалата не го беше пръснал на парчета, както се очакваше. Корпусът бе оцелял. Само плочите на бронираната обшивка се бяха сгънали леко.

Кости се подпря на лопатата си.

— Въобще не мога да разбера от кой тип е — промърмори той, клатейки глава, ядосвайки се като че ли най-много на това.

— Какво толкова чудно има? — нетърпеливо възрази Рип. — Та това е само една купчина ръждив боклук...

— Винаги може да се определи типа на един кораб — с досада изрече Кости. — Дори и да е на парчета... А от този нищо не мога да разбера, нищо не му е както трябва...

Мура се ухили.

— Все пак, Карл, аз мисля, че си е съвсем наред. Просто нито един съвременен кораб не би издържал такова кацане.

— Тоест, вие смятате, че е от старите кораби? — бързо запитва Уилкокс. — Виждали ли сте такъв по-рано?

Мура отново се ухили.

— Да, но не в космоса. За да видиш такъв кораб в космоса, трябва да си се родил преди петстотин години. Той прилича на „ловец на астероиди“, клас три. Има един такъв на Земята, в Музея по астронавтика, на космодрума „Восток“. Но ако е той, как е попаднал тук... — Мура разпери ръце в почуда.

Дейн не беше много вещ в историята на корабостроенето, но Уилкокс, Кости и Рип разбраха какво има предвид Мура. Щурманът веднага възрази:

— Преди петстотин години никой не е и подозирал за хиперпрехода. Хората са пътували само в собствената си Слънчева система. Никой не е летял към звездите...

— Ако не смятаме единичните опити на няколко смелчаци — поправи го Мура. — Нали знаете, че и по другите планетни системи са съществували колонии на земяните, и то с хилядолетна история. Как са били създадени, никой не знае, има само легенди. Едни пресекли космоса в състояние на анабиоза, други починали по пътя от старост,

но оставили деца и внуци, и само отделни техни потомци стигнали до чуждите земи. Освен това, тогава вече са знаели за хиперпрехода и даже са се опитвали да построят свои варианти на хиперкорабите. Наистина, нито един от онези изобретатели не се е върнал на Земята, за да разкаже дали е успял или не. Как е попаднал този кораб тук, обаче не зная. Но мога да се закълна, че е прекарал тук много време.

Кости светна с фенерчето си към люка.

— Трябва да влезем вътре — каза той. — Да погледнем...

„Ловецът на астероиди“ беше малко, тясно корабче. „Кралицата“ приличаше на пасажерски лайнер в сравнение с него. Кости бързо се върна. Оказа се, че не е могъл да се провере през смачканата врата — беше твърде масивен за такова нещо. В крайна сметка само Дейн и Мура успяха да се доберат до сектора, който някога бе изпълнявал функциите на трюм и каюта.

Като се поогледаха, откриха нещо любопитно. В стената зееше огромна дупка, обшивката беше изтръгната, и това не беше вследствие на катастрофата. Разтеклите се краища на дупката ясно показваха, че по бронята е играл бластер. Срутването беше засипало тази страна на кораба, и затова дупката не се виждаше отвън. Не беше трудно да се досети човек за причината на такова нахлуване: ако изключим купчините камъни и пръст, изсипали се през разреза, секторът беше абсолютно празен. Имаше само известни следи от товара — отпечатъците, оставени на пода от контейнерите.

— Ограбили са го! — възкликна Дейн, шарейки с фенерчето около себе си.

Отдясно се намираще сплескания сектор за управление. Там също бяха поработили с лъчемета, но явно неизвестните мародери не бяха открили нищо интересно. Всичко беше изпотрошено и сплескано до неузнаваемост.

Мура докосна края на дупката.

— Това е сторено доста отдавна... вероятно преди няколко години. Но много, много след катастрофата.

— Защо му е на някой да се завира тук?

— Ами от любопитство например... Да видят какво има на борда. Един космически разузнавач може да открие доста интересни неща, обикаляйки насам-натам. След като са го ограбили, значи, на борда е имало нещо ценно... А след като са извадили товара, вероятно

е станало земетресение и корабът е бил затрупан. Но първо е бил ограбен...

— А не мислиш ли, че може да е бил някой от екипажа? Оцелял е, а после се е върнал за товара. В края на краищата биха могли да катапултират с аварийната капсула...

— Не. Между катастрофата и грабежа е минало твърде много време. Някой друг е намерил кораба и го е ошушкар до дупка. А освен това — и Мура посочи към смачкания сектор за управление, — не вярвам някой да е оцелял.

Нима на Лимбо съществуваша разумни същества, умеещи да си служат с лъчезмет? Кълбенцата... Не, Дейн не можеше да си представи, че тези странни създания можеха да ограбят кораба.

Преди да се върне обратно, Мура се напъха в сектора за управление и след известно време излезе заднишката.

— Хикс-четири-деветдесет и пет-тридесет и две-шестстотин — издекламира той. — Колкото и да е странно, регистрационният номер все още е четлив. Запомнете го, моля: — Хикс-четири-деветдесет и пет-тридесет и две-шестстотин.

— О, значи все пак е земен кораб!

— Да, точно както си мислех в началото. Ловец на астероиди... предполагам, че е един от първите експериментални кораби с най-ранната версия на хипердвигателя. Може и да е частен — построили са го двама-трима души и са решили да се отправят към звездите. Ако нашите механици се разровят из онази купчина метал в сектора за управление, със сигурност ще намерят доста любопитни неща. Дори и само заради това си струваше да се заврем тука...

— Ей! — изгърмя басът на Кости отвън. — Да не заседнахте там долу?

Дейн му разказа по микрофона за всичко, което бяха видели, а после той и Мура излязоха от кораба.

— Ограбен! — Кости определено беше разочарован. — Значи е имало какво да се открадне...

— А пък аз бих искал по-скоро да знам кой го е сторил — каза Рип. — Нищо, че е станало преди няколко години.

По лицето на Уилкокс се четеше същото желание. Той се надигна с мъка на крака.

— Време е да се връщаме на „Кралицата“ — каза той. — Да тръгваме.

Дейн се озърна. Мъглата в тясната цепнатина бе оредяла почти толкова, колкото и в града. Дано да имат хубаво време (според календара в момента беше лято) — човек можеше да се метне на флипера и хубавичко да претърси целия район. А сега какво — върнаха се в изходното положение — тоест, не научиха нищо ново. Али бе изчезнал безследно, Рич се бе скрил в каменната скала... — а сега и този кораб, разграбен години след катастрофирането си. На всичкото отгоре в недрата на Лимбо работеше някаква неизвестна свръхмощна станция, която може би щеше да се окаже най-големият им проблем.

Те се върнаха при краулера и докато настаняваха Уилкокс на платформата, мъглата изчезна съвсем. И тогава всички разбраха, че през тази цепнатина все пак има път, и той доста често се използва. Това си личеше и по изровената пръст, и от одрасканите скали. Също така стана ясно, че този път е направен доста преди пристигането на „Кралицата“ — някои от драскотините и браздите изглеждаха твърде стари. В отчета на Службата нищо не се споменава за всичко това — за развалините, за катастрофиралите кораби, за предавателя... Защо? Може би изследователите са си свършили работата през пръсти? Видели са, че е планета-пепелище, погледнали са колкото да не е без хич, и са я пратили на търга като напълно безперспективна...

Групата тръгна по обратния път. Започна да пръска дъжд и по вратовете и в ботушите им се застичаха капки. Неволно всички ускориха ход. Дейн си помисли, че би било хубаво да намерят по-кратък път до „Кралицата“ — да минат направо, без да минават през развалините. Е, трябваше да са благодарни най-вече на факта, че нямаше нужда да се привързват с въжета за краулера.

Те отново стигнаха до развалините и предпазливо запристъпяха, озъртайки се. Независимо от факта, че нямаше слънце, ярките багри на сградите дразнеха очите. Може би обитателите на този град имаха по-друг тип зрение, а може и боите да се бяха променили от високата температура вследствие на взривовете, разрушили планетата. Но тъй или иначе, тези ярки цветове действаха доста потискащо.

— А бе не е само цвета — изведнъж високо каза Рип. — И формите са едни... Всички линии и ъгли са някак не както трябва... да ти прилошее, като ги погледнеш...

— Може би са се изкривили от ударната вълна — каза Дейн. Но Мура не беше съгласен.

— Не, Рип е прав. Цветовете не са за нашите очи. Формите — също. Погледнете онази кула. Виждате ли? Останали са само три етажа, преди е била по-висока. Продължете мислено онази линия. Очертанията ѝ просто не са както трябва. Нищо не е както трябва.

Дейн го разбра. С известно усилие на въображението си човек можеше да си представи как са изглеждали липсващите етажи на кулата. Но тогава излизаше, че... На Дейн направо му се завъртя главата. Даа, Предтечите наистина са били доста по-различни от нас. Бяха по-необичайни от всяка друга раса, с която земяните се бяха срещали досега в Галактиката.

Той побърза да отклони очи от кулата, болезнено мръщейки се на представата си за немислимо аленото здание и с облекчение спря погледа си върху спокойната окраска на краулера и квадратния гръб на Уилкокс, обгърнат от жълтата, обезцветена вече тъкан на ризата му.

Тъкмо тогава осъзна, че щурманът седи извънредно напрегнат, изпънат като струна, стиснал слушалките на радиотелефона и с двете си ръце. Всички останали също го забелязаха и застанаха нащрек.

ГЛАВА 11

САРГАСОВАТА ПЛАНЕТА^[1]

Дейн наостри уши, опитвайки се да долови нещо в собствените си слушалки. Чу само слабо щракване, и толкоз. Но радиотелефонът на Уилкокс беше свързан и с акумулатора на Кости и вероятно той чуваше много по-добре.

Краулерът изведнъж спря, щурманът отдръпна едната си ръка от слушалките и извика всички. За щастие, тъкмо тогава по някаква странна приумица на лимбоанския ефир, и радиотелефона на Дейн улови част от някакво съобщение. „Да останете там!...“ — ревеше капитанът, и отново всичко изчезна.

Уилкокс вдигна глава.

— Не можем да се върнем — изрече той.

— Какво се е случило? — с обичайния си спокоен тон попита Мура.

— „Кралицата“ е обкръжена...

Всички заговориха едновременно.

— Обкръжена?

— От кого?

— Какво става?

— Те са се опитали да излязат навън и по тях са стреляли — каза Уилкокс. — Освен това незнайно защо, но корабът не може да се откъсне от земята. Заповядаха ни да стоим по-далеч, докато не установят какво става...

Мура погледна към долините. Последните, разкъсани парчета мъгла бързо се стопяваха в сивото небе.

— Ако тръгнем през пустошта — бавно заговори той, — веднага ще ни забележат, защото вече няма мъгла. Но ние може да се върнем по друг път, като минем през една от долините. Така незабелязано ще

излезем отстрани на „Кралицата“, ще се качим на някоя скала и ще видим какво става там.

Уилкокс кимна.

— Забраниха ни да използваме радиотелефоните си. Капитанът се страхува да не ни засекаат.

Мъглата се бе разсеяла, но вече се свечеряваше, и видимостта отново не беше добра. Щурманът недоволно се огледа наоколо. Не беше много разумно да се движат по тъмно из пресечена местност, толкова близо до подножието на планините. Трябваше да изчакат до сутринта. Но щурманът не гореше от желание да нощува в твърде непривлекателните сгради. Мура го спаси.

— А палатката? — напомни му той. — Можем да прекараме нощта там. Сложили са я само за да ни замажат очите и едва ли някой, някога ще я използва.

Всички с облекчение се вкопчиха в тази мисъл, и краулерът тръгна по обратния път към фалшивия лагер на лъжеархеолозите. Отвориха входа широко и натикаха краулера вътре. Когато затвориха вратата, Дейн въздъхна с облекчение. Стените бяха направени от човешки ръце, всичко беше познато и привично, самият той неведнъж бе нощувал в такива палатки. Това усещане на нещо познато пораждаше чувство на безопасност и независимост от чуждия свят, обгръщащ ги отвсякъде.

Палатката ги защитаваше от вятъра, и в нея вече не беше неудобно, но все още беше хладно. Кости, който бродеше безцелно от ъгъл на ъгъл, ритна ядосано едно парче камък.

— Можеха да оставят поне един нагревател — рече той. — Нали в лагерната им екипировка имаше нагревател...

Рип се изкиска.

— Отде да знаят, че ще решиш да преспиш тука!

Кости се втренчи в него, чудейки се дали да не му се разсърди, но после също се изхили:

— Да, това едва ли би им дошло наум. Така че няма какво да се оплакваме...

Междувременно Мура се бе заел с преките си задължения на готвач. Преди малко бе събрал всички полеви дажби и манерките с вода. После всеки получи от него по едно безцветно кубче синтетична храна и по няколко глътки вода. Дейн се учуди колко икономично

разпределя продуктите Мура. Явно готвачът мислеше, че няма да се върнат скоро на борда на „Кралицата“.

Като привършиха със скромната си вечеря, те легнаха върху голите камъни и плътно се притиснаха един до друг, за да се стоплят. Отвън виеше вятъра, промъквайки се през цепнатините в разрушените стени.

Дейн бе обзет от безпокойство. Какво ли ставаше с „Кралицата“? Ако корабът наистина бе обкръжен, защо не е излетял и не бе кацнал другаде? И после да изпратят флиперите, за да ги приберат... Какво или кой пречи на капитана да постъпи така?

Останалите сигурно си мислеха за същото, но никой не изрече нищо на глас. Всички си мълчаха. Бяха получили заповед, бяха разработили съответния план за действие и сега трябваше само да си починат добре, преди да потеглят утре.

На разсъмване Уилкокс, с отслабнало от притеснение лице, се надигна пръв и закуцука към краулера. В сивия, предутринен здрач той изглеждаше много по-възрастен от годините си, устните му бяха здраво стиснати. Изкатери се до пулта и превключи на ръчно управление.

Явно никой не бе спал добре. Всички скочиха веднага след щурмана и започнаха да се разкършват, кой както можеше. Размениха си по няколко думи с прегракнали гласове и набързо изядоха определените им от Мура дажби за закуска. После всички се исипаха от палатката навън, на пронизващия утринен хлад. На хоризонта се издигаше слънцето, което отдавна не бяха зървали. Розовите му лъчи разпръснаха и последните остатъци от мъглата. На север, на фона на ясното небе, се виждаха извисяващите се голи скали.

Уилкокс изкара краулера и го насочи на север, към подножието на планинския хребет, където като ветрило се събираха лъкатушешките долини. Беше много трудно да вървят незабелязано на запад през такава пресечена местност, особено за щурмана. Нямахше никакви пътища, краулерът подскачаше и се тресеше, и за да не изпадне от платформата, Уилкокс намали скоростта още след първата половин миля, така че сега краулерът се движеше почти със скоростта на пешеходец. В крайна сметка решиха да се разделят на две групи. Двама избързаха напред да разузнаят, а другите двама останаха при щурмана. Наоколо цареше мъртвило. Като че ли на цялата планета

нямаше нито едно живо същество освен тях. Върху земята липсваха каквито и да било следи, във въздуха не се долавяше и звук, дори и насекоми нямаше — навярно всички се бяха скупчили близо до растителността и водата.

Дейн и Мура вървяха напред и оглеждаха, когато стюардът внезапно спря и вдигна ръце, пазейки се от слънцето. Отпред някакъв предмет искреше под силната слънчева светлина.

— Това е метал! — възкликна Дейн. „Нима най-накрая намерихме проклетия предавател“? — помисли си бегло той.

Втурна се напред, катерейки се през насипите, изкачи се на една скалиста издатина и се оказа точно до новата им находка. Не, това изобщо не приличаше на предавател на Предтечите. Отново беше кораб, и то доста странен. Беше по-малък от „ловеца на астероиди“ и много по-разрушен — една смачкана, разкъсана буца метал, изядена от ръждата — и от пръв поглед ставаше ясно, че този кораб не е конструиран на Земята.

Дотичалият Мура се спря до Дейн, и заразглежда останките.

— Доста е стар... — каза той. — Дори твърде стар... — Той хвана един стърчащ от купчината лост. Металът се разпадна в облаче ръждив прах. — Направо е антика. Не вярвам на него да са летели хора.

— Кой тогава? Предтечите ли? — развълнувано попита Дейн. Намирането на кораб на Предтечите щеше да бъде невероятно откритие. Само да се разчуеше, и всички работещи в Службата по издирвания, както и учените от цялата Галактика моментално щяха да се струпат тука като мухи на мед.

— Е, не, не е чак толкова стар. Иначе едва ли щеше да остане нещо от него. Ригелианците, а преди тях и изчезналата цивилизация от Ангола две отдавна са ни изпреварили в космическото пространство. Може би е един от техните кораби. Достатъчно стар е за това.

— Как е попаднал тук? — попита Дейн. — Явно се е разбил при кацането. Може би като „ловеца на астероиди“? Има нещо съмнително във всичко това, а и вчера ония третия кораб катастрофира направо пред очите ни... Нашата „Кралица“ обаче кацна без никакъв проблем. Странна работа. Една катастрофа — иди-дойди. Но вече станаха цели три!

— Да, има върху какво да си поблъска главата човек — съгласи се Мура. — Всичко това трябва добре да се обмисли. Може да е нещо съвсем елементарно, а ние просто не можем да се сетим.

Те изчакаха да дойдат и останалите, и тогава подадоха сигнал за спиране. Уилкокс внимателно определи координатите на мястото. Когато останеха по-свободни, щяха да изпратят една група дотук, за да проучи останките по-подробно. Възрастта и чуждоземния произход на кораба можеха да се окажат решаващи за ценността на откритието.

— Всичко това ми напомня за начина, по който сиситите ловят пурпурните си гущери, — каза Кости. — Взимат едно парче блестяща тел и го прикрепват към едно моторче. Моторчето се завърта и телта започва да се подмята насам-натам. Гущерът я забелязва — и готово. Сяда и започва да я поглъща с очи, тази проста тел, а сиситът само трябва да се наведе и да напъха гущера в торбата. Може би и тук, на Лимбо, се върти някаква тел и подмамва корабите? Страхотно, нали...

Уилкокс се вторачи в него.

— Знаеш ли, това хич не е лоша идея — рече той, играейки си с микрофона. Виждаше се, че страшно му се иска да съобщи за новата им находка на „Кралицата“. Но накрая само нареди на наблюдателите:

— Когато тръгнете, оглеждайте и страничните долчинки. Стига да не ви отнеме много време, разбира се. Може да има и още катастрофирали кораби.

След всичко това всяка патрулна двойка не само проучваше пътя пред краулера, но и местността наоколо. Не мина и час, и Кости и Рип откриха още един кораб.

Този път корабът беше напълно съвременен. Не представляваше проблем да определят класа му. Освен това, по някаква неясна причина корпусът му не беше много повреден, въпреки че здравата се беше ударил при падането. Той лежеше на едната си страна, обшивката му се бе пукнала на няколко места, но други повреди като че ли не се забелязваха.

— Изследователски е! — извика Рип, щом зърна кораба.

Да, това беше кораб на Службата. Нямахте как да сбъркат; на носа му се кипреше смачканата им емблема — кръстосани комети, която наред с кръстосаните мечове на Космическата полиция беше една често срещана гледка из галактическите трасета.

Уилкокс слезе от краулера и, като куцаше, започна да обикаля около потрошения гигант.

— Люкът е отворен! — съобщи Рип от върха на една канара, върху която се бе качил за по-добра видимост.

Всички вдигнаха очи — от разтворения люк висеше въже. Това можеше да означава само едно — част от екипажа бе оцеляла. И може би тъкмо в това се криеше отговора на всички загадки на Лимбо. Дейн се опита да си спомни от колко души се състоеше екипажа на такъв кораб... обикновено имаше група специалисти... значи, десетина-дванадесет човека... нека да са петнадесет... Е, сега едва ли щяха да намерят някой вътре...

Рип скочи от канарата направо върху корпуса на кораба и балансирайки с ръце, за да запази равновесие, се затича към люка. Останалите, без Уилкокс, се закатериха по въжето.

Беше много странно да се спускаш в дълбокия кладенец, някога служещ за коридор. Лъчите на фенерчетата откриваха в мрака празни стени, отворени врати, полирани някога повърхности...

— Този също е ограбен! — изгърмя в слушалките гласът на Рип. — Отивам в сектора за управление...

Дейн не беше наясно с вътрешното разпределение на изследователски кораби. Затова просто следваше останалите. При първата отворена врата той надзърна вътре и освети помещението с фенерчето си. Явно тук е имало склад за скафандри и изследователско оборудване. Сега складът беше празен, капаците на контейнерите зееха встрани, а аратите на шкафчетата бяха оставени отворени. Може би екипажът бе напуснал кораба още в космоса? Но откъде тогава се бе взело въжето?

— Господи, спаси ме и помилуй! — отново се разнесе в слушалките гласа на Рип. Но този път той звучеше толкова ужасено, че Дейн направо замръзна.

— Какво има? — нетърпеливо попита Уилкокс отвън.

— Сега ще разбера — изръмжа Кости.

След няколко секунди той избухна в поток от улични ругатни, в които имаше толкова гняв, колкото ужас във възгласа на Рип.

— Но какво става там, по дяволите? — ядоса се Уилкокс.

Дейн набързо се измъкна от трюма и с всички сили хукна по шахтата, съединяваща всички корабни палуби. Отпред вече тичаше

Мура; Дейн го догони и двамата едновременно стигнаха до сектора за управление.

— Мистър Уилкокс — изрече Рип. — Намерихме ги. — Гласът му беше дрезгав, сякаш изведнъж беше остарял.

— Кого сте намерили? — попита щурманът.

— Екипажа...

Вратата на кабината бе закрыта напълно от огромното туловище на Карл, така че Дейн и Мура трябваше да се дръпнат, за да могат да се разминат с него в шахтата. Така се придвижиха до люка и се измъкнаха навън. Рип, сгънат надве, се домъкна до стабилизаторите и шумно повърна.

Лицето на Кости също бе позеленяло, но той засега се държеше. Останалите мълчаха — не смееха да ги попитат какво са видели вътре. Едва когато треперещият Рип се върна при люка и изпълзя по въжето, Уилкокс изригна:

— Е? Какво е станало с тях? — попита той.

— Убити са! — извика Рип. Мъртвите, черни скали наоколо повториха многократно: „... бити... бити... бити...“

Дейн се озърна и успя да види как Мура отново се мушна в люка. Лицето на дребничкия стюард беше съвършено спокойно. Всички мълчаха, дори и Уилкокс не зададе повече въпроси.

След няколко минути в слушалките им се разнесе гласът на Мура:

— И тук ли са върлували мародерите?

„Пак тези мародери — помисли си Дейн. — Да, такъв кораб е вкусна хапка. Не е като дребния «ловец». Само че защо точно мародери? Би могло и да са хора, оцелели при предните катастрофи — трябвали са им продукти, материали, снаряжение. Наистина...“

Но Рип изведнъж разсея съмненията му.

— Изгорили са ги! — рече той. — С бластер, и то от упор!

Пак бластери. Както и лимбоанците, там, в долината... Но какво ставаше тук, на Лимбо?! Каква беше тази непонятна жестокост, отдавана забравена в цивилизования свят?... Междувременно Мура вече имаше готов отговор.

— Според мен това е изчезналият „Римболд“ — съобщи той.

Ха! Същият онзи „Римболд“, заради изчезването на когото търгът се проведе на Наксос и в крайна сметка ги докара точно тук, на

Лимбо! Как ли бе попаднал тук и защо беше катастрофирал? Та нали това беше изследователски кораб-издирвач, един от най-неуязвимите кораби на Космофлота! През последните сто години Службата за издирване беше изгубила само два кораба. Но фактът си е факт — това наистина беше „Римболд“, и нито хитроумните антиаварийни устройства, нито опитният екипаж, нито великолепните двигатели го бяха предпазили от жестоката му участ. Той се търкаляше тук, като една купчина от ръждиво желязо, подобна на всички останали, които бяха намерили досега...

Дейн се спусна по въжето, Кости — след него. Слънцето се скри зад един облак, а ситния дъждец се обърна на порой, докато Мура най-последно се измъкна от недрата на „Римболд“. Зрелището, което така бе потресло Рип и Кости, явно не му се беше отразило толкова зле. Мура бе спокоен, замислен, но като че ли и леко озадачен.

— Помните ли онази стара легенда, която разказваше Ван? — рече неочаквано той. — Легендата за онези древни времена, когато корабите са плували само из моретата... На Земята, в западния ѝ океан, имало едно място, където никога не духал вятър, а морските водорасли растели особено нагъсто... Много от платноходите засядали там. Водораслите ги оплитали и те оставали там завинаги. Хиляди кораби... образувала се една купчина, плаващ остров от стотици мъртви, гниеци кораби...

Дейн забеляза припламналия отново интерес в очите на Рип.

— Да, спомням си — изрече Рип. — Сагово... не, Саргасово море.

— Точно така — кимна Мура. — И така, тук, на Лимбо, имаме същото... Саргасови водорасли, но в космоса... По някакъв начин те оплитат корабите, разбиват ги в скалите и те остават да ръждясват тук завинаги. Естествено, за да се случи това, е необходима огромна мощност: корабът-издирвач е бил огромен, не е някаква си древна самоделка от времето, когато нито са можели да изчислят курса като хората, нито са строели добри двигатели...

— А нашата „Кралица“? — възрази Уилкокс.

— Ние кацнахме съвсем нормално, без каквито и да било неприятности.

— Не ви ли е минавало през ума — каза Мура, — че „Кралицата“ е получила специални преференции? Има няколко

причини...

Едно такова предположение наистина би обяснило много неща, но от тази мисъл на всички направо им прилоша. Това би означавало, че „Кралицата“ е само пионка в нечия игра. В чия обаче? На Рич?... Но тогава... корабът вече не им принадлежеше...

— Както и да е. Продължаваме... — каза Уилкокс и закуцука към краулера.

Патрулите вече не търсеха други катастрофирани кораби. Навярно имаше още много от тях, мина през ума на Дейн. Догадката на Мура бе завладяла изцяло въображението му. Космически саргаси, жадно пленяващи междузвездните скитници, случайно попаднали в обсега на зловещите им пипала. Но защо само „Кралицата“ съвсем безпрепятствено бе успяла да се приземи на тази планета, а всички останали кораби бяха хванати? Може би отговора, бе в това, че Рич и хората му бяха на борда? Тогава кой всъщност бе Рич?

Те се прехвърлиха през нарасналия от пороя поток. Уилкокс спря краулера и каза:

— Според мен вече сме почти до „Кралицата“. Хайде да се огледаме...

Рип и Мура се изкатериха на най-близката скала. Не рискуваха да използват радиотелефоните си. Скоро Рип се върна и доложи, че „Кралицата“ вече се вижда, но ако повървят още малко по долината, ще излязат още по-близо до нея.

Така и направиха. Докато краулерът бавно пълзеше, преодолявайки баир след баир, Мура ги догони с второ съобщение.

— Оттам ще се вижда най-добре — рече готвачът и посочи една стърчаща, висока скала отпреде им. — Люковете на „Кралицата“ са затворени. Около нея има някакви хора, но не можах да видя колко са и как са въоръжени...

Почти в същия момент се върна и изпратеният като разузнавач Кости. Той разказа, че до скалата, посочена от Мура има подходящо място, където могат да скрият краулера.

Укритието наистина беше подходящо — краулерът нямаше да се вижда дори и от въздуха. Докато Уилкокс и Кости, който панически се страхуваше от височини и затова и не се катереше по скалите, вкарваха машината в своеобразния скален „чувал“, Дейн и Мура се покатериха до наблюдателния пункт и се присъединиха към Рип. Оттук наистина

се виждаше цялата пустош и „Кралицата“. Тя бе като тънка проблясваща игла върху ръждивосивата изпепелена пръст.

Рип седеше, облегнал гръб на камъка и гледаше през полевия си бинокъл. Да, „Кралицата“ наистина беше затворена отвсякъде. Трапът беше прибран, всички люкове бяха затворени. Сякаш всеки момент корабът се канеше да излети. Дейн извади бинокъла си, насочи го към „Кралицата“ и започна да се взира толкова напрегнато, че скоро хълмистата местност започна да подскача пред очите му.

[1] Саргаси — вид хищни водорасли, които засмукват своите жертви при преминаването си край тях. (Бел.ред.).

Саргасите са род морски кафяви водорасли, разпространени по бреговете на топлите морета. Плътни слоеве от такива водорасли образуват т.нар. саргасови морета, затрудняващи корабоплаването през тяхната акватория. Най-популярното от тези морета, намиращо се в Атлантическия океан, се назовава именно Саргасово море. Твърденията за хищническата природа на саргасите са моряшки легенди, разпространени през XVII-XIX в. — Бел. NomaD. ↑

ГЛАВА 12

ОБСАДЕНИЯТ КОРАБ

Колкото и да се напрягаше, Дейн успя да различи само някаква странна машина и две човешки фигурки до нея. Той се учуди. Ако това бяха всички нападатели, защо „Кралицата“ просто не стреля по тях?

— Те дори не се крият — каза на глас той.

— Крият се, не се притеснявай — убедено рече Дейн. — Между онези двамата и „Кралицата“ има едно възвишение. Само че, оттук не се вижда, защото сега няма слънце. Ех, да ми беше тук пушката!...

Да, ако имаха пушка с оптически мерник, можеха да свалят онези двамата въпреки значителното разстояние. Но за съжаление разполагаха само с оръжие за близък бой: почти безвредните хипноизлъчватели и бластерите, които бяха достатъчно мощни, но обсегът им беше само сто крачки.

— Със същия успех можеше да си пожелаеш минохвъргачка или топ — изръмжа Дейн. Той все още се взираше през бинокъла. Мимоходом си отбеляза, че вероятно и двата флипера са прибрани вътре, в „Кралицата“ — отвън не се виждаха никъде. За пет минути Дейн успя да забележи още половин дузина противникови групи, разположили се около кораба. Четири от тях имаха и краулери. Тези приличаха на стандартния модел, използван от търговците, но бяха потесни и по-дълги — явно бяха създадени специално за придвижване в лъкатушещи и тесни проходи.

— Що се отнася до оръдията... — с напрегнат тон промълви Рип. — Каква е онази тяхна джаджа там... ей там, на запад?

— Къде? — бързо попита Дейн и послушно насочи бинокъла си в посоченото направление.

— Виждаш ли онази скала, дето прилича на главата на нашия Хуберт?... Вляво от нея.

Дейн започна да търси скала, приличаща на капитановия домашен любимец. Намери я. А сега по-наляво... Ето го! Дебело, насочено нагоре дуло... Даа, там беше скрита минохвъргачка, насочена

право към „Кралицата“, която всеки момент можеше да изпрати градушка от смъртоносни яйцевидни снаряди. Наистина, един такъв обстрел едва ли би навредил на запечатания отвсякъде кораб, но ако това бяха газови снаряди и на „Кралицата“ открянеха люковете за малко, за да отвърнат на огъня, то... Да, с минохвъргачка шега не бива...

— Господи! — каза той. — Тази планета Лимбо е истинско змийско гнездо!

— Именно — каза Рип. — А ние здравата го разръчкахме... Едно не разбирам — защо „Кралицата“ не излети? Могат да кацнат където си поискат, а после да ни приберат. Защо седят там като залепени?!

— А не ви ли се струва — каза Мура — че странното поведение на „Кралицата“ може да се дължи на това, което откряхме? Демек, ако „Кралицата“ излети, това ще е краят ѝ?

— Не съм инженер — каза Дейн, — но не виждам наоколо нищо, с което да я свалят. Ще им е нужно нещо по-мощно от минохвъргачка...

— Да не би върху корпуса на „Римболд“ да имаше следи от снаряди? — възрази Мура. — Той просто е рухнал от високото; сякаш го е придърпала някаква странна сила и не е могъл да ѝ се противопостави. Може би онези, дето са залегнали там долу, разполагат с тази тайна сила. Но тогава това означава, че господстват не само на повърхността на тази планета, но и в небето над нея...

— Значи смятате, че онзи предавател?... — попита Рип.

— Кой го знае — спокойно промълви стюардът. — Може и така да е. — Той продължи да разглежда с бинокъла „Кралицата“ и околностите. — Не бих имал нищо против да се спусна из пустошта и да пообиколя малко там, след като залезе слънцето. А също и с удоволствие бих си поговорил надълго и нашироко с някой от онези там...

Мура говореше с обичайния си мек и спокоен тон, но Дейн разбра, че човекът, който щеше да има честта да беседва с Мура, го очакваха големи проблеми.

— Хъммм... — каза Рип. — Може да се уреди. Освен това можем да се опитаме да се доберем до „Кралицата“ и да разберем от тях какво става...

— Дали да не пробваме да се свържем с тях по радиото? — предложи Дейн. — Сега сме близо, значи ще ги чуваме добре...

— Виждаш ли шлемовете на главите на онези типове? — рече Рип. — Залагам заплатата си, че всичките са настроени на нашата честота. Само да заговорим, и веднага ще ни засекат. А те познават местността много по-добре от нас. Ти какво — да не искаш да си играеш на криеница в тъмното с тях?

Не, Дейн решително нямаше такива намерения. Но хич не му се щеше да се отказва от идеята за радиото. Щеше да е толкова просто — само трябваше да повика капитана и всичко щеше да се изясни... Тогава нямаше да има нужда да лазят цяла нощ из пустошта и да рискуват живота си. Но още в Школата многократно им бяха повтаряли: във вашата работа няма лесни и кратки пътища, вашето благосъстояние, целостта на кораба ви и на собствената ви кожа ще зависят най-вече и преди всичко, при каквито й да било обстоятелства, от вашата съобразителност и умението ви да взимате мигновено решения в опасни ситуации. Сега бе тъкмо такъв момент — залогът беше неговият кораб и неговата собствена кожа.

— Поне вече знаем със сигурност — каза Рип, — че не само докторът и тримата му негодници са против нас.

— Да — съгласи се Мура, без да се отлепя от бинокъла. — Противникът ни превъзхожда по численост. Там има седемнадесет души...

— Може и повече да са — каза Рип, — но кои са те, дяволите да ги вземат...

— Долу май кроят нещо — прекъсна го Мура. Цялото му тяло се бе устремило напред.

Дейн нетърпеливо вдигна бинокъла. Стюардът беше прав. Един от нападателите вървеше смело, без да се крие, към „Кралицата“ и размахваше бял парцал — древният символ на парламентъорите.

Минута или две изглеждаше, че „Кралицата“ не възнамерява да преговаря. Но после горния люк се откряна и от отвора се показа самият капитан Джелико.

Човекът с белия флаг спря нерешително. Вече се свечеряваше и не се виждаше добре, но затова пък в слушалките им неочаквано отчетливо зазвучаха гласове. Рип беше прав — тези бандити наистина бяха окупирали тяхната честота.

— Е, капитане, вразумихте ли се най-сетне?

— Само затова ли дойдохте? — скърцащият глас на капитана не можеше да бъде сбъркан с ничий друг. — На този въпрос ви отговорих още вчера.

— Ще си стоите тук, докато не умрете от глад. Така ли, капитане. А ако се опитате да излетите...

— Ние може и да не излетим, но и вие няма да влезете!

— Воистина така е — отбеляза Мура. — Това, което имат, не стига да нахълтат насила в кораба, а да го взривяват е безсмислено.

— Смятате, че им трябва кораба? — попита Дейн. Рип изсумтя.

— То си е ясно като бял ден. Не му дават да излети, защото им трябва цял и невредим. Хващам се на бас, че Рич ни домъкна тук само за да завладее „Кралицата“.

Междувременно преговорите продължаваха.

— Не забравяйте за храната, капитане — мъркаше в слушалките гласът на бандита. — Ние можем да стоим тук и половин година, ако трябва. А вие — не. Не се правете на дете. Предложихме ви честна сделка. Вие се провалихте. Похарчихте всичките си пари на търга. Предлагаме ви нещо по-добро от нещастните ви търговски права. Бъдете сигурен, че ще си получим своето. Ние имаме достатъчно търпение и време...

Може би парламентьорът наистина беше много търпелив, но някои от приятелчетата му вече се изнервиха. Блесна пушечен изстрел и капитан Джелико изчезна — или беше улучен, или се бе дръпнал навътре. Люкът се захлопна с трясък.

Наблюдателите на скалата замръзнаха. Парламентьорът загуби ума и дума — явно не очакваше подобен номер от хората си. После хвърли белия флаг и се метна зад най-близкия камък, и с пълзене и прибежки се върна на мястото си.

— Някой не издържа — отбеляза Мура. — Престара се. Лошо му се пише. Унищожи и последната им надежда за преговори.

— Дали не раниха капитана? — попита Дейн.

— О, стария не е вчерашен — безгрижно се отзова Рип. — Не можеш да го излъжеш толкова лесно... Но сега по-скоро ще умре от глад, отколкото да им предаде кораба. Нашите хора не са от плашливите...

Мура най-накрая свали бинокъла си.

— А през това време — каза той, — ние трябва да си свършим нашата работа. В тъмното лесно ще стигнем до кораба, но как да влезем вътре? Едва ли ще спуснат трапа, ако някой отвън ги помоли. Особено след онзи изстрел.

„Да, лесно щяха да се промъкнат между часовете на противника и да се доберат до кораба — помисли си Дейн, гледайки през бинокъла. Има достатъчно скришни места. Освен това бандитите дори не подозират, че се намираме зад гърба им. Цялото им внимание е съсредоточено върху «Кралицата». Но Мура е прав — няма да ни спуснат трапа...“

— Трябва да помислим... — промърмори Мура. — И то хубавичко...

— Слушайте, нали сега сме точно на нивото на сектора за управление — рече внезапно Рип. — Не може ли да им сигнализираме някак си?... Да ги предупредим, че по-късно ще изпратим човек?...

Дейн беше готов да тръгне. Той присви очи, съединявайки с въображаема линия върха на скалата с носа на кораба.

— Трябва да побързаме — забеляза Мура. — Скоро ще се стъмни...

Рип погледна небето. То беше покрито с тежки, оловни облаци. Слънцето вече бе залязло, и стана почти тъмно.

— Измислих — каза Рип. — Хайде да се покрием с ризите и да святкаме с фенерчетата отдолу. Може и да ни забележат...

Стюардът без повече приказки откопча колана и започна да се съблича. Дейн припряно последва примера му. После, треперещи от студ, те разпънаха ризите си като колибка. Рип клекна отдолу и започна да мига с фенерчето, подавайки сигнал за бедствие на кодирания търговски език. Беше малко вероятно точно сега да има някой в кабината, пък и да гледа именно насам. Дори и да гледаше, едва ли щеше да забележи слабата искрица в тъмното?...

Изведнъж на „Кралицата“ светна аварийния прожектор — стълб от жълто-синкава светлина удари право в тъмното небе, озарявайки плътните облаци. След няколко секунди избледня и доби червеникав оттенък. Мура въздъхна с облекчение.

— Видели са сигнала — каза той.

— Откъде знаете? — попита Дейн. Самият той не разбра нищо.

— Включиха аварийния прожектор. Виждате ли, сега отново потъмня. Да, сигналът е приет — Мура облече ризата си. — Сега трябва да съобщим всичко на Уилкокс и да съставим съобщението до „Кралицата“. Дори и едностранна връзка ще ни свърши работа...

Те се спуснаха до краулера. Бързо разказаха новините на останалите.

— Но те не могат да ни отговорят — възрази Уилкокс. — Нямаше да включат прожектора, ако имаше друг начин да ни покажат, че са видели подадения от вас сигнал...

— Ще пратим някого до кораба. А сега ще им предадем, че той ще тръгне и те трябва да го чакат и да го пуснат на борда — живо каза Рип.

Виждаше се, че на Уилкокс този план никак не му допада. Но след като го обсъдиха внимателно, точка по точка, стана ясно, че не разполагат с друг вариант.

Мура се изправи.

— Скоро съвсем ще се стъмни. Трябва да решим веднага, защото е по-добре да се катерим по скалата на светло, отколкото в тъмното. И така, кой ще отиде и кога? Поне това можем да им сигнализираме...

— Шенън — отсече Уилкокс. — Ето къде ще свършат работа котешките ти очища, приятелю. Спомням си, че на Балдур ти виждаше в тъмното не по-зле от Синдбад... Съгласен ли си? Тръгваш в... — и той погледна към часовника си, — да речем, двадесет и един, нула-нула... Тогава ще бъде съвсем тъмно; бандитите тъкмо ще започнат да клюмат по постовете си.

Нямаше нужда от отговор — достатъчно беше да погледнеш към сияещата физиономия на Рип. Докато се изкачваха към върха, той през цялото време си тананикаше някаква песничка под носа.

— Когато се качиш на борда — допълни Мура, — не забравяй да им кажеш да ни сигнализират с прожектора. Добре би било да знаем, че с теб всичко е наред.

— Непременно, приятел! — Доброто настроение на Рип отново се бе върнало — за първи път след ужасното откритие в кабината на „Римболд“. — Не се притеснявайте за мен. Това ще е направо приятна разходка в сравнение с онова на Балдур...

Мура обаче не се усмихна, а остана сериозен.

— Недооценяването на противника е опасно — каза той. — Все пак не си новобранец, Рип, наясно ли си с всичко. В нашето положение е безсмислено да се рискува.

— Всичко ще е наред, приятелю! Ще пропълзя като змия. Те няма да чуят нищо.

На върха на скалата Дейн и Мура отново свалиха ризите си и затрепераха от студа и влагата, докато Рип изпращаше съобщението до безмълвната, обсадена „Кралица“. Този път не последва ответен сигнал, но те бяха убедени, че след първото им предаване тази скала се наблюдава постоянно.

Мура и Дейн останаха на поста си, а Рип се върна до краулера да изчака времето за тръгване. Когато изчезна от погледите им, Дейн започна да строи заслон от камъни, за да се защитят от вятъра.

Можеха да се стоплят единствено като се притиснат един в друг, и затова се сгушиха зад каменната стеничка, въоръжавайки се с търпение за дългите часове на очакване докато видеха сигнала, означаващ, че Рип благополучно е стигнал до целта си.

— Огньове — промърмори Мура.

Лъчът на прожектора на „Кралицата“ все още сияеше в нощта. Но Мура говореше за друго: долу, в тъмната пустош, проблясваха слаби огънчета, обкръжаващи „Кралицата“.

— Още по-добре — каза Дейн. — На Рип ще му е по-лесно да се ориентира...

— Не мисля — каза Мура. — Сега те са нащрек. Вероятно ще пуснат и разузнавателни патрули, освен часовете.

— Смятате ли, че са ни усетили и сега очакват Рип?

— Може би. Във всеки случай, са готови за всякаква реакция от страна на капитана... Слушайте, Торсън, не усещате ли нещо? В скалата под нас?

Разбира се! Дейн почувства познатият вече пулсиращ ритъм. Тук се усещаше по-слабо, отколкото в цепнатината при развалините, но сега изобщо не спираше, дори и за миг. Явно бяха включили предавателя на пълна мощност.

— Ето какво спира „Кралицата“ и затова тя не може да излети — каза Мура.

Разбърканите парченца от мозайката постепенно се сглобяваха в цялостна картина. Очевидно бандитите разполагаха с чудовищно

мощен излъчвател, способен да свали кораб от космоса. Капитанът все още не подозираше за удивителните свойства на тази планета, а бандитите искаха да получат „Кралицата“ цяла и невредима. Затова бяха принудени непрекъснато да държат излъчвателя включен, иначе корабът щеше да излети, и тогава трябваше да го разбият като всички останали...

— В такъв случай имаме само един изход — бавно изрече Дейн.
— Трябва да намерим този излъчвател и да...

— Да го взривим? Да... Ако Рип се добре благополучно до кораба, това ще е следващата ни задача.

— Ако?... Мислите ли, че няма да успее?

— Вие сте още нов в Космофлота, Торсън... Като полети човек годинка — две, става особено предпазлив. Той започва да разбира, че земното понятие „късмет“ е свързано както с успехите, така и с пораженията. Никога не можем да предскажем със сигурност дали един план ще е успешен или не. Винаги остава по нещо неотчетено, винаги съществуват фактори, които не са ни подвластни. Да вземем Шенън например... Той има много преимущества, като необичайно острото нощно зрение — ние съвсем наскоро разбрахме за това, когато попаднахме в подобна ситуация, а също и голям опит, настойчивост, хладнокръвие. Освен това сега познава добре местността и разположението на противниковите постове... така че има поне осемдесет процента шанс да успее, но остават и онези двадесет против... Затова и той, и ние трябва да бъдем готови за всякакви неочаквани изненади. Поне докато не видим сигнала, че всичко е минало добре...

Тези безстрастни разсъждения направо обезкуражиха Дейн В тях имаше нещо от скептицизма на Камил, но бяха още по-убедителни, точни и безжалостни... Камил... Къде ли е той сега?... Възможно ли е да се намира някъде долу, под охрана? Или го бяха завлекли в недрата на планетата, при онзи тайнствен излъчвател?...

— Кажете, какво са сторили според вас с Камил? — попита той Мура.

— За тях той е източник на информация — за нас и намеренията ни. Затова сигурно са го завели при предводителя си. Мисля, че Али е жив и ще остане жив, докато им е необходим...

В този отговор се криеше зловец намек и Дейн изведнъж си припомни съдбата на екипажа на „Римболд“.

— А онези изследователи... — каза той. — Дали Рип не греша? Наистина ли са ги изгорили с бластер?

— Не е сбъркал — равнодушно произнесе Мура и от това привидно спокойствие смисълът на казаното ставаше още по-страшен.

Настъпи мълчание. Те седяха неподвижно и само от време на време променяха позата си, когато им изтръпнеха ръцете или краката. Лъчът на прожектора не бе променял положението или цвета си.

Беше много студено, но независимо от това на всички им се спеше — пулсиращият ритъм на вибрациите ги унасяше. За да не заспи, Дейн си повтаряше наум цели глави от „Правила за товарене“, които бе назубрил от кора до кора по време на полета до Наксос. Ех, да можеше сега да е в уютната кабина на Ван Рейк, на топло и в безопасност, да преглежда документите на пристигналите товари и да се подготвя за предстоящия разговор с контрагента...

Тихо изсвирване се разнесе отдолу, от тъмното — Рип ги предупреждаваше, че тръгва. Дейн сграбчи бинокъла, но естествено, не можа да види нищо в тъмнината.

След това часовете се заточиха. Дейн упорито се кокореше срещу лъча на прожектора, докато в крайна сметка не го заболяха очите. Нищо не се промени, нищо не се случваше. После Мура се раздвижи до него, а под ризата му слабо проблесна фенерче и Дейн попита:

— Колко време мина?

— Четири часа — отвърна Мура.

Четири часа... Два пъти, три пъти повече, отколкото трябваша, за да се стигне до „Кралицата“... дори и да трябваше да заобиколиш и да изчакаш да минат часовете... Явно двадесетте процента, за които бе говорил Мура, бяха надделели — Рип не беше стигнал до кораба.

ГЛАВА 13

НАПАДЕНИЕ И ЗАДЪНЕНА УЛИЦА

Наближаваше утрото. Небето на изток просветля. Но сигнал от „Кралицата“ нямаше и нямаше. Смисъл да се надяват повече, абсолютно липсваше.

Тъй като не беше по силите му да стои и да бездейства, Дейн се измъкна от укритието си и тръгна покрай сипея, за да поогледа наоколо. Канарата, върху която се бяха разположили, разделяше долината на две, приличащи на изплезени езици по-малки долчинки. В едната от тях бяха Уилкокс и Кости, а другата все още не бяха проучили.

Тъкмо в тази неизследвана долчинка Дейн забеляза поточето. Вече знаеше, че живота на Лимбо е тясно свързан с наличието на вода — където имаше вода, там имаше и живот. Бреговете на поточето бяха обрасли с трева и храсти, имаше и няколко от миниатюрните „ниви“ — Дейн преброи около десетина.

Само че този път имаше кой да ги обработва. Двама лимбоанци бавно се придвижваха между редовете с растения, разрохквайки почвата около корените им с нишковидните си пипалца. Кълбовидните им тела се полюшваха на всяка крачка.

Изведнъж те застинаха. Тъй като нямаха нито глави, нито уши, Дейн не знаеше какво точно правят в момента, но можеше да се предположи, че се ослушват или се взират в нещо.

Появиха се още трима лимбоанци. Те носеха дълга върлина, от края на която висеше някакво животно с големината на котка. Ловците се приближиха до фермерите и хвърлиха върлината. През бинокъла се виждаше как всички застанаха в кръг и сплетоха пипалцата си.

Дейн усети как някой сложи ръка върху рамото му. Той трепна и се обърна. Пред него стоеше Мура, долепил пръст върху устните си.

— Тихо — прошепна стюардът. — Някакъв краулер идва насам...

Лимбоанците отново замръзнаха за секунда и изведнъж с невероятна скорост се пръснаха на всички страни. Брегът на поточето опустя.

В утринната тишина се разнесе хрущенето на чакъла под гъсеничните вериги, и в долината се плъзна краулер. Камил се бе оказал прав — не беше стандартен модел. Машината беше тясна и много дълга, а докато се движеше, корпусът ѝ някак странно се извиваше — като че ли беше с шарнирно окачване.

Зад пулта за управление седеше човек. Лицето му не се виждаше заради козирката на шлема, но беше облечен по същия начин, както Рич и хората му.

Пръстите на Мура се впиха в рамото на Дейн. Но и самият Дейн вече беше забелязал лекото движение в храстите. После през храстите се промуши един лимбоанец, който притискаше тежък речен камък към горното си кълбо. Зад него се показва още един, който също носеше камък.

— Добре ще го подредят... — едва чуто прошепна Мура.

Краулерът вървеше спокойно напред, скрибуцайки с веригите си върху чакъла и разплисквайки водата в ручея. Стигна до първата „нива“, веригите прегазиха ниската оградка и започнаха да мачкат посадените растения.

Лимбоанците, прикрити зад храсталака, с лекота се носеха зад краулера, без да изостават и за миг. Всеки носеше или камък, или къс скала и по всичко изглеждаше, че капанът щеше да щракне всеки момент.

Разярените собственици на плантациите нанесоха удара си, когато машината прегазваше третото поле. Градушка от точно насочени камъни се стовари върху краулера и шофьора му. Един от камъните попадна право върху шлема — шофьорът сподавено изохка, изправи се и рухна върху пулта. Машината поднесе, едната ѝ верига се удари в стърчаща скала и краулерът опасно се наклони.

Дейн и Мура набързо скочиха от канарата. Шофьорът несъмнено си получи заслуженото, но все пак беше човек и те не можеха да позволят на нехуманоидите да го довършат. Лимбоанците вече бяха изчезнали, но за всеки случай Дейн и Мура прекараха хипноизлъчвателите си по околните храсти, преди да се приближат до краулера. После Дейн подхвана омекналото тяло на шофьора и го

повлече зад скалата, по-далече от храстите, откъдето можеха при необходимост да отразят евентуална нова атака на лимбоанците. Мура го прикриваше със зареден хипноизлъчвател.

Впрочем, ново нападение така и не последва. Или хипноизлъчвателите бяха подействали, или появата на още двама земяни ги бе подплашила, но лимбоанците не се показаха повече. Сега долината изглеждаше абсолютно пуста — бяха останали само Мура, Дейн и проснатото в краката им тяло.

— Да опитаме ли да го качим горе? — кимна Дейн към канарата. Мура се усмихна.

— Опитай — каза той. — Но на мен ми се струва, че само някой надрусан с крекс би успял да се изкатери догоре с такъв товар на гърба си...

Дейн се опомни. Естествено, Мура беше прав. Изкачването на канарата беше трудна работа дори и ако ръцете ти са свободни, а да го сториш с такъв тежък товар беше направо невъзможно.

Междувременно контузеният шофьор застана и се размърда. Мура приклекна на едно коляно, откачи кобура с бластера от кръста му и тутакси го закачи на собствения си колан. После охлаби ремъка под брадичката, смъкна пукнатия шлем от главата на шофьора и делово го заудря по небръснатите бузи.

Това подейства. Бандитът примига и се надигна; Мура му помогна, издърпвайки го за яката.

— Време е да тръгваме — каза стюардът. — Я да видим...

Двамата с Дейн изправиха бандита на крака и го поведоха, заобикаляйки канарата, към укритието, в което чакаха Уилкокс и Кости.

Бандитът беше зашеметен и вървеше като пиян, но се опитваше да запази равновесие. Но независимо от всичко Мура здраво го стискаше за ръката, и Дейн се досещаше, че стюардът има готовност във всеки един момент да приложи някоя от хватките си по борба свободен стил, с които бе известен на „Кралицата“ — нямаше човек, който да му се опре.

Самият Дейн постоянно се озърташе, защото хич не му се щеше да стане жертва на точно прицелен камък. По пътя на логиката, навярно лимбоанците вече ги мислеха за съюзници на този мерзавец, така че всички надежди за установяване на търговски

взаимоотношения с тях отиваха по дяволите. Но как да захвърлят човек на произвола на съдбата!...

Бандитът изплю кръв и каза на Мура:

— Вие от хората на Обмер ли сте? Не знаех, че са повикали и вас...

Лицето на Мура не трепна.

— Работата е много важна — каза той. — Доста народ извикаха...

— Кой ме хлопна по главата? Онези проклети твари ли?

— Да, туземците бяха. Замеряха ви с камъни.

Бандитът гневно се озъби.

— Отдавна трябваше да им видим сметката!... Само да си покажеш носа из тези хълмове, и веднага се намира някой да ти счупи главата... Май отново ще опитат бластерите... Само че е трудно да ги настигнеш, много бързо бягат, пущините...

— Вярно — потвърди Мура. — А сега насам.

Той подбутна пленника да завие към втората долчинка. Но онзи май за първи път се усъмни и се опъна.

— А защо натам? — попита той, премествайки погледа си от Мура върху Дейн. — Тази дупка е без изход...

— Скрихме краулера си вътре — обясни Мура. — Смятам, че във вашето състояние е по-добре да се возите, отколкото да вървите пеша.

— Да, наистина... Главата ми направо ще ме довърши... — Той вдигна свободната си ръка и се намръщи, когато напипа цицината зад дясното си ухо.

Дейн най-после си пое дъх. Мура беше великолепен. Може би щяха да доставят този дангалак до мястото, без да им се налага да водят битка с него.

Здраво стиснал пленника, Мура заобиколи огромна купчина камъни и след малко всички влязоха в пещерата, а насреща им се изправиха Уилкокс и Кости.

Когато бандитът видя краулера им той разбра всичко. Целият се напрегна и спря толкова внезапно, че Дейн по инерция налетя отгоре му. Свободната ръка на бандита зашари около кръста му, но не намери кобура с бластера.

— Кой сте вие? — хрипкаво попита той.

— Тук ние задаваме въпросите, приятел! — прозвуча гласът на Кости и той се приближи, оглеждайки го отгоре до долу. — Ти ще трябва да отговориш на този въпрос!

Бандитът се обърна с надеждата да зърне някакъв изход, но Мура с рязко движение на китката си го принуди да се обърне отново с лице към Уилкокс и Кости.

— Да — меко изрече стюардът. — Много бихме желали да разберем кой сте вие?

Бяха само те четиримата и може би затова пленникът реши да се държи нагло.

— А-ха! — тържествуващо извика той. — Вие сте от онзи кораб!...

— От един от корабите — поправи го Мура. — На тази планета има много, твърде много кораби.

Тези думи подействаха на бандита като шамар. Дейн реши да импровизира:

— Например, корабът на изследователите...

Пленникът се олюля. Зеленикава бледност покри изцапаното му с кръв лице, той прехапа устни, сякаш се опитваше да не изкрещи.

Уилкокс приседна върху веригата на краулера, измъкна бластера си и като го подпря на коляното си, се прицели право в корема на пленника.

— Да, тук има доста кораби — промълви той. Ако не бяха жилите, играещи по скулите му, човек можеше да си помисли от тона му, че щурманът води светски разговор. — Как мислите, ние от кой кораб сме?

Но пленникът все още не се предаваше.

— Вие сте от онзи... „Кралицата на Слънцето“... — промърмори той.

— Защо пък точно от него? — бързо го засече Мура. — Защото няма други оцелели ли?... Я по-добре започни от самото начало, скъпи мой.

— Давай, разказвай! — Кости се приближи към пострадалия бандит и надвисна отгоре му с огромното си тяло. — Започвай да пееш, красавецо, но не ни губи времето с увъртания и помисли за скъпоценното си здраве!... А ако се инатиш, търпението ни просто ще свърши, ясно ли ти е?!

Пленникът бе прекалено наясно. Наясно както със заплахата, таяща се в тихия глас на Мура, така и със силата, излъчваща се от огромните космати ръчища на Кости...

— Кой сте вие и какво правите тук? — отново започна разпита Уилкокс.

— Казвам се Лев Снолл — мрачно отговори бандитът. — И ако наистина сте от „Кралицата на Слънцето“, много добре знаете какво правя тук... Но все едно, нищо не можете да направите — ще държим вашето корито залепено за земята толкова, колкото ние поискаме...

— Но моля ви, какво говорите? — разтягайки гласните, насмешливо изрече Уилкокс. — Значи възнамерявате да задържите онзи кораб долу, на равнината, неопределено дълго време? А с какви въжета ще го удържите?

Пленникът се ухили издевателски.

— Не ни трябват въжета — каза той. — Самата планета ни помага... Когато ни потрѣбва, тя става същинска мишеловка...

Уилкокс се обърна към Мура.

— Тоя какво — да няма сътресение на мозъка?

Мура кимна.

— Нещо такова... — рече готвачът. — Не мога да преценя добре, не съм лекар, но май здравата са го халосали по главата...

Сега Снолл се хвана в капана.

— Ако си мислите, че съм луд, грешите... Няма да повярвате какво намерихме тук! Машина на Предтечите, която все още работи! Притегля корабите направо от космоса и ги разбива в скалите!... Докато машината работи, вашата „Кралица“ ще си остане залепена за земята. Дори и да беше полицейски дреднаут... абе и с такъв ще се справим, колко му е!

— Бре, бре, направо невероятни новини! — каза Уилкокс. — Значи, имате някаква машинка, която изсмуквала корабите направо от космоса? Това е супер! Кой ви прощушна това? Да не би „Шепнещите“?...

— Казвам ви, не съм ненормален, така е!

Кости положи ръце върху раменете му и го натисна да седне на камъка.

— Да, да, разбира се, точно така... — с издевателски спокоен глас задудна той. — Всичко е точно както казваш... Една такава голяма

машина, и Предтечите я управляват... Тя протяга ръка към космоса и прави ето така... — ръката на Кости се протегна и рязко се сви в юмрук току под носа на бандита, сякаш бе хванал муха.

Но пленникът вече се бе поокопитил малко.

— Ако щете вярвайте, ваша си работа — каза той. — Нека вашия тъп капитан само се опита да излети, и сами ще се убедите. Нищо хубаво не ви чака... А като приключим с коритото ви, бързо ще ви изловим — един по един...

— Така значи, били сме лесни за хващане, а? — повдигна лявата си вежда Уилкокс. — Все пак от доста време сме тук, а още никой не ни е хванал.

Снолл озадачено се вторачи в тях.

— Какви ми ги дрънкате?... — каза той накрая. — Нали сте от „Кралицата“... Носите търговската униформа...

— Но не сте съвсем сигурни, нали? — лукаво подметна Мура. — Може да се окаже, че сме от съвсем друг кораб, попаднал в същия капан. Защо сте толкова сигурни, че нито един от екипажите не е оцелял? Може би още някои се скитат някъде из околностите.

— Дори и така да е, няма да е задълго!... — изтърва си нервите Снолл.

— О, да, умеете ги тия работи! С ей тези нещица! — повдигна бластера Уилкокс. — Видяхме как сте подредили екипажа на „Римболд“...

— Тогава не бях там! — дрезгаво каза Снолл. Независимо от утринния хлад, лицето му се бе покрило с пот.

— А пък аз мисля, че всички вие сте бивши престъпници — възрази Уилкокс с все същия светски тон, както досега. — Между другото, сигурен ли сте, че няма обявена награда за главата ви?

Това преля чашата. Пленникът понечи да побегне, но стоманената ръка на Кости го задържа на място.

— Да, да, да!!! — панически закрещя той. — Да, обявена е! И какво от това? Какво можете да направите? Ще убиете невъоръжен човек? Хайде де! Убийте ме!...

Търговците можеха да бъдат и жестоки, когато обстоятелствата го изискваха, но Дейн прекрасно знаеше, че Уилкокс за нищо на света няма да причини зло на невъоръжен човек, дори и за главата му да е

обявена награда и Космическата полиция да го е заклеила като престъпник и убиец. Но тогава Мура се намеси в разговора.

— Да ви убием? Че защо? — спокойно рече той. — Ние сме свободни търговци, и вие прекрасно знаете какво означава това. Бърза смърт от бластер е твърде лек начин да напуснете този свят. Но тук, извън пределите на Федерацията, на необитаваните светове, ние понаучихме туй-онуй... Разбирате ме, нали, Лев Снолл?

Физиономията на стюарда съвсем не беше заплашителна, лицето му беше добродушно и приветливо, но Снолл побърза да отмести очи и всички чуха как мъчително преглътна.

— Няма да посмеете... — хрипкаво изрече той, но гласът му трепереше.

Явно вече беше разбрал що за хора стоят насреща му — много по-опасни, отколкото си бе мислил в началото. В престъпния свят си ширеха всякакви ужасни слухове за свободните търговци. Смятаха ги за не по-малко жестоки от Космическата полиция, а трябваше да се има предвид и факта, че търговците не бяха длъжни да спазват никакви правила и ограничения. И Снолл повярва — този дребничък човек с приветливо лице нямаше да се спре пред нищо.

— Какво искате от мен? — попита бандитът.

— Истината — рече Уилкокс.

— Аз вече ви я казах, всичко е точно така... Там, в планините, ние намерихме машината на Предтечите... Тя действа на корабите, когато попаднат в лъча... или в полето й... не знам, нямам представа как точно работи. Никой не я е виждал освен ония там, умниците, дето разбират от разните му честоти и други такива...

— А защо „Кралицата“ кацна без проблем? — попита Кости.

— Защото тогава тази джаджа беше изключена. Нали и Салазар беше на борда...

— Гарт Салазар. Той пръв разбра какво сме намерили. А когато тук се изтресоха издирвачите, Салазар ни нареди да се скрием... Знаеше, че ако планетата бъде обявена на търг, с нас е свършено. После успя да свали някакво старо корабче, ние го закърпихме как да е и той замина за Наксос. А какво се случи там, вие вече знаете... Салазар ви омота с идиотската си история и докара кораба ви дотук... хубав кораб, голям и празен, тъкмо какъвто ни трябваше, за да прекараме плячката...

— Плячката? А самите вие — как попаднахте тук? Катастрофирахте ли?

— Не, Салазар беше претърпял катастрофа. Преди десет или може би дванадесет години. Отървал се е лесно и започнал да шари насам-натам с хората си... е, тогава те намерили тази машина и започнали да я бъзикат, докато не се научили как се включва и изключва. А когато дошли издирвачите, Салазар го е нямало и машината е била изключена — за да не пострада, когато се връща...

— Жалко, че не е пострадал; а къде е машината? — попита Уилкокс.

Снолл поклати глава.

— Това не знам... — Кости се приближи към него и онзи закрещя: — Ей богу, наистина не знам! Само Салазар и хората му знаят къде е и как работи!

— А те колко са? — попита Кости.

— Салазар и още трима или четирима... Машината е в планините... някъде там... — и той посочи с треперещия си пръст към планинския хребет.

— Според мен знаеш повече... — започна Кости, но Дейн го прекъсна:

— А какво е правил Снолл сам на краулера? Или и това не знае?...

Мура оправи ремъка под брадичката си, сведе очи и рече:

— Струва ми се, че бяхме малко небрежни. Трябваше да поставим някого на пост отвън: в долината може да довтасат приятелчетата на Снолл...

— Аз ще отида — каза Дейн и затича към канарата. На пръв поглед в пустошта нищо не се беше променило: непристъпната „Кралица“ все още си стоеше със задрани люкове, а около нея все така се тълпяха бандитите. Но към канарата се бе отправил още един от странните краулери. Зад шофьора седяха двама бандити, а между тях Дейн с внезапно примряло сърце съзря човек в жълтата униформа на Търговския флот.

Дейн не можеше да види лицата им дори и с бинокъла, но това почти сигурно беше Рип. И докато гледаше, стана ясно, че краулерът се насочва точно към устието на онази долчинка, където Снолл бе попаднал в засада.

Ето, това беше шансът им — не само да освободят Рип, но и да отворят голяма дупка в противниковите редици! Дейн допълзя до края на канарата и не смеейки да викне, започна яростно да размахва ръце, старейки се да привлече вниманието на приятелите си долу. Забеляза го веднага. Уилкокс и Мура кимнаха, а Кости моментално завлече Снолл по-навътре в пещерата. Тогава Дейн се върна на поста си и с нарастваща възбуда зачака влизането на краулера в долчинката.

ГЛАВА 14

ЙЕРИХОНСКАТА ТРЪБА^[1]

Мура се изкатери на канарата и приседна до Дейн.

— Според мен тъкмо сега е моментът да приложим тактиката на нашите кълбовидни съюзници — каза той. — Вие как сте с хвърлянето на камъни, Торсън?

Мура опипа с ръка около себе си и откри камък колкото юмрук, после се прицели и го хвърли. Камъкът описа правилна дъга и удряйки се в един скалист ръб с трясък се разхвърча на парчета. Дейн веднага разбра всички преимущества на тази тактика. Стрелбата с бластер бе твърде опасна и можеше да пострадат не само противниците им, но и Рип. Докато умело хвърленият камък не само че щеше да събори човек, но не издаваше метналия го — много по-естествено бе да предположиш, че това е дело на седящ в засада лимбоанец.

Кости заобиколи подножието на канарата и се скри под площадката, на която бе седнал Мура. Дейн се спусна долу, пресече долчинката и като събра набързо няколко камъка, се скри в една цепнатина, висока колкото човешки ръст.

Едва успяха да заемат позиции, и в долчинката се появи краулер. Скрибуцайки с веригите си по чакъла, той се появи иззад завоя и чупейки клони, с пращане се запровира през хресталака. Но едва измъкнал се от храстите, нещо принуди шофьора да набие спирачките. Явно радиотелефона му беше включен, защото изведнъж в слушалките на Дейн гръмко прозвуча гласа му:

— Виж ти! Та това е машината на Снолл! Що за дивотия е това?!...

Един от бандитите, охраняващи Рип, скочи от платформата и се насочи към преобърнатата машина. В същия миг Мура подаде сигнал. Масивен камък удари бандита по шлема, онзи загуби равновесие и се

хвана с двете си ръце за гъсеницата. Дейн веднага хвърли още един камък по него, и втори — по шофьора.

Всички изведнъж се развикаха, и Рип моментално се намеси и той в мелето. Ръцете му бяха завързани зад гърба, но той се хвърли с цялото си тяло към втория пазач, и двамата се стовариха от платформата. Шофьорът включи двигателя, краулерът се изтръгна напред под градушка от камъни.

Първият бандит, препъвайки се, догони машината и се покатери на платформата; вторият все още се бореше с Рип. Най-накрая той успя да повали Рип по гръб и зъбейки се победоносно насреща му, потърси кобура с бластера. Внезапно обаче лицето му се превърна в кървава каша, чу се див вой и бандитът се стовари по очи. Първият бандит се обърна, чул вика му.

— Кранер! Тези твари убиха Кранер!... Не спирай, не спирай!... Търговецът да върви по дяволите!... Давай, давай, преди да са докопали и нас!...

Шофьорът настъпи газта. Краулерът бързо изчезна от долчинката и се насочи към планините. Не стана ясно защо бандитите не използваха бластерите си — явно бяха твърде изненадани от неочакваното нападение и гибелта на единия от тях, и сега мислеха само за собственото си оцеляване. След минута, те вече се бяха скрили зад завоя и тогава Кости изскочи от скривалището си и затича към Рип. Дейн го последва.

Шенън лежеше на една страна, ръцете му бяха неестествено извити и изкривени зад гърба. Едното му око беше потънало в огромна, тъмносиня, почти черна синина и не се отваряше, а от разбитите му устни течеше кръв.

— Добре са те подредили, братле... — промърмори Кости, разрязвайки въжетата.

— Те... ме издебнаха... — неясно произнесе Рип, едва помръдвайки окървавените си устни. — Почти бях стигнал... И точно тогава ме спипаха. Държат „Кралицата“ на земята с някакъв лъч...

Дейн пъкна ръка под гърба на Рип и му помогна да седне. Той застана и извика от болка, притиснал длан към хълбока си.

— Какво, и там ли? — попита Кости и протегна ръка, за да разкопчае ризата на Рип, но той не му позволи.

— Все едно, сега нищо не може да се направи... Счупиха ми едно-две ребра... Този лъч притегля корабите...

— Вече знаем — каза Дейн. — Пленихме един от техните. Той караше другия краулер. Разказа ни всичко. А сигурно и още с нещо ще ни е полезен... Можеш ли да ходиш?

Мура дойде при тях.

— Да, време е да тръгваме — каза той. — Радиотелефоните им бяха включени, така че сигурно вече цялата им банда знае за нападението.

Подкрепяйки Рип, те се върнаха в скривалището, където ги чакаше Уилкокс.

— Успя ли да разбереш нещо за Камил? — попита Кости.

— Али е при тях, това е съвсем сигурно — отвърна Рип. — Мисля, че той е там, където е главната им група. Бая народ се е събрал тук. Ако решат, могат да държат „Кралицата“ така, докато не ръждяса.

— И Снолл така каза — мрачно рече Уилкокс. — Наистина, той се кълне, че не знае къде точно е предавателят им. Според мен лъже.

Междувременно вързаният Снолл започна да се извива, да се гърчи и да мучи през запушената си с кърпа уста, явно опитвайки се да каже, че не е излъгал.

— В края на тази долчинка е входът към техните казарми и складови помещения — каза Рип. — Сигурно някъде там е и предавателя.

Дейн смушка извиващия се Снолл с върха на ботуша си.

— Дали да не опитаме да заменим този тип за Али? Или поне да ни покаже къде са го скрили?

— Съмнявам се, че ще стане — отговори Рип. — Това са животни, а не хора. Не им пука за вашия Снолл.

Налетите с кръв очи над кърпата изразиха абсолютно съгласие с това твърдение. Снолл изобщо не вярваше в приятелските чувства на другарите си: те нямаше и пръста си да мръднат, за да го спасят, защото гледаха само себе си.

— И така, ние сме петима. Двама от които — инвалиди... — замислено произнесе Уилкокс. — Как мислиш, Шенън, колко от тези типове може да има в планините?

— Сигурно поне стотина — отвърна Рип. — Според мен, тази банда е доста добре организирана.

Настъпи мълчание. После Кости решително каза:

— Ако продължим да си седим така, накрая просто ще умрем от глад и толкова. Аз съм навит да рискуваме. Не може все да не ни върви!...

— Нека Снолл ни покаже накъде да тръгнем — предложи Дейн.
— Все е нещо...

— Ех, да имахме връзка с „Кралицата“! — ядосано тропна с юмрук по коляното си Уилкокс.

— Слънцето сега е високо — рече Мура. — Можем да опитаме.

Той отиде до изоставения краулер и отвъртя никелираната метална пластина, служеща за облегалка на шофьорската седалка. С помощта на Дейн той издърпа това импровизирано огледало на върха на канарата. Там те го закрепиха огледалото така, че да хванат слънцето и изпратиха слънчевия лъч на миля и половина, чак до „Кралицата“.

— Мисля, че ще стане — усмихна се Мура, — по-добро е от нашите фенерчета. Ако онези разбойници нямат очи и на тила си, едва ли ще го забележат.

Но първо трябваше да приключат и с другите си приготовления. Всички се събраха около краулера на Снолл. Машината се оказа невредима, трябваше само да я смъкнат от скалата и да наместят изскочилата гъсенична верига. И докато Уилкокс, Рип, Кости и пленникът останаха при краулера, Дейн и Мура се върнаха до канарата, където здравата се умориха, докато успеят да предадат на два пъти съобщение до „Кралицата“.

Сега им оставаше само да чакат получаването на някакъв знак, че съобщенията са получени — дотогава не можеха да предприемат нищо.

Когато Дейн вече съвсем бе загубил надежда, по кръглите люкове на „Кралицата“ засвяткаха светлини. Над поста на бандитите, разположен между канарата и „Кралицата“, се изви стълб дим, а после се разнесе грохот. Да, съобщението беше получено, а в момента капитан Джелико отвличаше вниманието на противника, давайки възможност на групата на Уилкокс да извърши неочаквано и дръзко нападение върху щабквартирата на Рич.

На краулера на Снолл се намери място за всички. Кости седна зад пулта за управление, а вързания пленник бе натикан между Дейн и

Мура. За разлика от търговския краулер, върху платформата на този имаше перила, за които човек можеше да се хване, докато краулера се накланяше и подскачаше, придвижвайки се по изровеното дъно на долчинката.

Дейн внимателно наблюдаваше храсталака, покриващ склоновете наоколо: още не беше забравил атаката на лимбоанците. Може би тези същества наистина водеха нощен начин на живот, но беше съвсем възможно още да седят в засада, дебнейки поредната произволна, но малобройна група земяни.

Долината лъкатушеше и ставаше все по-тясна. Сега краулерът пълзеше почти през цялото време по дъното на ручея, водата от време на време плисваше чак до платформата. Явно този път често се използваше, както и тясната клисура зад развалините на града, — по изпъкналата част от скалите се виждаха драскотини, а чакъла по бреговете на потока беше изровен от вериги.

Изведнъж ручеят се раздели на няколко водопадчета, изливащи се в неголям по размери водоем. След него на пътя на краулера се изправи масивна отвесна скала, която преграждаше долината. Кости спря машината, дръпна кърпата от устата на Снолл и заповеднически попита:

— Е, умнико, какво трябва да направим сега, за да продължим нататък?

Снолл облизваше подпухналите си устни и го погледна предизвикателно. Беше вързан и безпомощен, но незнайно защо самоувереността му се бе възвърнала.

— Сами се сетете, щом ви трябва — отговори той. Кости въздъхна.

— Нещо не ми се ще да си губя времето, друже — каза той. — Но ако ми потрябва нещо от теб, можеш да бъдеш сигурен, че ще го получа...

Не успя да довърши: на дъйм от ухото му просвистя камък и в същия миг друг камък удари Снолл по гърба така, че онзи зави от болка.

— Лимбоанците! — викна Дейн.

Той измъкна хипноизлъчвателя и започна да шари с него към стените на долината, откъдето летяха камъните.

Огромна камък с трясък удари корпуса на краулера и Уилкокс, сграбчил Рип, се хвърли заедно с него право във водата, стараяйки се да се прикрие зад веригите. Мура вече стоеше потънал до коляно във водата и акуратно и спокойно, сякаш нищо особено не беше станало, обработваше зелената стена на хресталака с хипноизлъчвателя.

И тогава Кости направи фатална грешка. За да помогне на пленника по-бързо да стигне до някакво прикритие, той му бе разрязал въжетата. Но вместо да скочи от платформата и да побегне, Снолл се хвърли към панела за управление и със замах удари по един от бутоните. Стените на клисурата се огласиха от висок, пронизителен вой. Дейн едва се сдържа да не запуши с ръце ушите си.

Тогава се случи нещо невероятно: монолитната стена, затваряща глухо долината, изведнъж се разтвори, откривайки широк процеп. Слисаните търговци едва успяха да се съвземат, когато Снолл се хвърли към него с всички сили.

С нечленоразделен рев Кости се метна след него. Дейн скочи от платформата и побягна след Кости. Той се гмурна в тъмното и веднага ослепя след ярката слънчева светлина, но продължи да тича, чувайки някъде напред тропота от обувките на Кости и този на Снолл. Бандитът се бе оказал прекрасен спринтьор.

Като пробяга десетина крачки по някакъв прав коридор, Дейн се опомни, извика Кости, а гласът му гръмка проехтя някъде дълбоко в тунела. Кости не спря, а продължи да преследва Снолл.

Дейн нерешително се озърна назад. Дали трябваше да се разделят?... Или пък да изтича и да докара краулера тук?... Или все пак да последва Кости?... Дейн забеляза, че в тунела, направо от озарената от слънце долина тъкмо спокойно влизаше Мура, когато — о, ужас — проходът отново се затвори. Слънчевата светлина и външния свят изчезнаха...

— Вратата! — изкрещя Дейн и със същата енергия, с която досега преследваше Снолл, се устреми натам, където доскоро се намираще изходът. Стоманената ръка на Мура го спря.

— Не се вълнувай толкова — каза стюардът. — Няма никаква опасност. Нищо не заплашва Уилкокс и Шенън. Имат хипноизлъчватели и знаят как да отворят скалата... ако се наложи. Но къде е Карл? Къде се е дянал?

Спокойният глас на Мура веднага отрезви Дейн. Малкият японец се държеше толкова естествено, че Дейн се засрами от паническото си поведение.

— Той тръгна след Снолл...

— Да се надяваме, че ще го догони. В тази пещера предпочитам Снолл да ми е пред очите. Освен това, ако Снолл успее да предупреди своите, спукана ни е работата.

Едва сега Дейн забеляза, че в тунела всъщност е доста светло. Здравна светлина струеше от гладките стени и тавана.

Те закрачиха напред и скоро откриха, че тунелът прави остър завой наляво. Дейн се послуша с надеждата да долови тропота на бягащите, но след известно време чу само нечии отмерени стъпки. Насреща им идваше Кости, а по лицето му се четеше силно разочарование.

— Къде е Снолл? — попита Дейн.

Кости направи гримаса:

— Избяга. Потъна в една от тези проклети стени...

— Далече ли е оттук? — попита Мура, и без да дочака отговор, се устреми напред.

— Там имаше проход — каза Кости. — Той се шмугна вътре, а стената се затвори направо пред носа ми... Сега едва ли ще успеем да го намерим. Освен ако не домъкнем тука онази свирка от краулера...

Те отново спряха пред задънена стена, превръщаща коридора в забой. Дейн пипна стената. Беше каменна. Стената бе направена от същия материал, от какъвто бяха построени и сградите в разрушения град.

— Тук ли стана? — попита Мура, почуквайки с пръст по гладката повърхност. Кости унило кимна. — Нищо не виждам — дори и цепнатина няма...

Глухата вибрация, с която вече бяха свикнали и почти не забелязваха, ритмично тресеше пода под краката им. Вибрацията, тесния коридор и полумрака — всичко това пораждаше у Дейн усещането, че са в капан.

— Май затънахме до ушите — обади се басово Кости. — Какво ще кажете да се върнем обратно в долината? Къде са Уилкокс и Шенън?

Дейн му каза. Той също се надяваше, че Уилкокс ще се сети да включи йерихонската тръба, отваряща стените. Почти несъзнателно, воден само от желанието да бъде по-близо до изхода, той потегли обратно. Ето го завоя, където се бяха отклонили от главния тунел. Но къде беше тунелът? Нямаше го, беше останала само една ниша, дълбока около метър. Не вярвайки на очите си, Дейн почука с кокалчетата на пръстите си по новото препятствие. Не, не беше халюцинация. Просто масивна стена. Отзад се донесе сподавен вик. Дейн се обърна и видя, че на няколко крачки от него се издига още една стена, запречвайки коридора, в който бяха останали неговите спътници.

Без да съзнава какво върши, Дейн се хвърли през все по-намаления отвор. Едва ли щеше да успее, но Кости с всичка сила сграбчи края на напиратата стена и за няколко мига задържа движението ѝ. Само за секунди, но това беше достатъчно за Дейн... После нещо изщрака, и те се оказаха затворени отвсякъде.

— Добре ни подредиха — изрече Кости. — Сега трябва само да дойдат и ще се справят с нас и с голи ръце.

Мура сви рамене.

— Във всеки случай, вече няма нужда да се чудим дали Снолл е успял да вдигне тревога — каза той.

Стюардът беше абсолютно спокоен. Кости започна да почуква по стените на затвора им, надявайки се да намери някакъв скрит механизъм, който да ги задвижва.

— Не се хавете напразно — каза му Мура. — Стените се управляват дистанционно... Колко забавно, тези типове май си мислят, че ни държат в ръцете си...

— А така ли е? Или не? — с надежда попита Дейн.

— Да видим сега... Външния вход се управлява с акустичен сензор. Тан смята, че техните акустични устройства използват предимно ултразвуковия диапазон. Ако предположим, че е така, то може би разполагаме с ключ за този капан...

Той разкопча ризата си и започна да рови във вътрешния джоб, намиращ се на гърдите му, в който търговците обикновено държаха най-ценните си вещи. Накрая измъкна бяла тръбичка от слонова кост. Тръбичката беше дълга около три дюйма.

— Аха — каза Кости. — Знаменитият мамец!

— Съвършено вярно. С тази тръбичка примамвах пеперуди, когато бях на Кармули. А тук ще опитам да я използвам за други цели.

Той приближи свирката към устните си и духна в нея. Не последва никакъв звук. Слабата надежда, появила се у Кости, бе заменена с разочарование.

— Нищо няма да излезе — каза той.

— Вие сте прекалено нетърпелив, Карл — усмихна се Мура. — Това нещо може да възпроизведе десет Ултразвукови тона. Засега съм пробвал само един от тях. Ако и останалите не свършат работа, тогава вече можем да говорим за неуспех.

Последваха няколко мъчителни минути тишина. Нищо не се случваше.

— Цялата тая работа е пълна глупост — поклати глава Кости.

Но Мура не му обърна внимание. От време на време той отпускаше свирката, почиваше си малко, а после отново започваше да духа в нея. Дейн беше убеден, че всичките десет тона отдавна са изпробвани, но стюардът не се отказваше.

— Май вече станаха десет — сърдито заяви Кости.

— Сигналът, който отвори прохода в долината, се състоеше от три тона — търпеливо поясни Мура.

— Може би и тук са използвали същата или подобна комбинация.

Кости се тръшна на пода, показвайки, че цялата тази работа му е дошла до гуша и че той не желае да участвува повече. Дейн приклекна до него. Но търпението на Мура сякаш беше неизчерпаемо. Мина час, после втори...

„Интересно — помисли си Дейн — как ли прониква въздуха до тук? Вероятно през стените, както и светлината. Дишаше се съвсем леко.“

— Това църкало изобщо няма да ни помогне — злобно каза накрая Кости. — Смешно е да се надяваме, че една нищо и никаква свирка ще надделее тази... — и той с размах заби юмрука си в стената на затвора им.

И тогава стената бавно се заотмества, откривайки тясна, тъмна цепнатина с височината на човешки ръст.

[1] Йерихонска тръба — според Стария завет това е инструмент с помощта на които са срутвали стени и укрепления в град Йерихон. (Бел.ред.) ↑

ГЛАВА 15

ЛАБИРИНТЪТ

— Стана! — Радостно възкликна Дейн, ухилвайки се на Мура, а Кости моментално се вкопчи в края на дупката, опитвайки се с всички сили да я разшири. Стената поддаваше, но трудно.

— Все пак обаче това не е изходът, който ни трябва... — упорито пропъшка той.

— Да, това е изход в друг коридор — съгласи се Мура. — Но все пак е изход от капана, и не трябва да го пренебрегваме. Освен това, Карл, съдейки по вашите усилия, явно отдавна не е бил използван. Затова е много подходящ за нас. Изглежда съм успял да се натъкна на съчетание от звуци, което е рядко приложимо.

Той хубавичко изтри мамеца и го прибра във вътрешния си джоб.

Колкото и да се опитваше Кости, не можа да разшири кой знае колко цепнатината. Мура се промъкна без проблеми, а Дейн и особено Кости трябваше бая да се поозорят, докато преминат. Имаше един момент, когато им се стори, че Кости е безнадеждно заседнал. И едва след като свали ремъците със снаряжението, кобура и смъкна ризата, гигантът успя да се присъедини към другарите си, но с доста поохлузена кожа.

Озоваха се в нов коридор, по-тесен от предишния. Стените му също излъчваха здрачевина, но подът под краката им беше покрит с тънък слой фин прах.

Мура извади фенерчето си и го насочи напред. Навсякъде имаше прах, а по нея не се виждаха никакви следи. Вероятно много отдавна никой не бе минавал по този коридор — може би дори от времето, когато Предтечите бяха напуснали планинската си цитадела.

— Ей! — изплашено извика Кости.

Те се обърнаха. Проходът бе изчезнал, и те отново бяха отрязани от външния свят.

— Пак ни пипнаха! — дрезгаво каза Кости. Но Мура поклати отрицателно глава.

— Не мисля. Просто е сработила автоматиката. Ние преминахме, значи вратата трябва да се затвори... Да, този коридор не се използва. Навярно Рич и компания дори и не подозират за съществуването му. Какво пък, да видим докъде ще ни отведе. — И Мура бодро закрачи напред. Коридорът вървеше успоредно на главния тунел. Стените бяха съвършено гладки, но Дейн си помисли, че вероятно в тях има множество врати, всяка от които е настроена да се отваря при определено съчетание на ултразвукови тонове. Но те нямаха нито време, нито желание да проверяват това.

— Вятър... — тихо каза Мура.

Самият Дейн също усети насрещното движение на въздуха. И той ухаеше на зеленина.

Те се устремиха напред и скоро откриха квадратен отвор в стената, от който нахлуваше въздушната струя.

— Вентилация! — рече Кости. Той извади фенерче и се мушна до раменете в черната дупка. — Можем да се измъкнем оттук, — съобщи той, оглеждайки обстановката.

— Добре, ще го имаме предвид — отбеляза Мура. — Но нека първо да стигнем до края на коридора.

След двадесет минути те се опряха в преграждаща коридора стена. Този път, обаче Кости не падна духом.

— Е, Франк, вади свирката си — каза той. — Нека твоя „сезам“ ни отвори врата...

Но Мура не бързаше да използва мамеца. С фенерче в ръка той започна да проучва преградата. Пред тях не беше гладката повърхност, дело на Предтечите, а груб, необработен камък.

— Тази стена едва ли е подвластна на свирката ми — каза Мура. — Това просто е краят на пътя.

— Но нали този коридор все трябва да води до някъде — възрази Дейн.

— Да — съгласи се Мура. — В стените му сигурно има много врати, за съществуването на които не подозираме. Но ние не знаем комбинациите от звуци, които ги отварят. И според мен не си струва да си губим времето да ги търсим. По-добре да се върнем до вентилационната шахта. Ако тя захранва с въздух цяла система от коридори, може би ще ни отведе до някой друг коридор.

Те се върнаха обратно. Както бе казал Кости, вентилационната тръба беше достатъчно широка, за да могат да пропълзят по нея.

Един след друг всички се пъхнаха в тръбата и на четири крака запълзяха в тъмното, облъхвани от въздушната струя. Тук изобщо нямаше прах.

Първи пълзеше Мура, с фенерче в ръка. Гладкият под отдолу ритмично вибрираше — машината на Предтечите продължаваше да работи.

Стюардът изведнъж изключи фенерчето и дрезгаво прошепна:

— Отпред има светлина...

Когато очите на Дейн се адаптираха към тъмнината, той също видя светлината — блед сивкав квадрат. Вентилационната тръба беше свършила.

Но когато допълзяха по-наблизо, се оказа, че изходът е преграден от метална решетка. Дупките ѝ бяха достатъчно големи — можеше да си промушиш ръката. Мура залепи лице в решетката, и за първи път от него се изтръгна нещо като изумен възглас. Дейн потупа стюарда по рамото, възпитано напомняйки му, че и те двамата с Кости искат да надзърнат.

Мура се дръпна до стената и Дейн застана на неговото място. Зад решетката се простираше огромно празно пространство. Сякаш пустотата запълваше цялата вътрешност на планината. Нито таванът, нито противоположната стена на гигантското помещение се виждаха, а цялото му дъно — докъдето стигаха очите — бе заето от най-поразителното съоръжение, което Дейн някога бе виждал.

Отначало му се стори, че долу има множество от невъобразимо огромни пчелни килийки. Но тези килийки силно се различаваха по форма и размер. Някои бяха шестоъгълни, някои представляваха неправилни осмоъгълници; едни бяха изцяло затворени, а други пък бяха свързани с проходи. Колкото повече Дейн гледаше, толкова по отчетливо у него се оформяше представата за колосалния лабиринт, който разглеждаше. Но този лабиринт беше и проход! Можеше да се мине отгоре, по широките близо метър дебели стени, разделящи отделните килийки. „Така и ще направим — помисли си Дейн. — Все едно, не можем да се върнем обратно...“ — Той се дръпна заднишката, отстъпвайки мястото си до решетката на Кости.

Кости надзърна и хлъцна от учудване.

— За какво ли служи всичко това? — попита той. — Не виждам нищо смислено тук!

— Да, според нашите понятия тук наистина няма никакъв смисъл — съгласи се Мура. — Но е построено стабилно и солидно, следователно, има някакво предназначение. Никой не би тръгнал да строи такова огромно съоръжение просто ей така.

Дейн протегна ръка над рамото на Кости и разтърси решетката.

— Ще трябва да я избием — каза той.

— А после какво? — попита Кости. — Нямаме криле, за съжаление...

— После ще се спуснем долу, до стените — достатъчно са широки, ще вървим отгоре...

Известно време Кости мълча. После опипа металните пръти.

— Ще трябва да си поиграя — промърмори той и започна да вади разни инструменти от чантата си.

Все още сгънати надве, те хапнаха малко от неприкосновения си запас. Сивата светлина в пещерата нито намаляваше, нито ставаше по-ярка, и единствено, по часовниците си можеха да определят колко време е минало. Струваше им се, че вече е полунощ, а часовниците показваха пладне.

Кости преглътна своята порция храна и отново се залови за работа. След час и половина той най-накрая остави инструментите си встрани.

— Я да видим сега — измърмори той и като хвана решетката с две ръце, без особени усилия успя да я изтика навън. Пътят беше отворен. Но въпреки очакванията на Дейн, Кости не се навря веднага в дупката. Вместо това той отпъльза назад, за да пусне Мура и Дейн пред себе си. Мура пъкна глава в дупката, а после се озърна.

— Твърде високо е за мен — рече той. — До долу има около два метра. Ще трябва да ми помогнете.

Той опъна ръцете си назад и Дейн здраво го хвана за китките. После стюардът се плъзна с краката напред в дупката. Когато увисна, Дейн се заплъзга след него, но Кости тутакси го хвана за краката.

— Всичко е наред — съобщи Мура и се отдалечи вдясно от стената.

Дейн мушна крака в дупката, приготвяйки се да се спусне.

— Късмет — пожела му Кости от тъмното.

Гласът му беше някак странен, и Дейн спря.

— Тоест?

— Тоест нататък ще продължите без мен, младеж — тъжно и спокойно каза Кости. — Мозъкът ми не позволява да лазя по стените. Две крачки, и ще съм се търкулнал долу...

Дейн напълно бе забравил за този недостатък на гиганта. Но какво можеше да стори? Единственият път за измъкване беше този, по стените, а Кости се боеше от височини. Как обаче да го оставят тук, сам?...

— Слушай, момче — продължи Кости. — Вие тръгвайте. Ако намерите изход, все някак ще се опитам да допъля до там. Но сега, когато го търсите, само ще съм ви в тежест. Така че, по-разумно е да остана да ви чакам тук...

Може и да беше по-разумно, но Дейн не желаше да се съгласи с това. Впрочем, Кости не му остави никакъв шанс. Хвана го за ръцете и го спусна долу. Дейн не успя да се опомни, а краката му вече опираха в стената. После Кости разтвори ръце и го пусна. Дейн безпомощно се озърна към Мура.

— Кости остана горе. Каза, че нямало да се справи.

Мура кимна.

— Да, сега едва ли. Но ако намерим изход, ще се върнем да го вземем. Без него ще вървим по-бързо, и той отлично знае това...

Дейн все още се чувстваше като предател, когато неохотно последва стюарда, който с котешка ловкост пристъпяше по плоската повърхност, устремил се към центъра на лабиринта. Високите към шестстотин метра стени образуваха помещенията и коридорите, които бяха абсолютно пуси. Човек можеше да си помисли, че векове наред тук не е стъпвал човешки крак, но изведнъж Мура тихо възкликна и насочи лъча на фенерчето си надолу, в недрата на един тесен проход.

Светлината откри купчина бели кости и гол череп с празни очни кухини. Поне едно същество беше проникнало в този лабиринт, и както изглежда, бе останало тук завинаги.

В лъча на фенерчето тъмнееше купчина от някакви парцали, мътно проблясваше никелирана катарамата.

— Затворник... — изрече Мура. — Да, в този лабиринт човек може да броди чак до смъртта си и така и да не намери изхода...

— Значи смятате, че той е тук още откакто... — неуверено произнесе Дейн, — откакто е станала катастрофата на Лимбо и градът е бил разрушен?

— Не. Нали и той е човек, също като нас. Предполагам, че наистина отдавна е тук, но не е бил от строителите на лабиринта...

Те продължиха по-нататък, прескачайки от стена на стена. Някои от стените ги отдалечаваха от избраната посока, а други ги връщаха към нея — извиваха се, чупеха си, сближаваха се, раздалечаваха се. Дватама внимателно се озъртаха надолу. Дейн вече бе разбрал, че пространството, запълнено от удивителното килийкоподобно съоръжение, е много по-голямо, отколкото изглеждаше, гледано отгоре, от въздухопровода. Всъщност, няколко квадратни мили от причудливо начупени стени, ограждащи празното пространство.

— Би трябвало да има някаква цел... — мърмореше си Мура докато вървяха, — някакво предназначение... Но какво? Всички линии са някак неправилни... също като постройките в града... Това е съоръжение на Предтечите, но за какво служи?...

— За затвор? — предположи Дейн. — Вие самият казахте, че човек може и изобщо да не се измъкне оттук. Може да е и затвор, и средство за мъчение.

— Не — рече Мура. — Твърде е грандиозно. Хората едва ли ще тръгнат да строят такива неща само за да се оправят с престъпниците. Има много по-прости и по-евтини начини да се раздава правосъдие.

— Но може би Предтечите не са били хора — възрази Дейн.

— Сигурно не такива хора като нас... но първо трябва да се уточним какво разбираме под думата „хора“? Ние наричаме хора разумните същества, които в една или друга степен са способни да властват над окръжаващата ги природа и над съдбата си. Така погледнато, Предтечите вероятно са били хора, и никой не може да ме убеди, че са построили цялата тази грамада само за да държат тук престъпниците си и да ги екзекутират.

Нито Мура, нито Дейн се бояха от височини, но независимо от това избягваха да вървят бързо. Дейн откри, че не трябва да гледа дълго надолу — започваше да му се вие свят и да му се повдига и се налагаше да спира, да обръща лице към тавана и така да си почива известно време, съзерцавайки безличната празнота отгоре. И през цялото това време те усещаха вибрацията, биенето на пулса на

могъщата машина, скрита някъде в недрата на планинския хребет, в гигантските подземия на тази фантастична крепост, част от която, и то явно значима, беше този лабиринт. А неправилните, както се беше изразил Мура, линии на лабиринта пораждаха в душата на хората тревога и страх.

Вторият труп те откриха след около два часа: този път лъчът на фенерчето извади от тъмнината униформен мундир с емблемата на Службата по издирванията.

— Не знам за какво са го използвали Предтечите — унило каза Дейн, — но това определено ми прилича на затвор.

— Вижте, този е тук от няколко месеца — каза Мура, но Дейн не пожела да погледне. — Може и да е от екипажа на „Римболд“... Но може и да е от някой друг кораб...

— Тук са катастрофирали достатъчно много кораби — рече Дейн, — така че съм готов да се обзаложа, че и труповете ще са доста.

— Че е така, така е — каза Мура, изправяйки се, — е, все едно — вече не можем да помогнем на горкия човек... Да вървим.

Дейн това и чакаше. Тъкмо понечи да тръгне, когато изведнъж стюардът вдигна ръка и гръмко изкомандва:

— Стоп!

Дейн послушно спря. Стюардът напрегнато се слушваше. И тогава Дейн също го чу: тропот на крака, звънтене на метални токове по камъка. Звукът беше такъв, сякаш вървящия се препъваше и залиташе. Мура почака малко, после зави надясно и бързо тръгна в посока, обратна на досегашната им.

Внезапно звукът от стъпките стихна, и Мура се завъртя кръгом като хрътка, загубила следата. Той направи няколко неуверени крачки по една от стените, върна се и тръгна по друга, осветявайки с фенерчето тъмнината под нозете си.

После спря и зачака, докато отново не се разнесе звъntenето на металните токове. Сега вече стъпките бяха бавни, с голяма пауза помежду им, сякаш този, който вървеше, беше на края на силите си. Още един нещастник, блуждаещ из лабиринта. Дано успееш да го намерят... Дейн се устреми натам, откъдето му се струваше, че идва шума от стъпките на затворника.

Но в този лабиринт звукът беше твърде подвеждащ ориентир. Той се отразяваше и заглъхваше в стените, така че можеше да се

определи само най-общо посоката му. Мура и Дейн се движеха успоредно, стараяйки се помежду им да има не повече от две помещения. В момента вървяха бавно, осветявайки всяко едно ъгълче долу.

Най-накрая, на дъното на една шестоъгълна стая с неравни по дължина стени Дейн мерна някакво движение. Той освети мястото. Затворникът стоеше прав, клатушкайки се; главата му беше наведена, а с едната си ръка се придържаше за стената.

— Насам! — извика стюарда Дейн.

Човекът долу направи няколко несигурни стъпки, натъкна се на една от стените и със стон падна по очи. Лежеше на дъното на дълбок кладенец, а Дейн се взираше в гладките стени и си мислеше как да се спусне долу, за да му помогне.

Дотича Мура, движейки се с такава лекота, сякаш бе израснал, тичайки по стените на този лабиринт. Сега проснатото тяло беше осветено от лъчите и на двата фенера, и те ясно видяха, че човекът долу е облечен в изпокъсана жълта униформа на Търговския флот. Беше свободен търговец, също като самите тях. Не бяха сигурни дали вижда светлината от фенерчетата, но изведнъж той застана и се обърна по гръб. Явно го бяха пребили, и то зверски — лицето му беше подпухнало и покрито със синини и засъхнала кръв. Дейн едва ли би го познал, ако беше сам, но Мура не се поколеба и за миг.

— Това е Али!

Може би Камил чу този възглас, или тъкмо тогава с огромно усилие на волята бе успял да дойде на себе си — но ето че отново застана и се опита да ги види през слепналите се клепачи, а после произнесе нещо неразбираемо, едва помръдвайки разбитите си устни.

— Али! — викна му Мура. — Тук сме. Чувате ли ме?

Черното лице на Камил се вдигна нагоре и той с труд промълви:

— Кой е?... Нищо не виждам...

— Мура и Торсън! — стараяйки се да говори отчетливо, отговори стюардът. — Разбираш ли какво ти казвам? Мура и Торсън!

— Нищо не виждам... съвсем каталясах... гладен съм...

— Как ще слезем при него? — попита Дейн. Ако имаха въжета, но всички те бяха останали на краулера...

Мура изниза колана си.

— Имаме два колана — рече той.

— Не стигат!

— Да, не стигат, но все пак...

Стюардът върза двата колана един за друг с катарамите и каза:

— Ще трябва да ме спуснеш. Ще можеш ли да ме удържиш?

Дейн се огледа със съмнение. Стената беше абсолютно гладка, нямаше нищо, за което да се хване. Ако стюардът го дръпнеше надолу, щяха да паднат и двамата. Но друг изход нямаше.

— Ще се опитам...

Дейн легна по корем, вкопчи се с лявата си ръка и краищата на обувките си в края на стената и намота края на колана около дясната си ръка. През това време Мура измъкна бластера си и го настрои.

— Е, аз потеглям — каза той и започна да се спуска.

Когато увисна, Дейн стисна здраво зъби, мускулите на раменете му нетърпимо го заболяха, ставите му започнаха да пукат. После гореща вълна опари лицето му, той бързо стисна очи и дръпна лице встрани. Носът и гърлото му се напълниха с лютив дим. Вече знаеше какво бе намислил Мура — в момента стюардът прогаряше стъпала в стената с бластера си.

ГЛАВА 16

СЪРЦЕТО НА ЛИМБО

Внезапно тежестта, опъваща ръцете му, изчезна. Дейн с облекчение си пое дъх и погледна надолу. По гладката повърхност на стената се виждаше вертикална редица дупки — черни, вече изстинали отгоре и все още нажежени и тлеещи в червено — от долната страна. Отмалелите му пръсти се разтвориха и коланите паднаха на пода.

Когато и последните дупки изстинаха и също почерняха, Дейн надяна ръкавиците си и тръгна да се спуска. Беше лесно. Наистина Мура бе изрязал последната стъпенка горе-долу на височината на човешки ръст, но това беше най-малкият проблем.

Мура разопакова походната аптечка и започна да обработва разбитото лице на Али.

— Дай светлина! — нетърпеливо извика той на Дейн през рамо. — Вземи фенерчето и ми светни!

Дейн изпълни бързо нареждането, докато стюардът оказваше първа помощ на Али. Скоро Камил отвори очи, страшния оток вече беше поспаднал малко. Нахраниха го и му дадоха глътка тонизиращо средство. Още не можеше да се усмихне, но когато проговори, в гласа му се долавяха обичайните за него иронични нотки:

— Откъде се взехте? С флипера ли долетяхте?

Мура се изправи на крака, погледна сивата пустота над главата си и сериозно отговори:

— Не. Но би било добре да го имахме.

— Да, че е така — така е... — изрече Али. Беше му трудно да говори, но той упорито продължи: — Вече си мислех, че с мен е свършено... Когато онзи подлец Рич ме натика тук, каза, че един умен човек винаги ще намери изхода, а ако ли не — ще има един глупак по-малко... Но според мен тук умът няма нищо общо, освен ако нямаш крила...

— А за какво го използват това? — попита Дейн. — За затвор?

— И за затвор, и за още други неща... Знаете ли какво става на тази планета? — затрепери от възбуда гласът на Али. — Те са открили тук машина на Предтечите, която работи и досега! Пленява всеки кораб, който попадне в обхвата ѝ, и после го разбива. А след това бандата на Рич го ошушква от игла до конец...

— Да, знаем — каза Дейн. — Със същата тази машина мръсниците заковаха за земята и нашата „Кралица“. Ако се опита да излети, веднага ще попадне в мрежите им.

— А-ха, ясно... — промълви Али. — Затова значи машината им работи непрекъснато... Подслушах един от разговорите им, още преди да ме хвърлят тук. Те спореха дали тя ще може да работи толкова дълго без прекъсване. Мисля, че обикновено автоматично се включва и изключва по някаква програма... Но те още не са я разучили добре... А ключът към всичко е някъде тук, в този проклет лабиринт...

— Какво, какво... Машината е тук, в лабиринта? — повтори Мура и се огледа, сякаш стените на лабиринта ей сега щяха да се отворят и да му разкрият тайните си.

— Или цялата машина, или някоя важна нейна част... — потвърди Али. — Може да се стигне до нея през лабиринта. Само че аз не знам пътя... Отдавна бродя тук и два пъти чух човешки гласове — единия път съвсем близо, от другата страна на стената. Но така и не успях да намеря верния път... — Али въздъхна. — Господи, вече бях почти умрял, когато вие изведнъж сякаш паднахте от небето.

Дейн наниза колана си обратно, извади бластера си и като настрои мощността на най-ниската степен, започна да прогаря нужните стъпала в стената.

— Нищо — каза той. — Сега ще я потърсим...

— Ти ще я потърсиш — поправи го Мура. — Ще отидеш да я търсиш и ще я намериш. И без излишни рискове. Али засега не може да върви по стените. Ти ще откриеш пътя, за който ни разказа Али, а после ще се върнеш и ще ни вземеш. Ние ще те следваме отдолу...

Това беше разумен план. Дейн кимна и клекна, изчаквайки нажежените стъпала да изстинат съвсем. Междувременно Мура разказа на Али за всичко, което се бе случило от момента, в който го бяха хванали. На свой ред после и Али започна да разказва за преживелиците си.

— Те ме причакаха в засада. Бяха двама, и ми се хвърлиха едновременно... — Али определено се срамуваше от собствената си непредпазливост. — Разполагат с един куп летателни апарати. Какви неща има само! На Лимбо е складирана цялата техника на Предтечите! Рич и бандата му използват тези машини, но изобщо не разбират нито предназначението им, нито как работят. Нищичко! А тези планини са истинска съкровищница!... Няма значение... Когато се свестих, вече ме возеха на онзи краулер, дето прилича на червей. Предполагам, че вече сте ги видели... После имах един кратък разговор с Рич и няколко от бандитите му... — Али не се спря на подробностите, но лицето му достатъчно красноречиво свидетелствуваше за тази среща. — После те се позабавляваха малко с мен и ме натикаха тук. Оттогава бродя ли, бродя по тези коридори като вързан кон... Но друго е важно: Лимбо е това, за което Федерацията мечтае и търси от години. Машините на Предтечите... Всичките — чисто нови и функциониращи... Ако някога се измъкнем оттук...

— Да, обаче първо трябва да се измъкнем — прекъсна го Мура. — А преди това трябва да открием и машината...

Дейн погледна нагоре, към върха на стената.

— А как ще ви намеря после?

— По пеленга. Освен това... — Мура свали фенера, постави го на пода с рефлектора нагоре и го включи на най-слабата степен. — Когато се изкачите, погледнете надолу. Би трябвало да се вижда добре.

Вкопчвайки се в края на прогорените стъпала, Дейн се изкачи до върха на стената и се изправи. Да, тесния лъч на фенерчето отиваше вертикално нагоре, също като лъча на прожектора на „Кралицата“. Дейн махна с ръка на Али и Мура и тръгна. Стените се извиваха, отвеждайки го ту надясно, ту наляво, но той през цялото време поддържаше посока към центъра на лабиринта, където според Али се намираще сърцето на машината-засмуквач. Той внимателно следеше всеки коридор на лабиринта, но така и не успя да открие нито един, който да не завършва с глуха стена. Може би някои от тях можеха да се отворят с ултразвук, но за страничен наблюдател всички изглеждаха еднакво непроходими.

После Дейн забеляза, че вибрацията под краката му се засилва. Явно се приближаваше към източника на това ритмично туптене. Изведнъж отпред се появи странно сияние, прозиращо през сивия

полумрак наоколо. Не беше от прожектор, по-скоро приличаше на излъчваната от стените на коридорите здрачевина, но беше много по-силно. Той забави крачка и започна да пристъпва извънредно предпазливо, страхувайки се да не би щракането на металните му подметки да го издаде.

Първо видя двойна стена, обграждаща обширна площ с овална форма. Стените бяха на около метър една от друга. Дейн рискува, прескочи вътрешната стена, приземи се на четири крака и предпазливо протягайки шия, надзърна вътре в овалната зала. Това, което съзря, го порази. Там имаше машини — огромни, подобни на чудовища, затворени в метални кожуси. А върху близо една трета от повърхността на стената насреща бе разположен пулта за управление — разпръснато множество циферблати, бутони, примигващи лампички, а в центъра — широк екран, приличащ на този във видеозалата на „Кралицата“. Но този екран беше абсолютно черен, само едни сини, назъбени искри пробягваха от горе на долу.

В залата имаше трима души, и всичките гледаха екрана. Дейн позна Салазар Рич и ригелианеца, който бе пътувал заедно с него на „Кралицата“. Третият, който седеше пред екрана в едно кресло с ръце върху клавиатурата, Дейн виждаше за първи път.

„Ето го — гнусното сърце на Лимбо, превърнало планетата-пепелище в космическа заплаха!... И докато това сърце бие, «Кралицата» е в опасност, а ние не можем да направим нищо. Всъщност, дали е така наистина? Толкова ли сме безпомощни?... — Помисли Дейн и по гърба му пробягаха студени тръпки. — Рич управлява тази машина, но без да е съвсем наясно как. А в подходящи ръце тя сигурно би била безвредна... Ами ако се опитам да разбера какво точно правят и после успея да освободя «Кралицата» от плен?“

Дейн легна по корем и запълзя по-близо до групичката. Сините мълнии продължаваха да се мяркат по екрана, а тройката бандити ги наблюдаваше съсредоточено и с тревога. Те не докосваха нито ключовете, нито бутоните, а само седяха, гледаха в екрана и мълчаха.

Няколко минути Дейн лежа, залепен до стената, но изведнъж от вътрешността на лабиринта се разнесе тропот на бягащи крака. Дейн вдигна глава и видя още един бандит — той изскочи от един крив коридор в многогълната зала, прилепена до външната стена на овалната зала. Пред самата стена бандитът спря, вирна глава и закрепця

с всички сила, така че гласът му глухо заехтя из дълбините на пещерата:

— Салазар! Салазар!

Рич трепна стреснат, протегна ръка и натисна някакво копче отстрани на панела. Стените се разтвориха и пропуснаха новопристигналия.

— Какво има? — студено, с раздражение попита Рич.

Запъхтелият се бандит с мъка си поемаше въздух, а месестото му лице беше станало кървавочервено.

— Съобщение от Алгар, шефе — изрече най-накрая той. — Алгар идва насам... но си влачи и опашка... полицейски крайцер...

— Полицейски крайцер ли? — Човекът, който стоеше пред екрана, рязко се обърна. Челюстта му бе увиснала.

— Предупредихте ли ги, че машината е включена? — попита Рич.

— Естествено, че ги предупредихме. Но той не може да маневрира повече. Или ще кацне, или ще го настигнат...

Известно време Рич стоеше мълчаливо, поглеждайки към екрана. Ригелианецът промърмори:

— Колко пъти съм ви казвал, че тук трябва да се монтира радиостанция!

— А как ще се справиш със смущенията?... — запитва човекът в креслото.

Но Рич го прекъсна. Рязко, с повелителен тон, той се обърна към вестоносеца.

— Връщай се горе и предай на Дженис да съобщи на Алгар следното: точно след два часа... — и той погледна към часовника си — значи точно след два часа ние ще изключим машината. Ще я изключим точно за един час... а той ще трябва да кацне през това време. Няма значение, как ще го направи, дори и да повреди старата си каруца, той ще се измъкне, убеден съм в това. После ние отново ще включим машината и ще разбием крайцера. Повтори това, което казах.

— Два часа... После се изключва за час... Той трябва да успее да кацне... После — отново включване... — изрецитира вестоносецът. — Ясно!

Той се обърна, изскочи от залата и шумно се затича, отдалечавайки се по коридора.

За миг Дейн си пожела да имаше двойник, за да тръгне след вестносеца към изхода от лабиринта. Но сега беше много по-важно да разбере как Рич ще изключи машината.

— Смяташ ли, че Алгар ще се справи? — попита човекът в креслото.

— Почти съм сигурен, че ще се справи — отзова се ригелианеца. — Алгар е отличен пилот.

— Хъм... — усъмни се човекът в креслото. — Нали ще му се наложи да каца и да включи спирателните двигатели точно когато ние изключим полето... Това е много рискована работа.

Рич през цялото това време гледаше в екрана. Върху черната повърхност се бяха появили две нови светлинки.

Устните на Рич помръдваха, сякаш броеше наум секундите, очите му се местеха от часовника върху екрана и обратно. Напрежението в овалната зала растеше. Човекът в креслото се беше прегърбил и не откъсваше очи от редицата бутони под пръстите си. Внезапно ригелианецът се плъзна към отдалечения край на пулта за управление и протегна костеливата си, синя и шестопръста ръка към някакъв лост.

— Стой! — викна изведнъж човекът в креслото. — Пак прекъсва!...

Рич грозно изруга. Светлинките по екрана бясно танцуваха, и Дейн почувства, че ритъмът на пулсациите се промени — машината наистина губеше ритъм. Рич скочи към пулта за управление.

— Превключи! — ревна той. — Живо, живо!

Човекът в креслото обърна плувналото си в пот лице към него.

— Не мога! — изкрещя той. — Не знаем защо става така!...

— Намали радиуса на полето — спокойно го посъветва ригелианецът. Само той от тримата бе запазил хладнокръвие. — Това май помогна веднъж...

Човекът в креслото натисна два от бутоните. Всички се вторачиха в екрана. Бесният танц на светлинните намаля. Сега, екранът изглеждаше почти по същия начин, какъвто го беше видял Дейн за първи път.

— Къде минава сега горната граница на полето? — попита Рич.

— На нивото на атмосферата.

— А къде са корабите?

Човекът в креслото погледна към уредите.

— Още са далече. Ще доближат границата на обхвата ни поне след час... може би дори два. Но сега се нуждаем от време, за да възстановим максималната си мощност... Хубавото е, че всичко това не се отнася за проклетия търговец — той не може да се измъкне.

Рич измъкна от джоба си малка кутийка, отсипа нещо от нея на дланта си и го близна с език.

— Приятно ми е да чуя — рече той, — че поне едно нещо върви като по ноти.

Гласът му беше такъв, че по гърба на Дейн запълзяха тръпки.

— Всъщност ние почти нищо не разбираме от тази машина... — заоправдава се човекът в креслото. — Не умеем да я използваме. Първо, строена е от Предтечите...

— Когато възстановиш максималната мощност — ако изобщо успееш, — кажи ми.

„Два часа — помисли си Дейн. — За тези два часа ще успея да доведа Мура тук... може би дори и Кости... и Али... Онзи ключ, към който посегна ригелианеца — той сигурно управлява нещо важно... Ако успеем да завземем тази зала и пленим тези хора, бихме могли да узнаем всичко за машината... и да направим така, че полицейския крайцер да кацне веднага след онзи пират... Какво да правя?“

Рич сложи край на колебанията му. Продължавайки да дъвче дрогата си, той се отпрати към тайния изход.

— Два часа ли казах? — рече мимоходом той. — За всички нас ще е най-добре, ако съкратиш този срок наполовина. Разбра ли? Аз ще се върна след час, така че бъди готов да ми кажеш, че разполагаме с пълната мощност.

И след като кимна на ригелианеца, Рич излезе.

Дейн вече беше готов да го последва. Пусна Рич да отmine и тръгна по петите му. Рич вървеше уверено и веднага се виждаше, че отлично познава пътя. Много преди да види в сивия полумрак проблясващата светлина на фенерчето на Мура, Дейн вече бе научил формулата за излизане от лабиринта: два завоя надясно, един проход, и отново: два завоя надясно, един наляво и така нататък до самия изход. Пред очите на Дейн, Рич повтори тази последователност четири пъти подред, след което Дейн спря, изчака Рич да отmine напред, а самият той тръгна към светлината, към Мура и Али.

Али вече се чувстваше много по-добре и бодро се разхождаше напред-назад. Дейн се спусна по стената и започна да разказва.

— ... ето така стоят нещата — завърши той разказа си. — Крайцерът преследва пирата като хрътка. Докато не навлязат в атмосферата, нищо няма да се случи, но ако машината набере пълната си мощност... — той щракна с пръсти, подчертавайки с жест думите си.

— Сега ние сме на ред — каза Али. — Длъжни сме да изключим тази машина, каквото и да става. Трябва напълно да я изключим!

— Да — каза Мура, запътил се към „стълбата“. — Но първо трябва да доведем Кости тук...

— Как ще го направим? — попита Дейн. — Нали няма да иска да мине отгоре...

— Когато има само един изход, човек може да направи каквото пожелае — отговори Мура. — Вие стойте тук. Аз ще доведа Карл. Но първо ми покажете пътя до залата с машината. Хайде Торсън!

Дейн отново се покатери отгоре и заведе стюарда до мястото, където за последен път бе видял Рич. Там обясни на Мура формулата за придвижване в лабиринта, а той спокойно се усмихна.

— Много е просто — промърмори Мура. — А сега се връщайте при Камил и ме чакайте... И не правете глупости. Всичко това е много интересно...

Дейн послушно се върна във временния им лагер. Камил седеше на земята, облегнат на стената, и гледаше фенерчето. Когато Дейн се спусна и металните му подметки иззвънтяха в пода, помощник-механика се обърна към него.

— Добре дошъл отново — рече той. — Я ми разкажи по-подробно за онази машина...

И започна такъв разпит, че накрая Дейн бе принуден да си признае сам на себе си колко лош свободен търговец е. Защото един свободен търговец трябва да си отваря очите на четири и да помни и най-незначителната подробност. А както изглежда, според Али той почти нищо не бе запомнил. Не беше разгледал добре машината заради стоманените кожуси, пулта за управление — също, защото тогава беше наблюдавал хората зад пулта, а не самия пулт. Накратко, беше изтървал най-интересното и най-важното, а вече към края на разпита на Али, Дейн остро усещаше за кой ли път собствената си непълноценност —

от една страна, и възвръщането на старата му неприязън към помощник-механика — от друга.

— Интересно откъде взема енергия тази машина? — недоумяваше Али. — Ние не разполагаме с нищо, подобно на това — абсолютно нищо! Изглежда са ни изпреварили с години, може би дори и с цели поколения. Но нищо, сега вече ще ги настигнем!...

— При условие че успеем да завладеем всичко това — позволи си малко ирония Дейн. — Все още не сме ги победили.

— Но не сме и загубили! — възрази Али.

Като че ли май си бяха разменили ролите. Сега Камил строеше въздушни кули, а Дейн ги разрушаваше.

— Ех, да ни паднеше с Штоц тази зала, па макар и само за два часа! Не, определено ни провървя с покупката на тази планета Лимбо!...

Беше абсолютно очевидно: Али съвсем бе забравил, че все още Рич е господар на положението, че „Кралицата“ е прикована към повърхността, че противникът им все още стократно ги превъзхожда. И колкото по-лъчезарно изглеждаше бъдещето за Али, толкова по-мрачна ставаше представата на Дейн за настоящото им положение. Тихо подвикване накара и двамата да вдигнат глави.

— Това е Мура! — Дейн скочи на крака. Наистина, беше Мура и освен това не беше сам: Кости стоеше до него и се държеше за рамото му.

— Тихо! — каза Мура. — Качете се горе. И побързайте. Нямаме време.

Али се закатери пръв, простенвайки от време на време от травмите по пребитото си тяло. Дейн взе фенера, включи го на пълна мощност и го последва.

— Сега ще направим така — рече Мура. Той отново бе влязъл в ролята на командир, която изпълняваше откакто се бяха озовали в подземиято. — Кости и Али ще вървят долу, по същия път, по който е вървял Рич. Ние с Торсън ще тръгнем отгоре.

Бандитите чакат Рич. Кости и Али ще влязат през вратата, а ние ще ги нападнем отгоре. Главната цел е да се доберем до онзи ключ и да изключим машината. Освен това трябва да направим всичко възможно да не могат да я включат отново. А сега — напред!

И те отново поеха на път. Кости вървеше бавно, вкопчен в рамото на стюарда, а краката му трепереха. Щом стигнаха до пътя, водещ към залата с машината, те отново завързаха коланите си и спуснаха Кости и Али в прохода.

Сиянието над командната зала им служеше като отличен ориентир и те стигнаха до овалната стена без никакви проблеми. Тогава Мура даде знак на Кости, и онзи, опитвайки се да наподоби предишния вестносец, закрепя с цяло гърло:

— Салазар!

Очите на Дейн бяха приковани в ригелианеца. Ригелианецът вдигна глава и впери кръглите си очи в мястото, където трябваше да се отвори проходът. Всичко вървеше по план: костеливата синя ръка се протегна към бутона, намиращ се в самия край на клавиатурата. Зад стената Кости вече стискаше заредения бластер, а невъоръженият Али бе замръзнал зад него...

ГЛАВА 17

СЪРЦЕТО СПИРА

Стената се отмести, Кости скочи в образувалия се проце́п, и в същия миг Мура викна отгоре:

— Стой на място! Под прицел сте!

Човекът в креслото рязко се обърна и се втренчи в Кости, а лицето му заприлича на гипсова маска. Но ригелианецът не се обърка. Ръката му с неуловима бързина се стрелна към някакъв друг клавиш. Дейн стреля, но уцели пулта. Човекът в креслото диво запищя. Писъкът му проехтя в лабиринта. Ригелианецът падна на пода, но веднага скочи и се метна върху Кости.

Гигантът се дръпна, но ригелианецът вече се беше вкопчил в него и двамата се стовариха на пода, извивайки си взаимно ръцете. Човекът в креслото не помръдваше — само хлипаше и си мънкаше нещо нечленоразделно.

През това време Али, придържайки се за стената, обиколи залата и се приближи до пулта. Краката му се подкосяваха.

— Къде е онзи ключ? — попита той, вдигал нараненото си лице към Дейн.

— Право срещу теб... Онзи, черния... има някакъв механизъм върху ръчката... — викна Дейн.

При тези думи човекът в креслото погледна нагоре и откри двамата свободни търговци върху стената. Неизвестно защо, но присъствието им там сякаш му вдъхна нови сили и той се хвана за кобура си. Тутакси изстрел от бластер раздра въздуха досами главата му и вероятно го поопърли малко.

— Ръцете! — гракна Мура, и гласът му загърмя като този на капитана. — Стани! Горے ръцете! Живо!

Бандитът послушно се изправи, наклони се и опря длани в екрана. Но щом обърна лице встрани и видя какво прави Али, върху физиономията му се изписа неподправен ужас.

— Не! Недейте, не бива! — закрещя той.

Али не му обърна никакво внимание. Хвана черната ръчка и с всичка сила я дръпна към себе си. Бандитът отново извика, и изведнъж настъпи тишина. Бръмченето на машината стихна, вибрацията, трясяща досега стените, спря.

Ригелианецът се изтръгна от ръцете на Кости, подхлъзна се, падна, а през това време Али увисна с цялото си тяло върху ключа. Той се счупи, а бандитът, застанал пред екрана, като видя това, направо побесня. Забравил за насочения към него бластер на Мура, той с дрезгаво ръмжене и извити като куки пръсти се метна върху Али.

Това свари Дейн неподготвен: той следеше ригелианеца, тъй като смяташе, че е най-опасния от цялата банда. За щастие Мура беше нащрек и акуратно резна с бластера ненормалника, преди да се е добрал до гърлото на Али. Бандитът извика и падна на пода. Дейн беше много доволен, че не успя да види овъгленото му лице.

Ригелианецът се надигна, змийските му немигачи очи се вторачиха в Мура и Дейн, които държаха бластерите си в ръце. После той извърна очи и без изобщо да обръща повече внимание на Кости, започна да загащва извадилата се изпод колана му риза.

— Вие ни обрекохте на гибел — с равен, безстрастен глас изрече той на жаргона на търговците.

Кости се приближи към него.

— Я вдигни ръце и да не си и помислил да ми играеш номера — рече Карл.

Ригелианецът сви рамене.

— Няма нужда от никакви номера вече — каза той. — Свършено е с нас. Всички сме в капана.

Али се хвана за облегалката на креслото и седна. Екранът зад гърба му беше празен и мъртъв.

— И що за капан е това? — попита Мура.

— Вие счупихте ключа. Сега цялата система за управление на машината е разрушена. — Ригелианецът се подпря не принудено на стената. Люспестото му лице беше напълно безизразно. — Никога няма да се измъкнем оттук. Сега ще настъпи мрак и тъмнина.

И тогава Дейн за първи път забеляза, че призрачната сива светлина, изпълваща пещерата, сякаш помръкна. Така угасваха въглените в догарящ огън.

— На всичкото отгоре сме заключени — безжалостно продължи ригелианецът. — Вие счупихте ключа и вече е невъзможно да се излезе оттук.

Кости се разсмя.

— Няма какво да ми се правиш на „шепнещ“ — прогърмя басът му. — Много важно, че ще стане тъмно! А това виждаш ли го? — и Кости извади фенерчето си и го включи.

Ригелианецът дори не го погледна.

— Дори ние не знаем всички тайни на това подземие — каза той. — Едва ли вашите фенерчета ще свършат работа.

Дейн каза на Мура:

— Мисля, че трябва да си тръгваме... докато е още светло...

Мура кимна и се обърна към ригелианеца:

— Вие ще можете ли да отворите вратата?

Онзи поклати глава. Тогава Кости се хвана на работа. С помощта на бластера започна бързо да изрязва дупки в стената. Дейн подскачаше от нетърпение, струваше му се, че прорезите никога няма да изстинат.

Но ето че най-после те се покатериха през ограждащата залата стена и тръгнаха по коридора. Кости мъкнеше ригелианеца със себе си — беше завързал ръцете му със собствения му колан. Налагаше се да вървят бавно, защото дори и с помощта на другарите си Али едва-едва се влачеше. А междувременно тъмнината се сгъстяваше все повече и повече, а сивото мъждукане почти бе изчезнало.

Мура включи фенерчето си.

— Ще използваме само едно фенерче. Трябва да пестим акумулаторите.

Дейн се учуди — та нали акумулаторите на фенерчетата трябваше да стигнат за поне няколко месеца непрекъснатата работа. Но след няколко минути яркожълтата светлина на лъча помръкна и стана бледа и сивкава.

— На пълна мощност ли беше включен? — попита Али стюарда.

В тъмнината се чу злорадото изхилване на ригелианеца. Мура отвърна:

— Да, на максимума.

Всички мълчаха, но Дейн почувства, че не само той наблюдава бледото петно светлина с нарастващо безпокойство. И когато

фенерчето престана да осветява дори пода под краката им, Дейн не се учуди особено. Но Кости — да.

— Какво става при вас? — протътна той басово. — Тъмно е, включете го. Я да видим... — и той светна със собственото си фенерче.

Минутка-две ярък, чист лъч пронизваше тъмата, а сетне и той на свой ред започна бързо да помръква, сякаш нещо във въздуха изсмукваше енергията от акумулатора на фенера.

— В тази пещера всякакъв вид енергия се превръща в нещо друго, изражда се — каза ригелианецът. — Не знаем защо става така, но смятаме, че по някакъв начин е свързано с работата на машината. Първо изчезва светлината, а после — въздуха...

Дейн побърза да напълни дробовите си докрай. Въздух като въздух — леко студен и дъхащ на свежест... Може би ригелианецът преувеличаваше за въздуха, за да ги стресне. Независимо от това всички ускориха ход.

Известно време несигурната, треперлива светлина на фенерчето все още им помагаше да следват пътя, по който бе тръгнал Рич. Сега, когато машината не работеше, наоколо беше ужасно тихо, чуваше се само ехото от потракването на металните подметки на обувките им. Фенерчето на Кости издъхна, дойде ред на това на Дейн. Те вървяха ли вървяха, от стая в стая, от коридор в коридор, използвайки до последно и най-малката светлинка. Никой не знаеше колко още остава до изхода.

Когато и фенерчето на Дейн угасна, Мура издаде нова заповед:

— Всички да се хванат за ръце!

Дейн се хвана с дясната си ръка за колана на Мура, а с лявата се вкопчи в китката на Али. Така те продължиха по-нататък. Дейн чуваше как Мура си мърмори нещо под носа, и скоро разбра, че стюардът просто брой крачките си, следвайки някаква своя методика за придвижване в мрака на лабиринта.

А тъмнината ги притискаше, плътна, почти осезаема, просмукана с нещо непонятно и неразбираемо, нещо, свойствено на тъмнината на тази планета. Сякаш си пробиваха път през някаква гъста течност и не беше ясно дали се движат напред, или пък тъпчат на едно място.

Дейн машинално следваше Мура и се надяваше, че стюардът ще ги доведе до изхода от лабиринта. Той пъшкаше и се задъхваше, сякаш беше тичал, въпреки че всъщност не се движеше чак толкова бързо.

— Още колко мили ще се тръскаме така? — поинтересува се Кости.

Ригелианецът отново изсумтя.

— Защо питаш, търгаш такъв? Вратата все едно няма да се отвори — нали вече счупихте машината.

Нима ригелианецът наистина вярваше в това? И ако вярваше, защо тогава беше толкова спокоен? Или принадлежеше на раса, която смяташе, че между живота и смъртта няма разлика?

Мура учудено изхъмка, и в следващия момент Дейн се блъсна в него. Останалите пък на свой ред се сблъскаха в Дейн и се скупчиха зад гърба му.

Отпред имаше стена. Това можеше да означава само едно: Мура се беше объркал и бе завил погрешно в тъмнината не накъдето трябваше. Бяха се загубили...

— Къде сме? — попита Кости.

— Заблудихме се — студено и ехидно отвърна ригелианеца.

Дейн протегна ръка и опипа стената. Сърцето му се разтупка. Под пръстите си усещаше груб, необработен камък, а не хладната, хлъзгава повърхност на стените. Не, Мура не беше сбъркал, просто ги беше довел до каменната стена на пещерата, до границите на лабиринта. И сякаш затвърждавайки тази му мисъл, Мура изрече:

— Това е скала. Краят на лабиринта.

— А къде е изходът? — попита Кости.

— Затворен е! — каза ригелианеца. — Затворен е навеки. Вие счупихте машината!... А именно тя управляваше всички входове и изходи.

— Ако наистина е така — обади се за първи път Али, — вие какво правехте, когато ви се налагаше да изключвате машината преди? Седяхте си заключени в тъмното, докато не я задействате наново?

Не получиха отговор. След малко Дейн чу в тъмното някаква суетня, хриптене, а после гласът на Кости изръмжа:

— Когато те питаме нещо, змия такава, трябва да отговориш!... Иначе става лошо... Е? Та какво правехте, когато ви се наложеше да изключите машината?

Отново последва борба. А после — дрезгаво произнесен отговор:

— Стояхме тук, докато тя не се включеше отново. Обикновено изключваше съвсем за кратко.

— Изключвана е за кратко, когато тук са работели изследователите — каза Дейн.

— Тогава пък изобщо не сме се приближавали до нея — побърза да отвърне ригелианецът.

— Лъжеш — каза Али. — Все пак някой е трябвало да остане при машината, за да може да я включи отново. Ако всички врати са били заключени, вие не бихте могли да влезете тук.

— Аз не съм инженер... — ригелианецът изведнъж заряза равнодушното си и предизвикателно държане. Сякаш изведнъж спадна надут балон.

— Правилно — протътна Кости. — Ти не си инженер, ти се просто помощник на Рич. И ако оттук има изход, ти си този, който го знае.

— Ами твоята свирчица? — запита Дейн Мура. Мълчанието на стюарда го разтревожи.

— Тъкмо сега я пробвам — отговори стюардът.

— Но тя не действа, нали? — каза Кости. — Хайде, змийо... говори!...

Отново се чуха звуците от боричкане.

— Ако това наистина е скала, защо да не опитаме да си пробием път с бластерите? — предложи Али.

Да прорежат скалата! Ръката на Дейн се смъкна върху кобура му. Бластерите прекрасно режиха камък — във всеки случай много полесно, отколкото материала, от който бяха направени стените... Явно тази идея беше допаднала и на Кости, защото изведнъж боричкането спря.

— Само трябва да си изберем подходящото място — продължи Али. — Да знаете къде би трябвало да е вратата?

— Ей сегичка нашата гадинка ще ни каже, нали така, миличък? — изрева Кости.

Разнесе се неясно изхлипване. Вероятно Кости беше приел това за съгласие, защото след секунда вече се провираше покрай Дейн, влачейки пленника след себе си.

— Тука, нали? — протътна той. — Внимавай, защото ако не е тук...

Ригелианецът се стовари върху Дейн. Дейн го отблъсна с лакът и се изправи.

— Това ти ли си, Франк? — бучеше Кости. — Я се дръпни по-назад... Абе я се дръпнете всички!...

Дейн пак го блъснаха. Той отстъпи назад заедно с Мура и ригелианеца.

— Пази си поне лицето, дивак такъв! — викна иззад гърба му Али. — Почни с най-ниската мощност! Виж първо как ще потръгне!

Кости се разкикоти от сърце.

— Аз се занимавах с това, когато ти още си ходил прав под масата, синко... Сега ще видиш на какво е способен чичо ти Кости! Е, момчета, стартираме! Късмет!

И едва бе стихнал този старинен поздрав, повтарян безчет пъти в безбройните барове, където търговците празнуваха благополучното си завръщане на родната планета — когато избухна ослепителен пламък. Прикрил очите си с ръка, Дейн наблюдаваше през притворените си клепачи как камъкът се нажежи до червено, после побеля, а след това се разтопи и потече на гъста лава по пода. Жежките вълни от пламтящ въздух принудиха всички да отстъпят назад. Единствено гигантът остана неподвижен, широко разкрачил крака, козирката на шлема му беше спусната, а дясната му ръка потрепваше от отката всеки път, когато нова порция огън излиташе от дулото на бластера и се връзваше в разпадащата се стена.

Раздробени парчета и пръски от разтопен камък летяха на всички страни, струеше отровна пара, разяждайки гърлото и очите им и ги караше да се превиват в мъчителни пристъпи на кашлица. А Кости си стоеше наред този ад все едно беше на парти и управляваше огнената стихия, като от време на време със свободната си ръка бръсваше с ръкавицата си някое и друго пламъче от тлеещите си крачоли.

— Карл! — викна Али. — Внимавай!

Дейн извърна лице от нетърпимата горещина и видя устремения към Кости поглед на ригелианеца. Кръглите змийски очи бяха пълни с ужас. Ригелианецът се бе дръпнал назад заедно с останалите, но сега изглеждаше, сякаш го е страх не толкова от надигналия се ад, колкото от тази неподвижна, черна фигура наред него.

Огромен къс скала се отчупи от стената и рухна в краката на Кости. Но той само леко се отмести, за да не го закачи, и дори и за миг не спря да бълва огън срещу стената на пещерата. И изведнъж всичко свърши. Свистенето и грохота от изстрелите спря.

— Готово! — разнесе се приглушеният глас на Кости.

Те все още не смееха да се приближат до разтопения проход, но Кости вече идваше към тях, прибирайки пътем бластера в кобура си; после спря, отметна шлема на тила си и започна да се тупа и с двете си ръце по димящата си униформа. От него се носеше острата миризма на подпалени дрехи, а лицето му бе лъщеше от пот.

— Какво има от другата страна? — попита Дейн. Кости сбръчка нос.

— Пак някакъв коридор — каза той. — Тъмно е като в рог... Но мисля, че все пак се измъкнахме от капана.

Всички горяха от нетърпение, но трябваше да почакаат, докато нажежените краища на отвора изстинат и почернеят. После спуснаха забралата на шлемовете си, увиха незащитената глава на Али с ризата на ригелианеца и се приготвиха да напуснат пещерата. Но преди това Кости се обърна към пленника и каза:

— Ние, естествено, можем да те вземем с нас, но се страхувам, че ще се поопържиш по пътя, или пък ако случайно срещнем приятелчетата ти, току-виж, си скочил да ги защитаваш... Така че, оставаш тук до поискване...

Той здраво завърза краката на ригелианеца, затегна възлите на китките му и го търколи в един ъгъл, по-далече от горещите камъни.

След това обкръжиха Али в плътен кръг и бързо скочиха през отвора. Да, наистина имаше нов коридор. Отново ги похлупи тъмнина, която фенерчетата отново бяха безсилни да разпръснат. Но този коридор поне беше гладък и прав, тук нямаше как да се загубят.

Бавно, за да може Али да ги следва, те се придвижваха напред ръка за ръка.

— Тъмно е като в пазвата на дявола! — измърмори Кости. — Тия Предтечи да не би да не са имали очи?...

Дейн прихвана олюлелия се Али през раменете. Вероятно при това си движение бе докоснал някоя рана, защото Али потрепери и се дръпна, но не издаде и звук.

— Коридорът свърши — съобщи Мура. — Излязохме в някакъв тунел... Доста широк тунел.

— Колкото е по-широк пътя, толкова към по-важно място води — отбеляза Дейн.

— Дано да е по-далеч оттука — изсумтя Кости. — Омръзна ми да се мотая из тия вонящи дупки... Давай, Франк, води ни!

Те завиха надясно и тръгнаха по тунела. Сега вървяха един до друг. Все още нищичко не се виждаше, но се усещаше, че тунелът е огромен.

Изведнъж някъде отпред се разнесе отдалечен вик и грохота на изстрел. Те спряха. Отново изстрел.

— Залегнете! — кресна Мура, но и без това всички вече го бяха направили.

Изстрелите кънтяха един след друг, без прекъсване. Дейн лежеше, притискайки Али към земята, и се стараеше да определи по звука какво става и къде се стреля.

— Бият се някъде... — изрече Кости в промеждутъка между изстрелите.

— И то съвсем наблизко — промърмори Али почти в ухото на Дейн.

Дейн извади бластера си, въпреки че изобщо не знаеше защо го направи. В крайна сметка нямаше да стреля слепешката.

— А-а-а! — чу се в мрака. Това не беше вик от ярост, а вопълът на смъртноранен човек. Али беше прав — сражението се приближаваше към тях с всяка измината секунда.

— До стената! — изкомандва Мура и отново закъсна — вече всички пълзяха натам.

Дейн сграбчи разкъсаната риза на Али и го задърпа след себе си. Ризата пукаше и се късаше по шевовете. Те се залепиха до стената и замряха, ослушвайки се.

Огнен разряд разпори тъмнината над главите им, на стената избухна и веднага започна да избледнява тъмночервено петно. Изстрелът почти успя да ослепи Дейн, но той все пак успя да забележи някакви тъмни фигури отпред.

— Господи, помилуй! — полугласно промълви Али. — Ако пак започнат да се гърмят, направо ще ни изгорят живи!...

Някой тичаше към тях, тропайки с ботуши, и Дейн целият се напрегна, стиснал дръжката на бластера. Може би трябваше да стреля към звука от тропота, но някак си не можеше да се застави да натисне спусъка — твърде здраво бяха набити в главата му инструкциите да се

стреля само в случай на крайна необходимост, без излишни кръвопролития.

Тогава блесна светлина — не сивия полуздрач, осветяващ преди тези коридори, а ярка жълта земна светлина. Мощният лъч на прожектор прорязва тъмнината и Дейн видя очертанията на пет черни силуета.

Те нямаше да отстъпват повече — бяха залегнали и се готвеха за последната си битка срещу преследвачите си...

ГЛАВА 18

УСПЕШЕН СТАРТ, МОМЧЕТА!

— В името на Федерацията, предайте се! — прогърмя някъде отгоре.

— Това е полицията! — възкликна Али:

Чудесно! Значи крайцерът все пак бе успял да кацне на Лимбо! А сега нямаше да е лошо да разберат къде е полицията, и къде — бандитите...

Лъчът от прожектора бавно се придвижваше, после изтрещя изстрел и прожектора угасна. Загърмяха ответни изстрели, някой извика.

„Май ще е най-разумно да се оттеглим в лабиринта — помисли си Дейн. Да изчакаме там, докато всичко утихне... Иначе ще се озовем между два огъня...“

Но той дори не си и помисли да сподели тази блестяща мисъл с Али. Вместо това вдигна бластера си и стреля в тавана на тунела.

Сметките му се оказаха верни — точно над залегналите хора (Дейн вече бе съобразил, че точно това са бандитите) на тавана цъфна червено пламтящо петно.

Това беше изненада за всички. Полицаяте престанаха да стрелят, а бандитите изумено се вторачиха в тавана — Дейн великолепно виждаше преbledнелите им лица и отворените от изумление усти. Изведнъж един от тях скочи и стремглаво се втурна далеч от осветеното място, навътре по тунела, към лабиринта.

Насреща му изскочи Кости. Те едва-едва се виждаха в избледняващата светлина от изстрела, и все пак Дейн успя да забележи, че тичащия бандит се изви като гуцер и замалко не се изплъзна, но Кости успя да го докопа за колана и двамата се строполиха на земята.

Дейн отново стреля нагоре, и тунелът отново се освети: Кости лежеше на пода, отпуснат и неподвижен, а бандитът се надигаше на

четири крака, готвейки се за ново втурване, напред, към безопасността на тъмнината.

Слисаният Дейн — защото той очакваше да види съвсем друга картина — още се чудеше как да реагира, когато видя Али да се хвърля в краката на бандита; онзи се спъна и отново падна. Тогава Дейн вдигна бластера и заля с огън онази част от тунела, която водеше към лабиринта, от стена до стена.

Отново прогърмя гласът отгоре: — Прекратете стрелбата, иначе ще заиграят лъчеметите!...

В отговор се чу яростен, зверски рев. В самия край на огнената локва подскачаше и беснееше някакво чудовище, което съвсем бегло напомняше човек.

Отново блесна прожектора. Той освети трима бандити, стоящи с вдигнати ръце, задържа се за секунда върху неподвижното тяло на Кости, изтръгна от тъмното бягащият към него силует на Мура, а после и Али, който стоеше на колене и мъчително кашляше, притиснал ръце към гърдите си.

През цялото това време Дейн държеше на мушка ужасяващата фигура, подскачаща на фона на пламтящите огнени езици. Той виждаше подивелите очи, увисналата челюст и вярваше и не вярваше, че това е Салазар Рич, властелинът на това забравено от бога царство, престъпник и убиец, хванат в капан и обезумял от крекса. Той вече не беше човек.

Лъчът на прожектора освети Рич, онзи засъска, започна да плюе и изведнъж се сви на кълбо и скочи през локвата от разтопен камък. Огънят го обгърна, той диво изпищя, но след секунда вече беше от другата страна и стремително се носеше към лабиринта.

— Торсън, Мура! — повика ги страховитият глас отгоре.

Дейн трепна. Беше длъжен да последва беглеца, но просто не можеше да си представи как ще прескочи огъня и ще преследва Салазар в пълен мрак из коридорите на лабиринта. Той се обърна. Светлината на прожектора го заслепи и той дълго и болезнено примигваше, докато накрая не успя да различи през пръстите си черната със сребристи ширити униформа на Космическата полиция и жълтите униформи на свободните търговци. Едва след това Дейн прибра бластера в кобура си.

* * *

Няколко часа по-късно Дейн седеше зад масата в едно много странно помещение. Това бяха личните покои на човека, наричащ себе си Салазар Рич. Стаята беше претърпана с ограбената от катастрофиралите кораби плячка, което според предишния ѝ собственик само ѝ придаваше разкош и изтънченост.

Дейн се тъпчеше с истинска храна, тук нямаше никакви концентрати и като насън слушаше как Мура докладва за приключенията им пред капитан Джелико, Ван Рейк и командира на полицейския крайцер. Дейн едва устояваше на обзелата го умора, искаше просто да склони глава върху масата и да заспи, но упорито оставаше седнал и нагъваше деликатеси, които не бе вкусвал, откакто бе напуснал Земята.

Хора в сребристочерни мундири влизаха и излизаха, докладваха и изслушваха новите заповеди, а Мура продължаваше да разказва, защото непрекъснато го прекъсваха с най-различни въпроси. Всичко това приличаше на последната серия на някой телевизионен екшън — злото е наказано, добродетелта тържествува, полицията е дошла и сега вече всичко е под контрол.

— Никога досега не сме се натъквали на такова гнусно змийско гнездо — каза накрая командирът на крайцера.

— Струва ми се — отбеляза Ван Рейк, — че много от безследно изчезналите кораби ще бъдат открити тук.

Командирът въздъхна.

— Ще трябва да претърсим всички хълмове — каза той. — Може би ще се наложи и да покопаем малко. Само тогава можем да кажем със сигурност, че сме изпълнили дълга си. Впрочем, много неща ще разберем, когато разгледаме по-подробно плячката... Доста престъпни досиета ще се затворят веднъж завинаги, а много престъпници най-после ще бъдат наказани. И всичко това — благодарение на вас — той стана и козирува на капитан Джелико. — Засега ще ви кажа довиждане, капитане, но ще се радвам да ви видя на борда си след... — погледна часовника си, — да речем, след три часа. Ще има кратко съвещание — трябва да обсъдим това-онова.

И той си излезе. Дейн сръбна от халбата си и изведнъж видя отгоре ѝ емблемата на Службата за издирване. При вида на кръстосаните комети той си спомни за „Римболд“ и побърза да отмести халбата встрани. „Да, тук със сигурност ще бъдат направени много неочаквани открития“ — помисли си той, оглеждайки стаята. Почувства истинско облекчение, че няма да му се налага да се рови във всичко това и да съставя списъци с ограбените стоки и ценности.

— А лабиринта? — попита Ван Рейк. — Според мен си струва да надзърнем там!

Капитан Джелико мрачно се подсмихна.

— Полицията веднага ще ви пусне, как ли пък не — каза той. — В лабиринта имат достъп само федералните агенти.

При думата „лабиринт“ Дейн трепна.

— Между другото, Рич избяга там — каза той.

— Още ли не са го хванали, сър?

— Все още не — отвърна равнодушно капитанът. Съдбата на изчезналия предводител на бандитите явно изобщо не го интересуваше. — Вие казахте, че той е употребявал крекс?... Значи затова се мятеше като малоумен...

— Да, сър — каза Мура. — В края на краищата полудя. Аз все пак се надявам, че полицията няма да го забрави. Да преследваш един луд в лабиринт като този си е опасна работа. Не бих искал да съм на мястото на полицията...

— Никой няма и да ни предложи такова нещо, — рече капитанът, надигайки се. — Полицията е за това — да лови престъпниците. Колкото по-скоро се разкараме от тази проклета планета, толкова по-добре. Ние сме свободни търговци, а не полицаи...

— Хъм... — Ван Рейк все още седеше, разположил се удобно в креслото, попаднало тук от каютата на някой нещастен капитан. — Да-да, свободни търговци... тъкмо там е работата. На нас никой не ни плаща заплатата.

Дейн съзря чувствата, изпълващи прозрачните му сини очи и разбра, че за разлика от капитан Джелико, суперкаргото Ван Рейк изобщо не бърза да напуска Лимбо. Полицията си имаше едни грижи, а той, Ван Рейк — други.

Капитанът така и не издаде заповед да се връщат на борда. Вместо това той започна да се мотае безцелно из стаята, спирайки от

време на време, за да повърти в пръстите си някоя дреболийка от колекцията на Рич. След като помълча малко, а Ван Рейк погледна към Дейн и Мура.

— Я заминавайте в спалнята на доктор Рич, момчета — предложи благо той. — Струва ми се, че койката му би трябвало да е достатъчно мека.

Все още недоумяващ защо все пак не ги изпратиха на „Кралицата“, където още преди няколко часа бяха закарали осакатените Кости и Али, Дейн последва стюарда в спалнята на Рич. Ван Рейк беше сбъркал: там нямаше койка, а разкошен двоен креват, засипан с автоматично затоплящи се одеяла и пухени възглавници.

Дейн смъкна шлема си, разкопча колана, захвърли опротивелите му ботуши и се тръшна върху одеялата. Смътно си спомняше, че Мура седна от другата страна на леглото, когато сънят окончателно го настигна и той сякаш пропадна нанякъде.

... Сънуваше, че е в сектора за управление на „Кралицата“ и трябва да изчисли хиперпрехода. А насреща му седи Салазар Рич със сурово и твърдо изражение на лицето — какъвто за първи път го беше видял на Наксос. Той, Дейн, трябваше да изведе кораба в хиперпространството, но ако сбъркаше в изчисленията, Салазар Рич щеше да го изпепели с бластера... и тогава той щеше да пада, да пада дълго и продължително право в лабиринта, където нещо страшно и безпощадно вече го чакаше някъде в мрака...

Дейн отвори очи и се втренчи в тавана. Неудържимо се тресеше от студ. Влажните му, непослушни ръце се опитваха да се хванат за нещо твърдо всред целия този хаос от вещи, които се топяха при докосването му. Той не смееше нито да се надигне, нито да обърне глава, защото чувстваше, че до него става нещо страшно и смъртоносно опасно.

Застави се да диша дълбоко и ритмично, макар че нервите му бяха опънати до крайност. Отляво трябваше да лежи Мура, но Дейн дори не смееше да изкриви очи, за да се убеди в това. Много бавно, милиметър по милиметър, той започна да обръща глава.

Зад вратата се чуваше неразбираемото мърморене на гласове — капитанът и Ван Рейк още бяха там... Сега, стената до вратата... огромна стереокартина, някакъв чуждопланетен пейзаж, унил, мъртвешки, но прекрасен посвоему... Дейн събра смелост и започна

да протяга предпазливо ръка под одеялото към Мура. Мура беше стара кримка — нямаше да се издаде, ако го събудеха неочаквано...

Той бавно посягаше и още по-бавно завърташе глава. Краят на картината... после завесата — тежка, разкошна, с втъкани блестящи нишки... които блестят така, че очите го заболяха... и на фона на завесата — нечии широки рамене...

Салазар!

Дейн дори не подозираше, че волята му е толкова силна — той не извика и дори не помръдна. Впрочем, бандитът не гледаше към леглото. Бавно и безшумно, с плъзгачи се стъпки той се прокрадваше към вратата.

Външно отново изглеждаше като човек, но в тъмните му, неподвижни очи вече нямаше и искрица разум. В ръцете си държеше някаква странна тръба, несъмнено оръжие — нещо като бластер с много дебело дуло... Мина покрай завесата, главата му закри картината... Още три крачки, и щеше да стигне до вратата. Но тогава Дейн усети как горещите пръсти на Мура се впиха в китката му. Мура не спеше. Той беше готов да действа.

Дейн също бе готов да действа. Но как? Беше легнал по гръб и бе завит с одеяло. Така, както се беше опаковал, не можеше да се хвърли върху Салазар направо от кревата. Но и не можеше да му позволи да стигне до вратата...

Внезапно Мура стисна ръката на Дейн и рязко я отблъсна встрани. Това беше сигнал, и Дейн можеше само да се надява, че го е разбрал правилно. Целият се напрягна, и когато от гърлото на Мура се изтръгна пронизителен нечовешки крясък, Дейн се изтърколи на пода.

Тутакси въздухът бе пронизан от мълния, и цялото легло се превърна в ослепителна клада. Но Дейн вече се беше вкопчил в края на паравианския килим и с всичка сила го дръпна към себе си. Салазар не падна, а хвърли оръжието си по Дейн. В същия миг вратата зейна, могъщите ръце на Ван Рейк се впиха в Салазар, събориха го и го сграбчиха за гърлото. Притиснат към широката гръд на Ван Рейк, бандитът се задърпа и после омекна. Едва тогава Дейн и Мура се изправиха на крака — от двете страни на пламтящия креват.

Стаята се напълни с полиция, огънят на кревата беше бързо потушен, Салазар бе арестуван и отведен, а Дейн с подкосяващи се крака се завлече до най-близкия стол и седна — вече беше намразил

разкошните меки кревати за цял живот. „А, не, благодаря — мислеше си той. — Един път да се добера до мойта койчица на «Кралицата»... Нищо повече не ми трябва... Наистина, не знам дали някога ще успея отново да заспя...“

Ван Рейк положи върху масата оръжието на бандита.

— Това е нещо ново — забеляза той. — Явно е някоя от играчките на Предтечите. А може и да е от някой ограбен кораб. Е, това е от компетенцията на федералните агенти... Да, кой каквото ще да казва, но мисълта, че със Салазар е свършено, е много приятна!

— Благодарение на вас, сър! — от все сърце каза Дейн.

Ван Рейк повдигна вежди.

— Благодарение на мен ли?... Аз се включих само на финала, и ако не бяхте вдигнали шум, всичко можеше да свърши и другояче. Предполагам, че това беше твоят глас, нали Франк — каза той на Мура.

Мура се прозина, деликатно прикривайки устата си с длан. Ризата му беше разкопчана, дрехите му бяха раздърпани, но той си оставаше спокоен и равнодушен както винаги.

— Обединените усилия, сър — каза той. — Ако не беше Торсън, нямаше да се събудя. И освен това, идеята за килима беше просто чудесна... Само се чудя защо Салазар не изгори първо нас, а леглото?

Дейн потръпна. И без това вече му се повдигаше от вонята на изгорелия креват. Трябваше му чист въздух, много-много чист въздух!... И не искаше да мисли какво е могло да се случи, ако...

Вратата се отвори. Влезе капитан Джелико, съпроводен от командира на крайцера.

— Това е изключено — тъкмо казваше капитанът. — Вие вече си получихте вашия Рич. А ние какво да правим — да седим и да чакаме, докато вие претърсвате планетата и разкопавате всеки един кораб, който той е погубил с дяволската си машина?

— Съвсем не, капитане — отговори командира на крайцера. — Изобщо няма нужда да стоите тук...

Тогава се намеси Ван Рейк.

— Ама ние въобще не бързаме — рече той. — Все още не е изяснен въпроса за търговските ни права. Дори не сме разговаряли за това. А трябва да ви кажа, че разполагаме със съответно оформения по всички правила официален документ, който ни дава изключителните

права за търговия с тази планета през следващите десет години; освен това имаме и открит лист за всички находки, направени от нас тук, и този лист е валиден цели дванадесет земни месеца. В светлината на току-що казаното бихме искали да ни кажете какъв е делът на „Кралицата“ върху откритите тук ценности?

— Намерените тук ценности за иззети по незаконен начин от корабите, претърпели катастрофа в резултат на престъпни действия... — започна да рецитира командира на крайцера.

Но Ван Рейк отново меко го прекъсна:

— Още преди да се появи Салазар, много кораби са претърпели катастрофа тук. Явно машината се е включвала и изключвала автоматично още от времето на Предтечите, тоест хиляди години подред. А това означава, че Лимбо е исторически възникнал гигантски склад от безценни съкровища, които нямат никакво отношение към престъпните действия на Салазар и шайката му. И на нас ни се струва, че имаме неоспорими претенции към това съкровище. Нашите хора откриха почти веднага тук два кораба, които бяха паднали на планетата много преди появата на Салазар Рич. Два кораба, и то само за един ден! Това означава, че сигурно са стотици!... — и той благо се усмихна на командира на крайцера.

Капитан Джелико вече не бързаше да се прибере на „Кралицата“. Той се настани в едно кресло редом със своя суперкарго, все едно че му предстоеше най-обикновена, рутинна търговска сделка.

Командирът на крайцера се разсмя.

— Няма да се хвана на този въдица, суперкарго — каза той. Естествено, аз мога да предам вашите претенции и протеста ви, когато докладвам в щаба. И мога да ви изпратя на Полдар под карантина. И то незабавно. А ако се наложи, и под конвой. Обаче не мисля, че Федерацията ще отстъпи скоро правата върху Лимбо на някого...

— Е, ако Федерацията реши да анулира законно сключен договор, то ще трябва да си плати за това — каза Ван Рейк. — Само бих искал да ви припомня, че на Полдар постоянно е тъпкано с народ, в това число и с хора от пресата и телевизията... А ние не сме полицаи, не можете да ни затворите устата, пък и никой закон не ни забранява да отговаряме на всякакви въпроси, свързани с приключенията ни на тази планета... И то какви приключения! — Той мечтателно притвори очи. — Легенда, превърнала се в реалност!

Саргаси в космоса!... Планета-съкровищница!... Съкровищата на катастрофиралите кораби!... Та тук ще се струпат зяпачи от цялата Галактика!

— Да — подкрепи го и капитан Джелико. — И всеки ще си носи екскаватор. Вие сте напълно прав, Ван, ще бъде истинска сензация!

— Точно така! А междувременно ние ще построим тук прекрасни хотели... Ще има туристически обиколки с гидове... разпродажба на участъци за разкопки... Та това е истинско Елдорадо!

— Нито един човек няма да кацне тук без официално разрешение! — изстреля капитанът на крайцера.

— Е, тогава хич не ви завиждам — каза Ван Рейк. — Вероятно ще ви потрябва поне половината от личния състав на полицията, за да се справите... А това страшно ще допадне на момчетата от телевизията, ох-ох, как ще им хареса само!... Между впрочем — и Ван Рейк се вторачи право в командира, — едва ли ще се задържим много дълго под карантина. Защото веднага ще пуснем жалба до Съвета на свободните търговци — по хипервързката, естествено, за да не можете да ни заглушите.

По лицето на командира на крайцера се изписа обидена гримаса.

— Ние не смятаме да се държим с вас като с престъпници — каза той. — Откъде ви е хрумнала тази шантава идея?

— Ами... имаше няколко намека... Може би така ми се е сторило... не, вие няма от какво да се притеснявате; ние ще се подчиним на заповедите ви и ще отидем под карантина, защото почитаме законите на Федерацията. Но като добри и честни граждани на същата тази Федерация, ние ще разтръбим тази история из цялата Галактика... ако, разбира се, не успеем да стигнем до някакво разумно споразумение.

Капитанът на крайцера не пропусна да сграбчи бика за рогата:

— Какво разбирате под „разумен компромис“?

— Подходяща компенсация за загубата на търговските ни права. Това първо. И второ, парично възнаграждение.

— Възнаграждение за какво?

Ван Рейк започна да отброява на пръсти.

— За спасяване на полицейски крайцер — вие кацнахте невредими само защото нашите хора бяха повредили машината. Това първо. Пак нашите хора откриха „Римболд“, който вие отдавна

търсите. Това — второ. Освен това ви дадохме Салазар направо в ръцете — надлежно опакован. Мога да добавя и още...

Командирът на крайцера се разкикоти.

— Пази Боже втори път да седна да споря със свободен търговец за правата му! Добре, добре. Още днес ще изпратя вашите претенции до щаба, а вие само ми обещавайте да си мълчите на Полдар...

— Една седмица! — каза Ван Рейк. — Ще си траем точно една земна седмица, след което ще разкажем нашите биографии пред момчетата от телевизията. Така че предайте на вашето началство да не се мотае много. Ние ще излетим тази вечер и отиваме право на Полдар. Но все пак ще съобщим на Съвета на свободните търговци къде сме и колко време ще прекараме там.

Капитанът на крайцера окончателно се предаде.

— Сами се уговаряйте с началството — каза той. Аз си измивам ръцете. Обещавате ли, че ще отлетите право на Полдар?

Капитан Джелико кимна.

— Няма нужда от конвой — рече той. — Успешен лов, командире.

След като се сбoguваха с командира на крайцера, свободните търговци напуснаха бившите покои на Салазар Рич. Дейн се чувстваше някак странно. По принцип всички полети до нови и неизвестни планети завършваха със задължителен престой в карантинната станция на Космическата полиция. Там корабите и екипажите се преглеждаха обстоятелствено от лекари и учени, за да не пренесат някое опасно заболяване. Но както изглеждаше, този път трябваше да поостоят повече от необходимото. Обаче нито капитанът, нито Ван Рейк не изглеждаха особено впечатлени от този факт. Напротив, Дейн отдавна не ги беше виждал в толкова добро настроение.

— Какво сте намислили, Ван? — попита капитанът, опитвайки се да надвика скърцането и скрибуцането на чакъла под веригите на краулера, с който се прибираха обратно на „Кралицата“.

— Ами, порових се малко в архива на Салазар — отвърна Ван Рейк. — Нали помните Трекст Кам, капитане?

— Трекст Кам... А, онзи, дето се занимаваше с граничните планети...

— Занимаваше се, наистина — мрачно го поправи Ван Рейк.

— Искате да кажете, че е загинал тук, така ли?

— Да. Иначе не мога да си представя как бордовия му журнал се е озовал в ръчичките на Рич... Трекст, ако си спомняте, притежаваше правата за разработване на Саргол. Връщал се е оттам с поредния товар и е катастрофирал тук...

— Саргол, Саргол... — повтори капитан Джелико. — Разбира се, че си спомням: там има находища на елмази...

— Да... Правата на Трекст върху Саргол бяха за още половин година. Аз мисля, че властимащите не биха ни отказали да уредят проблема с нас, като ни предоставят тъкмо тези права. Ние се отказваме от Лимбо, а те ни прехвърлят правата на Трекст и изобщо целия договор за Саргол. Какво ще кажете, капитане?

— Ако това стане, ще е най-успешната ви сделка, Ван... А аз мисля, че е напълно възможно... Това е изгодно за властите. Хем ще се отърват от нас, хем ще ни държат далече от центъра на Галактиката, където няма пред кого да се разприказваме...

— Можело и да стане... — и Ван Рейк поклати глава. — Направо ме подценявате, капитане! Непременно ще стане! Саргол и елмазите ни очакват!

Неговата увереност запали пламъчето на надеждата и в сърцето на Дейн. Той гледаше напред, над изпепелената равнина, но не я виждаше. Опитваше се да си представи как ли ще е там, на Саргол. Една богата гранична планета... Елмазни мини... Изглежда, че Лимбо все пак им беше донесла късмет. След два месеца щяха да разберат със сигурност.

Издание:

Автор: Андре Нортън

Заглавие: Кралицата на слънцето

Преводач: Татяна Петрова

Година на превод: 2005

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: ИК „Орфия“

Година на издаване: 2005

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: СЪПЕРНИК-98 ООД

Редактор: Веселин Рунев

Коректор: Анита Евтимова

ISBN: 954-444-057-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/18096>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.